

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 458 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

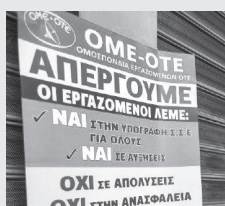
Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βάζει φωτιά στη Μέση Ανατολή

Οι λαοί δεν είναι κρέας για τα κανόνια

Απεργία στον ΟΤΕ
Ανυποχώρητοι οι
εργαζόμενοι

σελ. 5

Ανασκόπηση 2019

σελ. 8-10

Ιράν
Η Μέση Ανατολή σε
κόκκινο συναγερμό

σελ. 13

Λίβανος
Νέα κλιμάκωση της
λαϊκής εξέγερσης

σελ. 15

Έφυγε από τη ζωή ο Θάνος Μικρούτσικος

Έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 72 ετών, μετά από γενναία μάχη με τον καρκίνο, ένας από τους μεγαλύτερους μουσικοσυνθέτες της χώρας, ο Θάνος Μικρούτσικος.

Ο Θάνος Μικρούτσικος γεννήθηκε το 1947 στην Πάτρα. Σπούδασε πιάνο στην Φιλαρμονική Εταιρία Πατρών και στο Ελληνικό Ωδείο. Άρχισε να συνθέτει στα τέλη της δεκαετίας του '60, στη δισκογραφία εμφανίστηκε το 1975 με τον δίσκο "Πολιτικά τραγούδια", βασισμένο σε ποιήματα των Ναζίμ Χικμέτ και Βολφ Μπίρμαν με ερμηνεύτρια την Μ. Δημητριάδη.

Τα πρώτα χρόνια της δισκογραφίας του εμφανίστηκε στρατευμένος στο πολιτικό τραγούδι με σπουδαίους μελοποιημένους δίσκους σε ποίηση Μαγιακόφσκι, Μ. Ελευθερίου, Μπρεχτ κ.α. Οι δίσκοι του "Καντάτα για τη Μακρόνησο", "Τροπάρια για Φονιάδες", "Φουέντε Οβεχούνα", "Τραγούδια της Λευτεριάς", "Μουσική πράξη στον Μπρεχτ" είναι στο κλίμα των αγώνων της Μεταπολίτευσης 1975-78.

Ακολούθησε ο πολύ σημαντικός "Σταυρός Του Νότου", ένα από τα διαμάντια της ελληνικής δισκογραφίας σε ποίηση Ν. Καββαδία. Ο συνθέτης άφησε

στη δισκογραφία δύσκολα έργα, πειραματίστηκε με την ηλεκτρονική μουσική. Ταυτόχρονα έδωσε στην ελληνική μουσική αξεπέραστα λαϊκά τραγούδια. Αθάνατα θα μένουν το "Ερωτικό" με την φωνή του Μ. Μητσιά, η "Ρόζα", το "Πάντα Γελαστοί" και το "Για μια Ντολφίν" με την φωνή του Δ. Μητροπάνου.

Συνεργάστηκε με την αφρόκρεμα του ελληνικού τραγουδιού: Χ. Αλεξίου, Β. Παπακωνσταντίνου, Γ. Κούτρα, Αφρ. Μάνου, Δ. Γαλάνη, Χάρη και Πάνο Κατσιμίχα αλλά και καλλιτέχνες διεθνούς φήμης, όπως με την ιταλίδα τραγουδίστρια "Milva" και τον αμερικάνο σαξοφωνίστα Gary Burton.

Ασχολήθηκε με όλα σχεδόν τα είδη μουσικής. Έγραψε όπερες, συμφωνική μουσική, μουσική δωματίου, μουσική για θέατρο και κινηματογράφο, πειραματική μουσική. Κύριο γνώρισμα στον ήχο του είναι ότι πάντρεψε τη μορφή του ελληνικού τραγουδιού με στοιχεία από την κλασική και σύγχρονη δυτική παράδοση, τη μίξη τονικών και απονικών στοιχείων και τη μορφική παραλλαγή. Κατάφερε να συνθέσει μουσική πάνω σε μαθηματικά μοντέλα, στη βάση που δίδαξε ο Ι. Ξενάκης.

Το έργο του αναγνωρίστηκε και στο εξωτερικό. Συμμετείχε σε πολλά διεθνή φεστιβάλ μουσικής (Λονδίνο, Γλασκόβη, Εδιμβούργο, Παρίσι, Λιλ, Λυών, Ρενς, Μοντελιέ, Βρυξέλλες, Λιέγη, Γενεύη, Λοζάνη, Βαρκελώνη, Μαδρίτη, Βερόνα, Φλωρεντία, Βερολίνο, Δρέσδη, Λειψία, Βιέννη, Κωνσταντινούπολη, Βουδαπέστη, Βουκουρέστι, Κωσταντζά κ.α.) Ήταν μέλος της Ένωσης Ελλήνων Μουσουργών, είχε διατελέσει, μεταξύ άλλων, καλλιτεχνικός διευθυντής στο Μέγαρο Μουσικής, Υπουργός Πολιτισμού και έχει αναγνωριστεί για τη μουσική του δραστηριότητα ως επίτιμος δημότης σε πολλές πόλεις της Ελλάδας.

Οι κατά καιρούς άστοχες πολιτικές του κινήσεις, δεν επηρέασαν το σπουδαίο καλλιτεχνικό του έργο, το οποίο ανύψωσε τον πνευματικό κόσμο των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, ενώ είχε παίξει σε δεκάδες συναυλίες αλληλεγγύης κ.α. Το έργο του θα μείνει σπουδαία παρακαταθήκη στην σύγχρονη ελληνική μουσική. Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα ειλικρινή συλλυπητήρια της στους συγγενείς και φίλους του.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων

- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο

στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή

- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

2 Εργατική Πάλη

Ιανουάριος 2020

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.

(Δεκέμβρης 2019 - Γενάρης 2020)

Από τις αρχές Δεκέμβρη του τρέχοντος έτους και μέχρι τέλη Γενάρη του 2020 θα πραγματοποιηθεί η ετήσια οικονομική εξόρμηση της **Ο.Κ.Δ.Ε.** Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της **Ο.Κ.Δ.Ε.** είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηρίζομαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία. Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την αταλάντευτη πάλη της **Ο.Κ.Δ.Ε.** για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφαλαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώτος. Για την εγκαθί-

δρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας. Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της **Ο.Κ.Δ.Ε.**, όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψιν του Σωφρόνη Παπαδόπουλου**, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο **ergatikipali@okde.gr** ή στο τηλέφωνο **210-5247227** απογευματινές ώρες.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάνανα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλείο “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πάνανα

Ψλικάτζιδικο “Ψλικάτέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail **ergatikipali@okde.gr** ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Το νεοφιλελεύθερο πρόσωπο της ΝΔ

Τα χειρότερα έρχονται

Σύμφωνα με το σχεδιασμό της κυβέρνησης με τον νέο χρόνο, ίσως και μέσα στον Ιανουάριο, έρχονται στην Βουλή για ψήφιση νομοθετήματα που δείχνουν το μέγεθος της αντιδραστικότητας της πολιτικής της Ν.Δ.

α) Ίσως, το πρώτο νομοθέτημα που θα έρθει για ψήφιση είναι η «*Νέα Συμφωνία Ελλάδας – ΗΠΑ για τις Βάσεις*» που είναι ένα αποικιοκρατικό κείμενο που τα δίνει όλα στους ιμπεριαλιστές και καθιστά την χώρα μας ορμητήριο των ΑμερικανοΝατοϊκών συμφερόντων, στην ευρύτερη περιοχή της Αν. Μεσογείου. Ακόμη και η φιλοκυβερνητική εφημερίδα Δημοκρατία χαρακτήρισε τη συμφωνία «αποικιοκρατικού χαρακτήρα» και με πηχυαίους τίτλους στην πρώτη σελίδα «Γη και ύδωρ στους Αμερικανούς» και υπό-τιτλο «Αποκτούν πρόσβαση σε όλες τις στρατιωτικές μας βάσεις και απαλλάσσονται πλήρως από τους φόρους και τους δασμούς».

Ακόμη, λίγο πριν τις γιορτές η ΝΔ ψήφισε, με τροπολογία σε νομοσχέδιο του υπουργείου Άμυνας, την δημιουργία του «**Ενιαίου Φορέα Επιτήρησης Συνόρων**» (**ΕΝΦΕΣ**), που στρατιωτικοποιεί τα σώματα ασφαλείας και την παρέμβαση των Ενόπλων Δυνάμεων σε θέματα της λεγόμενης «εσωτερικής ασφάλειας». Αυτό το μέτρο προωθείται εντατικά τα τελευταία χρόνια από όλες τις κυβερνήσεις, με διάφορα προσχήματα, κατόπιν οδηγιών του ΝΑΤΟ και της ΕΕ. Οι λόγοι που το σύστημα θωρακίζεται από παντού είναι προφανείς.

β) Ο αυταρχικός κατήφορος των νεοφιλελεύθερων φαίνεται ότι θα καθρεφτιστεί στο νομοσχέδιο που πρόκειται να

κατατεθεί στη βουλή, όπου οι διαδηλώσεις και οι πορείες θα τεθούν υπό την κρίση του αστυφύλακα και του χωροφύλακα Χρυσοχοϊδη. Αυτοί θα αποφασίσουν πότε μια διαδήλωση θα γίνεται, σε ποιο πεζοδρόμιο, στο κέντρο ή στο Μενίδι! Δεν είναι η πρώτη φορά που ο συγκεκριμένος Υπουργός επιχειρεί (ούτε η πρώτη φορά που επιχειρείται) να περιορίσει τις διαδηλώσεις και τις πορείες. Την προηγούμενη φορά (2001) απέτυχε (εξίσου απέτυχαν και άλλοι που επιχείρησαν) και πρέπει και μπορούμε να ματαιώσουμε τα σχέδιά τους και τώρα. Οφείλουμε με όλα τα μέσα να υπερασπίσουμε τα δημοκρατικά-πολιτικά δικαιώματα και τις ατομικές ελευθερίες που απειλούνται όλο και περισσότερο και στις θέση τους θεσπίζονται κάθε είδους αυταρχικά και κατασταλτικά μέτρα.

γ) Το ανατριχιαστικό νομοσχέδιο για την εκπαίδευση έχει δρομολογηθεί για την Βουλή. Σύμφωνα με όσα έχουν διαρρεύσει στον τύπο, θα είναι μια επιτομή όλων των αντιδραστικών διατάξεων που έχουν παρουσιάσει/κωδικοποιήσει οι διάφοροι υπουργοί ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ. Το έδαφος το προετοίμασε ο νόμος που κατάργησε το άσυλο, όπως και το αναμενόμενο νομοσχέδιο θα προετοιμάζει το έδαφος για την παραπέρα ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, παραβιάζοντας ακόμη και το σύνταγμά τους.

δ) Το νομοσχέδιο-τερατούργημα για τις συντάξεις (γενικότερα για την κοινωνική ασφάλιση) αναμένεται να έρθει σύντομα στην Βουλή, σύμφωνα με όσα έχει δηλώσει ο αρμόδιος υπουργός Βρούτσης. Ένα είναι βέβαιο, ότι θα είναι στην ίδια κατεύθυνση των τελευταίων δεκάδων νόμων και ρυθμίσεων που έχουν ψηφίσει

όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις, ιδιαίτερα αυτές της μνημοιακής περιόδου. Ωστόσο, θα υπάρχει και κάτι χειρότερο, όπως έχει δηλωθεί, θα ιδιωτικοποιεί ένα κομμάτι της σύνταξης, αυτό της επικουρικής, προχωρώντας σταδιακά –αν τους το επιτρέψουμε– και στην κύρια σύνταξη. Εξίσου επικίνδυνο θα είναι και η μείωση των εισφορών των εργοδοτών, που σταδιακά θα επιφέρει ισχυρό πλήγμα στα ήδη γλίσχρα οικονομικά του ΕΦΚΑ.

...δεν πρόκειται να σταματήσουν

Καθώς τα σύννεφα της νέας κρίσης πυκνώνουν και ήδη βρισκόμαστε στο κατώφλι της, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις και τα δεδομένα όλων των διεθνών οργανισμών και των έγκυρων οικονομολόγων, πρέπει να ετοιμαζόμαστε για πολύ χειρότερα μέτρα. Ιδιαίτερα που η κρίση στην ευρωζώνη είναι γεγονός μια που σύμφωνα με την Morgan Stanley το 2019 το ΑΕΠ της αυξήθηκε μόλις 1,2% και το 2020 αναμένεται να αυξηθεί κατά 0,9%, ίσως και πιο κάτω. Και η κατάσταση στη διεθνή οικονομία είναι εξαιρετικά κρίσιμη, με το παγκόσμιο χρέος (δημόσιο και ιδιωτικό) να έχει γίνει τριπλάσιο σε σχέση με το παγκόσμιο ΑΕΠ και με τους ρυθμούς ανάπτυξης να υποχωρούν διαρκώς, ειδικά στις σημαντικότερες οικονομίες. Αυτή η κατάσταση ανησυχεί όλο και περισσότερο τα διεθνή επιτελεία της αστικής τάξης και κυρίως οι περίπου 29 εξεγέρσεις που συμβαίνουν σε πολλές χώρες του πλανήτη που έχουν ανατρέψει πολλές κυβερνήσεις και έχουν εξαναγκάσει άλλες σε σοβαρές υποχωρήσεις.

Πρέπει να τους σταματήσουμε γιατί δεν πρόκειται να σταματήσουν, αν δεν θέλουμε η κραυγή του ΜΑΤατζή «*Στα Εξάρχεια έχουμε χούντα*», δηλαδή ο Νόμος και Τάξη του Μητσοτάκη και της νεοφιλελεύθερης παρέας του, να επικρατήσουν στα Εξάρχεια και παντού.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Οι επιθέσεις εναντίον **παιδιών** στο πλαίσιο ένοπλων συρράξεων έχουν σχεδόν τριπλασιαστεί μέσα στην τελευταία δεκαετία, όπως καταγγέλλει σε έκθεσή του το Ταμείο των Ηνωμένων Εθνών για την Παιδική Ηλικία (UNICEF). Έχουν επαληθευτεί πάνω από 170.000 κατάφωρες παραβιάσεις με θύματα τα παιδιά στο πλαίσιο ένοπλων συρράξεων από το 2010, κάτι που σημαίνει πως κατά μέσο όρο διαπράττονταν περίπου 45 καθημερινά τα τελευταία δέκα χρόνια. Στις παραβιάσεις αυτές συμπεριλαμβάνονται φόνοι, ακρωτηριασμοί, σεξουαλικά εγκλήματα, απαγωγές, απαγόρευση της πρόσβασης σε ανθρωπιστική βοήθεια, στρατολόγηση ανηλίκων, επιθέσεις εναντίον σχολείων και νοσοκομείων κ.ά.

Το 2018, ο ΟΗΕ κατέγραψε πάνω από 24.000 κατάφωρες παραβιάσεις με θύματα παιδιά, σχεδόν τριπλάσιες από ότι το 2010. Σχεδόν στις μισές από τις περιπτώσεις τα παιδιά είτε σκοτώθηκαν είτε ακρωτηριάστηκαν σε αεροπορικές επιδρομές ή εξαιτίας της πυροδότησης εκρηκτικών, όπως νάρκες, όλμοι και άλλα είδη όπλων κατά προσωπικού. Σύμφωνα με τη UNICEF, ο αριθμός των χωρών που μαίνονται σε ένοπλες συρράξεις είναι σήμερα ο υψηλότερος των τελευταίων τριών δεκαετιών. Τα παιδιά στη Συρία, στην Υεμένη και στο Αφγανιστάν διέτρεχαν ιδιαίτερα υψηλούς κινδύνους το 2019. Στην έκθεση επισημαίνεται ότι οι επιθέσεις εναντίον παιδιών συνεχίζονται αμειώτως καθώς τα εμπόλεμα μέρη παραβιάζουν έναν από τους πιο θεμελιώδεις κανόνες του δικαίου του πολέμου, την προστασία των παιδιών, ενώ ακόμη πολλές παραβιάσεις των δικαιωμάτων παιδιών σε ένοπλες συρράξεις δεν αναφέρονται ποτέ. Στην έκθεση, τέλος, υπογραμμίζεται πως επείγει να τερματιστούν οι παραβιάσεις με θύματα παιδιά και οι επιθέσεις εναντίον πολιτικών υποδομών.

Σύμφωνα με έκθεση της οργάνωσης «Δημοσιογράφοι Χωρίς Σύνορα» (RWF), μέσα στο 2019 έχασαν τη ζωή τους 49 **δημοσιογράφοι** (46 άνδρες, 3 γυναίκες), 57 έπεσαν θύματα απαγωγής και ομηρίας, ενώ 389 βρίσκονται στη φυλακή. Το 63% των θανάτων ήταν έπειτα από στοχευμένες επιθέσεις. Ειδικότερα, στο Μεξικό το 2019 σκοτώθηκαν 10 δημοσιογράφοι, στη Λατινική Αμερική 14, όσοι και στη Μέση Ανατολή. Βέβαια, ο αριθμός για τη Λατινική Αμερική μπορεί να είναι μεγαλύτερος καθώς ακόμη δεν έχουν εξακριβωθεί οι θάνατοι άλλων 8 δημοσιογράφων στη Βραζιλία, τη Χιλή, το Μεξικό, την Ονδούρα, την Κολομβία και την Αϊτή. Στην έκθεση τονίζεται ότι αν και δεν γίνεται πόλεμος στη νότια Αμερική, τα ποσοστά βίας είναι ισοδύναμα, καθώς υπάρχουν υψηλά ποσοστά ενδημικής βίας και η βασική απειλή για τους δημοσιογράφους είναι το οργανωμένο έγκλημα.

Η οργάνωση σημειώνει ότι μπορεί να μειώθηκε ο αριθμός των δολοφονιών δημοσιογράφων, αλλά αυξήθηκε ο αριθμός συλλήψεων δημοσιογράφων κατά 12% σε σύγκριση με το 2018, φτάνοντας συνολικά τους 389. Οι αυθαίρετες προσαγωγές και κρατήσεις δημοσιογράφων για μερικές ώρες, ημέρες ή εβδομάδες, έχουν πολλαπλασιαστεί το 2019 εξαιτίας των διαδηλώσεων και των κινημάτων αμφισβήτησης που ξέσπασαν σε όλο τον κόσμο, κυρίως στην Αλγερία, το Χονγκ Κονγκ, τη Χιλή και τη Βολιβία, όπου οι επιθέσεις εναντίον δημοσιογράφων πολλαπλασιάζονται. Σχεδόν οι μισοί φυλακισθέντες δημοσιογράφοι (186 στους 389) είναι έγκλειστοι σε μόνο τρεις χώρες: στην Κίνα 120, στην Αίγυπτο 34 και στη Σαουδική Αραβία 32. Μάλιστα, στην Αίγυπτο και στη Σαουδική Αραβία δεν έχουν απαγγελθεί καν κατηγορίες στους περισσότερους φυλακισθέντες. Τέλος, τουλάχιστον 57 δημοσιογράφοι κρατούνται όμηροι σε διεθνές επίπεδο το 2019, σχεδόν ίσοι με το 2018. Οι όμηροι είναι συγκεντρωμένοι στις ίδιες τέσσερις χώρες: 30 στη Συρία, 15 στην Υεμένη, 11 στο Ιράκ και 1 στην Ουκρανία.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕΤΡΟ

Πυρ ομαδόν των αστικών επιτελείων Φοβούνται την αντίσταση των εργαζομένων

Σε κινητοποιήσεις βρίσκονται από τα τέλη Νοεμβρίου οι εργαζόμενοι στο ΜΕΤΡΟ για τα πολλαπλά προβλήματα που αντιμετωπίζουν.

Για το διήμερο 28-29/11/2019 το σωματείο εργαζομένων στη λειτουργία του μετρό (ΣΕΛΜΑ) είχε προκηρύξει στάσεις εργασίας για οφειλές δεδουλευμένων άνω των 6 μηνών, που απορρέουν από την συλλογική σύμβαση εργασίας που υπογράφηκε στο χώρο της ΣΤΑΣΥ από τον περασμένο Ιούνιο και **δεν είχε εφαρμοστεί ακόμη. Τελικά το Σωματείο ανέστειλε την κινητοποίηση μετά από τις γραπτές δεσμεύσεις υπουργείου και εργοδοσίας, για την άμεση εξόφληση των δεδουλευμένων.**

Τετράωρη στάση εργασίας **πραγματοποίησαν** στις 17/12, ενάντια στην αιφνιδιαστική απόφαση της διοίκησης να μετακινήσει μονομερώς 21 εργαζόμενους από τη λειτουργία στα εκδοτήρια, χωρίς να υπολογίσει τις υπηρεσιακές ανάγκες (στο τμήμα ήδη υπάρχουν κενά σε προσωπικό), αλλά και τις ανάγκες των εργαζομένων (συμμετείχαν σε νόμιμη διαδικασία και διεκδίκησαν την ειδικότητα). Η κινητοποίηση των εργαζομένων προκάλεσε τη λύσσα της κυβέρνησης και των επιτελείων της, που θεώρησαν ότι βρήκαν ευκαιρία για να επιτεθούν εν χορώ στο δικαίωμα στην απεργία, στο συγκεκριμένο Σωματείο και γενικά στον συνδικαλισμό, στους δημόσιους υπάλληλους και τους εργαζόμενους εν γένει.

Ο πρωθυπουργός ανήρτησε στο Twitter ότι «η κυβέρνηση δεν εκβιάζεται, επειδή ζητήθηκε σε 21 άτομα να κάνουν τη δουλειά τους», ενώ ζήτησε υποκριτικά συγνώμη για την ταλαιπωρία των Αθηναίων. Ο υπουργός υποδομών και μεταφορών μίλησε για «νταβατζήδες συνδικαλιστές». Η Ντ. Μπακογιάννη, γνωστή υπέρμαχος των συνδικαλιστικών ελευθεριών, έκανε λόγο για «ευτελισμό του συνδικαλισμού». Οι γκεμπελίσκοι των Μέσων Μαζικής Εξαπάτησης έπιασαν δουλειά: «Η Αθήνα σε ομηρία από 25 ανθρώπους, επειδή τους μετέφεραν από διοικητικές θέσεις σε εκδοτήρια», «Απίστευτη ταλαιπωρία για τρία εκατομμύρια πολίτες», «Μόλις 2% των εργαζομένων απεργεί», «Τα απίστευτα προνόμια των εργαζομένων της ΣΤΑΣΥ» ήταν οι πηχυαίοι τίτλοι. Από κοντά και οι αγανακτισμένοι πολίτες με τα πληκτρολόγια, να επιτίθενται από τα social media στα επιδόματα σούπερ μάρκετ και τις γονικές άδειες των δημοσίων υπαλλήλων και να ουρλιάζουν για την ιδιωτικοποίηση εδώ και τώρα των Μέσων Μαζικών Μεταφορών.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα διαίρεσης των εργαζομένων και δυσφήμισης του συνδικαλισμού που δημιουργήσαν, τα κυβερνητικά στελέχη έσπευσαν να προαναγγείλουν την λήψη νέων αντισυνδικαλιστικών μέτρων για το ελάχιστο προσωπικό ασφαλείας στη διάρκεια απεργιακών κινητοποιήσεων στα ΜΜΜ, στη ΔΕΗ και όλες τις ΔΕΚΟ. Το προσωπικό ασφαλείας, βεβαίως, αφορά στην ετοιμότητα σε περίπτωση άμεσης ανάγκης, π.χ. πυρκαγιά, πλημμύρα κ.α. και όχι για να κινεί τους συρμούς ή να παρέχει κανονικά υπηρεσίες, όπως θέλει η κυβέρνηση. Με πρόσχημα το προσωπικό ασφαλείας, κυβέρνηση και εργοδότες θέλουν να χτυπήσουν το απεργιακό δικαίωμα στήνοντας έναν απεργοσπαστικό μηχανισμό,

ώστε κανένας κλάδος να μην μπορεί να κάνει αποτελεσματική απεργία και να πιέζει την κυβέρνηση για τα αιτήματά του.

Με απίστευτα ψέματα η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η κατάσταση στα ΜΜΜ βελτιώνεται χάρη στις πρωτοβουλίες της. **Η πραγματικότητα όμως άλλα δείχνει.** Ενώ το δίκτυο συνεχώς επεκτείνεται, έχουν να γίνουν προσλήψεις 10 χρόνια. Η υπηρεσία έχει αποδεκατιστεί από τεχνικό προσωπικό και οδηγούς, λόγω συνταξιοδοτήσεων. Από την υπηρεσία λείπουν περίπου 700 εργαζόμενοι, έκλεισαν τα περισσότερα εκδοτήρια εισιτηρίων, υπάρχουν πολύ λιγότερα μηχανήματα αυτόματης πώλησης από ότι χρειάζονται. Το 50% του στόλου συρμών είναι παρωπλισμένο λόγω έλλειψης ανταλλακτικών, υλικών και αναλώσιμων. Το αποτέλεσμα είναι τα δρομολόγια να έχουν αραιώσει συνολικά την τελευταία τετραετία. Οι καθυστερήσεις στους συρμούς έχουν αυξηθεί από τα 3 στα 4,5 λεπτά, με συνέπεια ο κόσμος να στοιβάζεται στις αποβάθρες. Αυτό επιβεβαιώνεται από την καθημερινή εμπειρία των επιβατών, σε αντίθεση με τα πληρωμένα δημοσιεύματα της Καθημερινής που κάνουν λόγο για αύξηση της συχνότητας των δρομολογίων κατά μισό λεπτό.

Κόντρα στη λασπολογία, ο πρόεδρος του ΣΕΛΜΑ Σπύρος Ρεβύθης υπεραμύνθηκε της απεργιακής κινητοποίησης: «Στο ΣΕΛΜΑ όλες οι απεργίες μας αποφασίζονται μέσω γενικών συνελεύσεων. Ωστόσο, είναι καταστατικό δικαίωμα κάθε σωματείου το διοικητικό συμβούλιο να λαμβάνει αγωνιστικές αποφάσεις για έκτακτα ζητήματα που προκύπτουν [...] δείχνει πως είμαστε ένα σωματείο με άμεσα ανταντακλαστικά. Κάθε σωματείο οφείλει να αντιδρά άμεσα και αποτελεσματικά, προασπίζοντας είτε έναν εργαζόμενο που θίγεται από την εργοδοσία είτε εκατό». **Είναι, άλλωστε, γνωστό ότι η πλειοψηφία των εργαζομένων, φοβάται να δηλώσει την απεργία, αν και την στηρίζει, για να μην αξιολογηθεί αρνητικά, να μην χάσει το μεροκάματο ή και την δουλειά του. Έτσι και στην απεργία του ΜΕΤΡΟ εκατοντάδες εργαζόμενοι δήλωσαν απουσία με άλλους τρόπους (άδεια, ρεπό, ασθένεια κ.λπ.).**

Μετά από δέκα χρόνια Μνημονίων και με μια οικονομία σε ελεύθερη πτώση, η ανεργία βρίσκεται κοντά στο 20% ενώ οι μισοί νέοι αναζητούν δουλειά, οι μισθοί –όταν καταβάλλονται– είναι φιλοδωρήματα πείνας, τα ωράρια λάστιχο, συνολικά στους εργασιακούς χώρους επεκτάθηκαν οι συνθήκες γαλέρας. Στο δημόσιο τομέα έγιναν απανωτές μειώσεις μισθών, υπάρχουν χιλιάδες κενά παντού (σχολεία, νοσοκομεία, συγκοινωνίες κ.α.). Για όλα αυτά θα έπρεπε να ζητήσει μια τεράστια ΣΥΓΝΩΜΗ ο πρωθυπουργός και τα δεκανίκια του, και όχι για τους απεργούς εργαζόμενους.

Χτυπούν τον μαχητικό συνδικαλισμό και το δικαίωμα στην απεργία, γιατί στα συρτάρια έχουν το ξεπούλημα των δημόσιων συγκοινωνιών, του ρεύματος, του νερού. «Κυβέρνηση και εργοδοσία οποιαδήποτε φωνή αντιστέκεται προσπαθούν να τη φимώσουν, φοβούνται τον αγώνα και την αντίσταση των εργαζομένων», δήλωσε ο πρόεδρος του ΣΕΛΜΑ και θα συμφωνήσουμε μαζί του. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στον αγώνα των συναδέλφων μας για δημόσιες συγκοινωνίες και αξιοπρεπή εργασία. Στον πόλεμο που μας έχουν κηρύξει κυβέρνηση – εργοδοσία – ΕΕ – κεφάλαιο, πρέπει να απαντήσουμε με οργάνωση και αγώνα. Να ακολουθήσουμε το παράδειγμα των γάλλων, που βρίσκονται επί ένα μήνα σε απεργιακές κινητοποιήσεις ενάντια στο συνταξιοδοτικό Μακρόν. Να υψώσουμε το ανάστημά μας ως εργαζόμενοι κόντρα στον εργοδοτικό δεσποτισμό και τον νεοφιλελεύθερο κανιβαλισμό, μέσα και έξω από τους χώρους δουλειάς.

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

επίκαιρα...

Νέα επίθεση από τον δράστη της δολοφονίας Κωστόπουλου

Δημοσιογράφος της εφημερίδας «Εργατική Αλληλεγγύη» δέχτηκε επίθεση από μεσίτη, έναν από τους δύο δράστες της δολοφονίας του Ζακ Κωστόπουλου, και στη συνέχεια κατέθεσε μήνυση εναντίον του.

Όπως περιγράφει η ίδια στην «Εφημερίδα των Συντακτών», το απόγευμα της 23^{ης} Δεκεμβρίου περνούσε έξω από το κοσμηματοπωλείο, όπου είχε γίνει η δολοφονία. «Στις 18.15 περνούσα από την οδό Γλάδστωνος, όπου είδα το στένσιλ που δημιουργήθηκε στις 21 Δεκεμβρίου από ακτιβιστές και ακτιβίστριες στη μνήμη του Ζακ να είναι καλυμμένο με τρία μεγάλα αυτοκόλλητα με τον δικέφαλο αετό που έγραφαν “Δικαιοσύνη για όλους”, προφανώς χλευάζοντας το αίτημα του κινήματος για απονομή δικαιοσύνης για τον θάνατο του Ζακ. Χωρίς δεύτερη σκέψη, άρχισα να αφαιρώ τα αυτοκόλλητα και τη στιγμή που ξεκολλούσα το τρίτο, κάποιος με τράβηξε φωνάζοντάς μου ότι αυτό που κάνω είναι φασιστικό». Έπειτα, όταν η ίδια αντέδρασε, εκείνος της έδωσε γροθιά στο σαγόνι.

Η δημοσιογράφος αναγνώρισε τον δράστη μέσα από φωτογραφίες που της έδωσαν αστυνομικοί κατά την κατάθεσή της. Παρ' όλα αυτά, ο δράστης εδώ και μήνες εμφανίζεται αμετανόητος και μέσω των μέσων κοινωνικής δικτύωσης προσπαθεί από την πρώτη στιγμή να παρουσιάσει τον Ζακ ως θύτη και όχι ως θύμα.

Μόνο το οργανωμένο εργατικό κίνημα, οι αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας, μπορούν να υπερασπίσουν αποτελεσματικά τα ανθρώπινα και δημοκρατικά δικαιώματα/ελευθερίες και να αποτρέψουν το βούλιαγμα στην κοινωνική αποσύνθεση.

Δημοσίευμα του BBC για τις άθλιες συνθήκες στη Μόρια

Στη Μόρια ζουν περίπου 7.000 προσφυγόπουλα, που τα περισσότερα προέρχονται από εμπόλεμες ζώνες, ενώ πολλά από αυτά έχουν τραυματιστεί. Μια από τις ψυχολόγους του στρατοπέδου αναφέρει: «το να ακούς παιδιά επτά ή οκτώ ετών να λένε “θέλω να πεθάνω” είναι κάτι που δεν πίστευα ποτέ ότι θα μπορούσα να ακούσω».

Σε βίντεο του BBC καταγράφεται ένα έκτακτο περιστατικό στην Παιδιατρική Κλινική των Πατρών Χωρίς Σύνορα, με ένα 17χρονο αγόρι που είχε αυτοτραυματιστεί. Από τη μέρα που έφτασε στη Μόρια δεν μπορούσε να κοιμηθεί καλά. «Μιλάει μόνο για το πόσο πολύ ανυπομονεί να το ξανακάνει» περιγράφει ψυχολόγος των Πατρών Χωρίς Σύνορα. Μέσα στους τελευταίους τρεις μήνες έχει έρθει αντιμέτωπη με είκοσι περιπτώσεις αυτοτραυματισμών και δύο απόπειρες αυτοκτονίας. «Πρώτα απ' όλα οι συνθήκες διαβίωσης στη Μόρια έχουν ισχυρό αντίκτυπο στην ψυχική υγεία των παιδιών. Συνήθως ένα παιδί, όταν βιώνει μια τραυματική εμπειρία, χρειάζεται χρόνο και χώρο για να συνέλθει. Η Μόρια δεν επιτρέπει στα παιδιά να συνέλθουν. Βλέπεις παιδιά να χτυπούν το κεφάλι τους στον τοίχο ή να ξεριζώνουν τα μαλλιά τους. Και από τις ηλικίες των 12 έως 17 ετών βλέπουμε παιδιά να αρχίζουν να κόβονται ή να μιλούν πολύ έντονα για την επιθυμία θανάτου» λέει η ψυχολόγος. Επιπλέον, ο χειμώνας κάνει πιο δύσκολα τα πράγματα, όταν πολλά από τα παιδιά στη Μόρια δεν έχουν τα κατάλληλα ρούχα ή παπούτσια για να αντέξουν στο κρύο.

Η κυβέρνηση της ΝΔ θέλει να δείξει ρατσιστική πυγμή, με δολοφονικές απελάσεις και άθλιες συνθήκες διαβίωσης των προσφύγων, για να ενισχύσει τη διαίρεση και την καταστολή των εργαζομένων με το δόγμα «νόμος και τάξη». Στέκεται όμως σούζα στις διαταγές των ιμπεριαλιστών για τήρηση της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας, για να μην προχωράνε οι πρόσφυγες προς την υπόλοιπη Ευρώπη και ζητάει «ευρωπαϊκή αλληλεγγύη» και κονδύλια για να ξεκοκκαλίσουν κι άλλα οι ημέτεροι απατεώνες.

Μαζική απεργία στον ΟΤΕ - Ανυποχώρητοι οι εργαζόμενοι

Οι εργαζόμενοι στον ΟΤΕ βρίσκονται σε απεργιακές κινητοποιήσεις από τις 21/12 λόγω απολύσεων και άρνησης υπογραφής νέας Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΣΣΕ).

Η προσπάθεια ανανέωσης της ΣΣΕ έχει ξεκινήσει ήδη από τον Ιούλιο αλλά η διοίκηση σκοπίμως καθυστερούσε, όσο μπορούσε περισσότερο. Όταν ξεκίνησαν συναντήσεις, δεν προσκόμισε τα οικονομικά στοιχεία για να στρέψει τη συζήτηση μακριά από την τεράστια κερδοφορία του ιδιωτικοποιημένου ΟΤΕ. Ο όμιλος ΟΤΕ έχει την υψηλότερη κερδοφορία και πληρώνει τους χαμηλότερους μισθούς στους εργαζόμενούς του, τα λειτουργικά κέρδη από το 2012 μέχρι σήμερα αυξήθηκαν κατά 88%, ο μέσος όρος των κερδών της εταιρείας συνολικά σ' όλο τον κόσμο είναι: Ευρώπη 32,6%, Αμερική 27,6%, Γερμανία 39,7%... και Ελλάδα 41,2%(!).

Στη συνέχεια, торπλίσε τις διαδικασίες με προτάσεις για ΣΣΕ μόλις ενός χρόνου (αντί τριών). Ταυτόχρονα ζήτησε αύξηση ωραρίου στους νέους εργαζόμενους, περικοπές σε άδειες και επιδόματα, μεγαλύτερη «ελευθερία» στο ωράριο των καταστημάτων (που σημαίνει ωράρια λάστιχα για τους εργαζόμενους), κατάργηση παροχών που είχαν συμφωνηθεί σε περίπτωση απόλυσης. Δεν δίστασε να προχωρήσει και στην απόλυση 8 εργαζομένων στην φύλαξη στο τέλος τους έτους, καταπατώντας τη συμφωνία της προηγούμενης σύμβασης για διατήρηση θέσεων εργασίας. Εύκολα συμπεραίνει κανείς ότι φρόντισε να μην εμφανιστεί στις προσκλήσεις για συζήτηση που είχε κάνει η ΟΜΕ-ΟΤΕ λίγες μέρες πριν

την απεργία.

Η εργοδοσία, προφανώς, απάντησε με τις γνωστές συκοφαντίες περί παράνομης και καταχρηστικής απεργίας, σνόμπαρα και λαιδόρησε τους υπό απόλυση φύλακες στην τρισάθλια ανακοίνωσή της και πιθανολογείται ότι έχει χρησιμοποιήσει εργολάβους σε τεχνικά τμήματα της Βορειοανατολικής Αττικής για να σπάσουν την απεργία.

Η εργοδοσία ξεκίνησε την επίθεση της με τις εθελούσιες εξόδους (απολύσεις) το 2005. Έκτοτε ξεκίνησαν να κόβουν σημαντικά εργασιακά δικαιώματα: μείωσαν τους μισθούς κατά 12%, τους μισθούς των νέων εργαζομένων κατά 40%, εφάρμοσαν το καθεστώς της μαύρης εργασίας των δουλεμπορικών εργολαβικών εταιρειών, των θυγατρικών όπως Cosmote E-Value, Mellon, Manpower, με εργαζόμενους των 300 ευρώ χωρίς συμβάσεις και εργασιακά δικαιώματα. Προχώρησαν στην κατάργηση ολόκληρων κλάδων (καθαρισμός, φύλαξη, εμπορικά καταστήματα κ.λπ.) με το Σωματείο να αδυνατεί να αντιδράσει. Η ηγεσία της ΟΜΕ-ΟΤΕ, προχώρησε σε δυναμικές κινητοποιήσεις όμως την εξέλιξη του αγώνα θα την δρομολογήσουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι με την ενεργητική συμμετοχή τους στην απεργία. Πρέπει να οργανωθεί ο αγώνας από την βάση (δηλαδή από τις γενικές συνελεύσεις και την δημιουργία επιτροπών αγώνα) για να κερδίσει την εργοδοσία να παρθούν πίσω οι απολύσεις και να υπογραφεί νέα Σ.Σ.Ε.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το ποσοστό συμμετοχής των εργαζομένων στην απεργία είναι πρωτοφανές για τα σημερινά δεδομένα. Τα καταστήματα του ΟΤΕ τις

μέρες της απεργίας πριν τα Χριστούγεννα παρέμειναν κλειστά. Οι τεχνικές υπηρεσίες νέκρωσαν. Οι εργαζόμενοι δεν είναι μόνο αισιόδοξοι αλλά και αποφασισμένοι. Στέλνουν το μήνυμα προς την εργοδοσία ότι δεν θα υποχωρήσουν, αν δεν δικαιωθούν αλλά και προς τη συνδικαλιστική ηγεσία της ΟΜΕ-ΟΤΕ ότι δεν πρέπει να υποχωρήσει και να κάνει συμβιβασμούς.

Όπως αναφέρει χαρακτηριστικά σε συνέντευξή του ο Θανάσης Φωλιάς - μέλος ΔΣ της Ομοσπονδίας Εργαζομένων στον ΟΤΕ (ΟΜΕ-ΟΤΕ), εκλεγμένος με την ΑΣΕ-ΟΤΕ: «Οι διαφημίσεις, που είναι πάνω από 100 εκ. το χρόνο, βουλώνουν πολλά στόματα. Παρουσιάζουν τον ΟΤΕ σαν ένα «χωριό Ποτέμκιν», ενώ η πραγματικότητα είναι αντίστροφη. Τα ίδια ΜΜΕ-πελάτες χρησιμοποιούνται από την εργοδοσία της Deutsche Telecom όχι μόνο για να θάβουν την απεργία μας, αλλά τώρα τελευταία χρησιμοποιούνται προβοκατόρικα σαν το μακρύ χέρι της DT κατά των εργαζομένων-απεργών, ιδιαίτερα των πρωτοπόρων αγωνιστών. Αποτελούν ουσιαστικά το γραφείο Τύπου της DT και ορισμένων στελεχών της διοίκησης που στοχοποιούν συνδικαλιστές. Όπως έγινε, πρόσφατα, από γενική διευθύντρια που με απειλήσε λέγοντάς μου ότι «πρόσχε... έχεις παιδιά»! Νομίζουν ότι μ' αυτό τον τρόπο θα μας τρομοκρατήσουν και θα κάψουν το αγωνιστικό φρόνιμα των εργαζομένων. Ματαιοπονούν όμως, δεν θα υποκύψουμε.»

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, η αδίστακτη εργοδοσία του ΟΤΕ, πιστή στον λόγο της, πραγματοποίησε 6 απολύσεις, ο ένας εξ αυτών μέλος του ΔΣ του σωματείου!

Με βάση την απόφαση των συνδικαλιστικών οργάνων οι απεργιακές κινητοποιήσεις θα συνεχιστούν μέχρι και τις 12/1 και έπεται συνέχεια...

Οι διοικήσεις εταιριών όπως του ΟΤΕ, (αλλά και των Vodafone, Wind, όπως και όλων των εταιριών του κλάδου) αποσκοπούν όχι μόνο στη συμπίεση των μισθών συνολικά προς τα κάτω, στη διάλυση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, στη χειροτέρευση των συνθηκών εργασίας, στην καταπάτηση όλων των εργασιακών κεκτημένων αλλά και στον υποβιβασμό, τη διαίρεση των εργαζομένων, στην ατομικοποίησή, για να αποδυναμωθούν οι συλλογικές διεκδικήσεις και οι αγώνες μας.

Οι εργαζόμενοι στον ΟΤΕ δείχνουν τον μοναδικό δρόμο ενάντια στην ασυδοσία των αφεντικών. Μόνο έτσι θα σταματήσει αυτή η εξευτελιστική κατάσταση! Με οργάνωση των εργαζομένων σε σωματεία ή επιτροπές και ανυποχώρητο αγώνα στους χώρους της δουλειάς. Για να το πάρουν χαμπάρι τα αφεντικά ότι δεν είμαστε δούλοι αλλά εργαζόμενοι με αξιοπρέπεια που μπορούμε να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας!

■ Αναστασία Ε.

ΕΒΖ: Με νέο τεράστιο σκάνδαλο το οριστικό ξεπούλημα

κάνει καταμέτρηση του εξοπλισμού κάποια στιγμή στο μέλλον (μόνο οι πρώτες ύλες υπολογίζονται σε 3 εκ. ευρώ, ενώ στο ταμείο της ΕΒΖ υπάρχουν περίπου 290.000 ευρώ που έλαβε από πώληση δικαιωμάτων ρύπων κ.ά.). Επίσης, δεν υπάρχει δέσμευση της εταιρείας για τη φετινή σοδειά των τευτλοπαραγωγών, οι οποίοι προχώρησαν στις 5/11 σε κατάληψη των γραφείων της ΕΒΖ στη Θεσσαλονίκη, ζητώντας εγγυήσεις από το υπουργείο Ανάπτυξης, ενώ κατηγορούν την τράπεζα ότι δημιουργεί διαρκώς τεχνητές καθυστερήσεις για να χαθεί και η επόμενη καλλιεργητική χρονιά! Ενδεικτική του εμπαιγμού και της αδιαφορίας της κυβέρνησης για τους τευτλοπαραγωγούς, η ειρωνική απάντηση του Α. Γεωργιάδη σε σχέση με τη χαμηλή τιμή (και μάλιστα μπροστά στις κάμερες) «άμα έχει καλύτερη (τιμή) δώστα αλλού αγόρι μου...».

Τεράστιες ευθύνες έχει και η προηγούμενη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Όχι μόνο δεν τήρησε τις εξαγγελίες της για μια βιώσιμη λύση για τα εργοστάσια, αλλά άφησε να δημιουργηθούν τετελεσμένα γεγονότα, ενώ προφανώς για προεκλογικούς λόγους υποσχέθηκε στους εργαζόμενους προγράμματα μετατάξεων ή συνταξιοδοτήσεων για τους μεγαλύτερους σε ηλικία. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι 100 περίπου εναπομείναντες εργαζόμενοι δεν προέβησαν σε κινητοποιήσεις, αλλά στωικά περιμένουν τη μετάταξή τους σε δημόσιες υπηρεσίες.

Από κερδοφόρα εταιρεία στην πτώχευση...

Η ΕΒΖ είναι ένα από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα της κατάρρευσης της αγροτικής οικονομίας και της καταστροφής που επέφερε η συμμετοχή της χώρας στην ΕΟΚ/ΕΕ. Η ΕΒΖ ιδρύθηκε το 1960, με έδρα τη Θεσσαλονίκη. Το 1961 λειτούργησε το πρώτο εργοστάσιο στη Λάρισα και ακολούθησαν εργοστάσια σε Πλατύ Ημαθίας (1962), Σέρρες (1963), Ξάνθη (1972) και Ορεστιάδα (1975). Στην ακμή της η βιομηχανία απασχολούσε 1.320 μόνιμους εργαζόμενους και μέχρι 3.700 εποχικούς. Οι καλλιεργητές ζαχαρότευτλων ήταν 9.000, σήμερα περίπου 100. Μέχρι το 2006 καλλιεργούσαν 400.000 στρέμματα και τα εργοστάσια υπερκάλυπταν τις εθνικές ανάγκες, παράγοντας 320.000 τόνους ζάχαρη τον χρόνο, με κέρδη 10 εκ. ευρώ το 2005.

Το 2006, η Ευρωπαϊκή Ένωση αναθεώρησε την Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ). Αποφασίστηκε ότι η τευτλοπαραγωγή θα περιοριστεί, θέτοντας ποσόστωση επί της παραγωγής των κρατών-μελών - στην Ελλάδα δόθηκε δικαίωμα παραγωγής 158.000 τόνων (από 320.000). Επίσης, η ΕΕ μείωσε την τιμή που έδινε στους καλλιεργητές ζαχαρότευτλων κατά 45%, επέβαλε εισφορά επί της ποσόστωσης και έδωσε κίνητρο σε χώρες να αποχωρήσουν από την παραγωγή πληρώνοντας 400-600 ευρώ για κάθε τόνο που η χώρα δεν θα παρήγαγε σε βάθος τριετίας. Η κυβέρνηση Καραμανλή δέχτηκε να μειώσει την παραγωγή και σε αντάλλαγμα πήρε 87 εκ. ευρώ για να κλεί-

σει δύο εργοστάσια της ΕΒΖ (Ξάνθη και Λάρισα).

Χώρες όπως η Βουλγαρία, η Λετονία, η Σλοβενία, η Ιρλανδία σταμάτησαν εντελώς την παραγωγή ζάχαρης. Άλλες, όπως η Ουγγαρία, η Ισπανία και η Ιταλία, άρχισαν να υποπαράγουν. Κερδισμένες από αυτή την πολιτική βγήκαν η Γερμανία (με ποσοστό αγοράς 46%), η Γαλλία (18%) και η Αγγλία (11%).

Παράλληλα, συνεχίστηκε το όργιο κακοδιαχείρισης και καταλήστευσης της ΕΒΖ. Όλες οι κυβερνήσεις διόριζαν διοικήσεις με υπέρογκες αμοιβές και χρυσές πιστωτικές κάρτες, οι οποίες πολλές φορές δεν είχαν καμία γνώση του αντικειμένου και με τη σειρά τους διόριζαν τους κομματικούς στρατούς. Ο Καραμανλής είχε ανακοινώσει πως τα εργοστάσια ζάχαρης θα μετατρέπονταν σε εργοστάσια παραγωγής βιοκαυσίμων. Έναν χρόνο αργότερα, δώδεκα μνηστήρες διεκδικούσαν το έργο της μετατροπής, όμως τον Δεκέμβριο του 2008 το πρότζεκτ είχε πια ολοκληρωτικά παγώσει. Σκανδαλώδης ήταν και η συμφωνία με την ΑΤΕ, που επί χρόνια επέβαλλε δεσμευτικό ληστικό δανεισμό της ΕΒΖ (επιτόκιο 12%, ενώ το αντίστοιχο επιτόκιο στην ελεύθερη αγορά είναι έως 8%, λόγω της επισφάλειας του προϊόντος). Έτσι, το 2009, η εταιρεία εμφάνισε ζημιές ρεκόρ ύψους 46 εκ. ευρώ και έχασε το μισό μερίδιό της στην εγχώρια αγορά. Οι μετέπειτα κυβερνήσεις, παρά τις υποσχέσεις και τα παχιά λόγια, δέσμιες της ποσόστωσης της ΕΕ, συνέχισαν την ίδια καταστροφική πολιτική, που οδήγησε μια κραταιά κρατική βιομηχανία στην κατάρρευση και πλέον ένα βήμα πριν τον πλήρη αφανισμό.

■ Νίκος Κτενάς

Ε΄ ΕΛΜΕ ΘΕΣ/ΚΗΣ	ΔΣ	%	Έδρες	ΕΛΟΘ	%	Σύνεδροι
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	435 (390)	31,8 (30,6)	2 (2)	415 (317)	30,6 (24,2)	11 (9)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΜΛ-ΚΚΕ κ.ά.)	425 (301)	31,1 (23,6)	2 (2)	420 (350)	30,9 (26,7)	11 (9)
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ	206 (218)	15,1 (17,1)	1 (1)	217 (213)	16 (16)	6 (6)
ΣΥΝΕΚ	125 (213)	9,1 (16,7)	1 (1)	132 (203)	9,7 (15,5)	3 (5)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠ/ΚΩΝ (ΟΚΛΕ)	84 (55)	6,1 (4,3)	1 (0)	77 (43)	5,7 (3,3)	2 (1)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΕΚΠ/ΚΩΝ (ΚΚΕ-ΜΛ)	63 (57)	4,6 (4,5)	0 (1)	60 (44)	4,4 (3,4)	2 (1)
ΠΕΚ	30 (42)	2,2 (3,3)		37 (58)	2,7 (4,4)	1 (2)
ΛΕΥΚΑ	40 (33)			48(60)		
ΑΚΥΡΑ	19 (13)			21(21)		
ΣΥΝΟΛΟ	1427 (1322)		7	1427 (1228)		36 (33)

Α΄ ΕΛΜΕ ΘΕΣ/ΚΗΣ	ΔΣ	%	Έδρες	ΕΛΟΘ	%	Σύνεδροι
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ (ΠΑΜΕ)	183 (171)	29 (30)	3(3)	169 (133)	26,9	5 (4)
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	139 (130)	22 (22,8)	2(2)	141 (154)	22,5	4 (4)
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	137 (79)	21,7 (13,9)	2(1)	129 (78)	20,5	4 (2)
ΠΕΚ (ΠΑΣΟΚ)	64(68)	10,1 (11,9)	1(1)	66 (77)	10,5	2 (2)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.ά.)	45(58)	7,1 (10,2)	1(1)	52 (54)	8,3	1 (2)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠ/ΚΩΝ (ΟΚΛΕ)	43(39)	6,8 (6,8)	0(1)	44 (43)	7,0	1 (1)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΕΚΠ/ΚΩΝ (ΚΚΕ-ΜΛ)	20(27)	3,2 (4,7)	0(0)	27 (24)	4,3	0 (1)
ΛΕΥΚΑ/ΑΚΥΡΑ	33(30)			36		
ΣΥΝΟΛΟ	664 (602)		9	664		17 (16)

Δίκη της Χρυσής Αυγής: Απαράδεκτη πρόταση της εισαγγελέως - Αθωώνει τους

Τεσσεράμισι χρόνια μετά την έναρξή της, η δίκη της ναζιστικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής οδεύει στο τέλος της. Από τις 20 Απρίλη 2015 μέχρι και σήμερα έχουν καθίσει στο εδώλιο του κατηγορουμένου εξήντα εννέα χρυσαυγίτες (μεταξύ των οποίων και οι δεκαεννέα πρώην βουλευτές) ενώ έχει κατατεθεί στο δικαστήριο ένας τεράστιος όγκος αποδεικτικών στοιχείων που περιλαμβάνουν τηλεφωνικές συνομιλίες, μηνύματα, οπτικοακουστικό υλικό κ.α. Όλοι τους αντιμετωπίζουν την κατηγορία της ένταξης σε εγκληματική οργάνωση και από αυτούς οι δεκαεννέα, που αποτελούν και την ηγετική ομάδα, το αδίκημα της διεύθυνσης εγκληματικής οργάνωσης. Πάνω από είκοσι κατηγορούμενοι έχουν επιπρόσθετες κατηγορίες για δολοfonίες και απόπειρες δολοφονιών, οπλοκατοχή κ.α. με πιο σημαντικές την δολοφονία του Π. Φύσσα από τον χρυσαυγίτη Ρουπακιά, την δολοφονική επίθεση στους Αιγύπτιους ψαράδες στο Κερατσίνι και στους συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ στο Πέραμα.

Η πορεία της Δίκης

Η δίκη ξεκίνησε με τις καταθέσεις των μαρτύρων, συνέχισε με τις απολογίες των χρυσαυγιτών και ολοκληρώθηκε με τις απολογίες των 19 πρώην βουλευτών (με τελευταίο τον «φύρερ» Μιχαλολιάκο στις 6 Νοέμβρη). Από την αρχή η υπερασπιστική γραμμή κινήθηκε πάνω σε δύο άξονες:

Ο πρώτος ήταν το «δεν υπάρχει εγκληματική οργάνωση» επειδή δεν υπάρχει «οικονομικό όφελος» και ο δεύτερος –που έχει άμεση σχέση με τον πρώτο– να εμφανιστεί η δολοφονία του Φύσσα και οι υπόλοιπες επιθέσεις ως μεμονωμένα περιστατικά, ότι έγιναν δηλαδή από άτομα που δρούσαν με δικιά τους πρωτοβουλία, χωρίς κεντρικό σχεδιασμό από τη Χ.Α. κ.λπ. Με άλλα λόγια, η φασιστοσυμμορία επιχειρούσε να «φορτώσει» τις ευθύνες σε κάποια συγκεκριμένα μέλη και να αποφύγει οποιαδήποτε διασύνδεση με την οργάνωση ΧΑ και την ηγεσία της.

Η προσπάθεια της ηγεσίας, όμως, για ενιαία υπερασπιστική γραμμή κατέρρευσε, καθώς τελικά το μόνο κοινό στις απολογίες των πρώην βουλευτών ήταν οι δεκάδες αντιφάσεις, τα ψέματα και, φυσικά, τα αλληλοκαρφώματα. Δυο χαρακτηριστικά παραδείγματα: α) ο Μίχος στην απολογία «έδωσε» τον Λαγό και τον Μιχαλολιάκο λέγοντας ότι «τίποτα δεν γίνεται χωρίς την έγκρισή τους» και β) ο Μιχαλολιάκος ενώ προσπάθησε να εμφανίσει την δολοφονία Φύσσα ως τυχαίο περιστατικό μεταξύ δύο άσχετων προσώπων «κάρφωσε» την τοπική της Νίκαιας λέγοντας ότι «μου φαίνεται περίεργο να πήγαν για τρικάκια εκείνο το βράδυ»(!).

Τέλος μέσα από όλη τη διαδικασία τις δίκης (καταθέσεις αυτοπτών και προστατευόμενων μαρτύρων, βίντεο, μηνύματα κ.α.) αποδεικνύεται ξεκάθαρα ο εγκληματικός ρόλος της ΧΑ, ο σχεδιασμός της

δολοφονίας Φύσσα και των δεκάδων επιθέσεων των ταγμάτων εφόδου. Χαρακτηριστικά ο Πατέλης (πυρηνάρχης Νίκαιας) φαίνεται σε βίντεο να λέει ότι «θα φύγει από εδώ μια ομάδα 20-30 ατόμων που θα είναι τούμπανο, από όλα, και θα καθαρίσουμε την παναγίτσα. Δεν θα μείνει τίποτα όρθιο, τίποτα! Ότι κινείται σφάζεται, αν πάρω το ΟΚ από τον Λαγό».

Η κατάρπυση πρόταση της Εισαγγελέως

Στις 18 Δεκέμβρη ανακοινώθηκε η πρόταση της εισαγγελέως Α. Οικονόμου. Πρόκειται για μια απαράδεκτη πρόταση καθώς η αγόρευση της εισαγγελέως έμοιαζε περισσότερο με αγόρευση δικηγόρου υπεράσπισης της Χρυσής Αυγής. Η πρότασή της επιδιώκει να ακυρώσει την κατηγορία για εγκληματική οργάνωση χρησιμοποιώντας τα ίδια επιχειρήματα με την ηγεσία της ΧΑ, ότι δηλαδή δεν υπάρχει «οικονομικό όφελος» και να απαλλάξει όλους τους εμπλεκόμενους από τις κατηγορίες ένταξης, και διεύθυνσης εγκληματικής οργάνωσης. Η εισαγγελέας δεν είδε καμία οργανωμένη και δολοφονική δράση της φασιστικής συμμορίας, δεν έδωσε καμία σημασία στον τεράστιο όγκο αποδεικτικού υλικού εντός του δικαστηρίου και στους μάρτυρες, αλλά και τις δεκάδες επιθέσεις που έχει αδιαμφισβήτητα πραγματοποιήσει η ΧΑ. Αντίθετα στηρίχτηκε στα λεγόμενα των ίδιων των χρυσαυγιτών.

Όσον αφορά τη δολοφονία του Φύσσα, σύμφωνα με την εισαγγελέα δεν υπήρ-

χε καμία οργανωμένη δράση, κανένας οπλισμός, καμία τηλεφωνική επικοινωνία, τίποτα! Απ' ότι φαίνεται βασίστηκε μόνο στην απολογία Ρουπακιά που είπε «Μια απλή ανθρωποκτονία ήταν». Τα ίδια περίπου λόγια χρησιμοποίησε, άλλωστε, και η ίδια: «Η ανθρωποκτονία ήταν τυχαία». Η πρόταση αυτή είναι το καλύτερο συμπλήρωμα στο ξέπλυμα της Χ.Α. το οποίο επιχειρείται καθώς εξαφανίζει το κίνητρο δηλαδή το ρατσιστικό μίσος και την ναζιστική ιδεολογία της Χ.Α.

Η εισαγγελική πρόταση χαρακτήρισε τις δολοφονίες Φύσσα και Λουκμάν μεμονωμένα περιστατικά (!). Συγκεκριμένα για τη δολοφονία του Π. Φύσσα, πρότεινε μόνο την ενοχή του Γ. Ρουπακιά και την αθώωση όλων των υπολοίπων χρυσαυγιτών! Επίσης, για την επίθεση στους Αιγύπτιους και στο ΠΑΜΕ ζήτησε την μετατροπή των κακουργηματικών κατηγοριών της απόπειρας ανθρωποκτονίας σε πλημμελήματα βαριάς και απλής σωματικής βλάβης. Όπως θρασύτατα μας ενημερώνει η εισαγγελέας οι επιτιθέμενοι δεν είχαν δολοφονικό σκοπό αφού... δεν δολοφονήθηκε κανείς (!). Αν η πρόταση της εισαγγελέως υιοθετηθεί και από το δικαστήριο, υπάρχει σοβαρός κίνδυνος της πλήρους απαλλαγής των κατηγορουμένων λόγω παραγραφής αδικημάτων. Μεταξύ άλλων στην πρόταση αναφέρεται ότι «(...) η ηγεσία δεν προκύπτει να έχει οποιαδήποτε σχέση με αυτά τα εγκλήματα, πόσο μάλλον να έχει δώσει εντολή ή έγκριση».

πάνω σε θέσεις και αρχές, θυσιάζοντας τα πάντα για την εκλογική τους ενίσχυση στα ΔΣ, αλλά υποτιμώντας την ανάγκη αυτοοργάνωσης των εκπαιδευτικών με επιτροπές αγώνα. Έτσι, δεν συμβάλλουν στην αναγκαία ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του σ.κ., αλλά εντείνουν τον κατακερματισμό του.

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών καταγράψαμε μικρή ποσοστιαία άνοδο, από 0,4% σε 0,5% (149 από 127 ψήφους). Επισκεφτήκαμε τα σχολεία και προσπαθήσαμε, μιλώντας τη γλώσσα της αλήθειας, να εξηγήσουμε στους συναδέλφους μας το μέγεθος της επικείμενης επίθεσης στη δημόσια εκπαίδευση και στα εργασιακά δικαιώματά μας, αλλά και στο σύνολο των εργαζομένων. Κυρίως όμως, καλέσαμε τους συναδέλφους να προωθήσουμε μαζί ένα σχέδιο ανασυγκρότησης των ΕΛΜΕ, που δεν μπορεί να έρθει μόνο μέσα από τις εκλογές και τις αλλαγές συσχετισμών στα Δ.Σ., αλλά που θα βασίζεται στην ενεργό συμμετοχή και τους αγώνες των εκπαιδευτικών. Το επόμενο διάστημα, δεσμευόμαστε ότι με τη δράση και την παρέμβασή μας, μέσα και έξω από τα Δ.Σ., θα συμβάλουμε στην ενεργοποίηση και οργάνωση όσο το δυνατόν περισσότερων συναδέλφων, ώστε μαζί να δώσουμε τις μάχες που έχουμε μπροστά μας με όρους νίκης και να πετύχουμε την αναγκαία ανασυγκρότηση των σωματείων μας.

Τα αποτελέσματα των εκλογών στις ΕΛΜΕ όπου συμμετέχουμε ως Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών φαίνονται στους πίνακες (σε παρένθεση τα περσινά αποτελέσματα για τα Δ.Σ. και του 2016 για την ΕΔΟΘ)._

Φασίστες

Η πρόταση αυτή δεν αποτελεί έκπληξη καθώς η συγκεκριμένη εισαγγελίας από την αρχή της διαδικασίας με τις ερωτήσεις και τη στάση της συνολικά επιχείρησε να καλύψει τη φασιστοσυμμορία. Π.χ. για τα συσσίτια μίσους σχολίασε «τουλάχιστον έδιναν ένα πιάτο φαγητό στους Έλληνες».

Κυβέρνηση, ΜΜΕ και τμήμα της αστικής δικαιοσύνης επιχειρούν να ξεπλύνουν τη ναζιστική συμμορία της ΧΑ, ώστε να γίνει το απαραίτητο συμπλήρωμα του δόγματος «Νόμος και Τάξη» και του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης. Σκοπός τους είναι η φασιστοσυμμορία να παίξει το ρόλο της χρυσής εφεδρείας του μνημονιακού καθεστώτος. Η έξοδος της από τη βουλή ήταν μια πρώτη νίκη και χρειάζεται μια παραδειγματική καταδίκη για την οποία πρέπει να παλέψουμε, όμως δεν είναι αρκετά. Απέναντι στο τερατώδες Κράτος Έκτακτης Ανάγκης των ΜΑΤ και των δικαστηρίων χρειάζονται μαχητικοί και ανυποχώρητοι αγώνες με ένα Ενιαιο Ταξικό Μέτωπο που θα τσακίσει τον χρυσαυγίτικο αλλά και τον μνημονιακό φασισμό.

■ Γιώργος Κ.

Η επιταχυνόμενη επιστροφή στην «κανονικότητα», που υποστηρίζει η κυβέρνηση της ΝΔ (και που πρωτοεφάρμοσε ο ΣΥΡΙΖΑ), σημαίνει την ολοκλήρωση, γενίκευση και ομαλή αναπαραγωγή του μνημονιακού καθεστώτος. Σημαίνει δηλαδή όχι μόνο την ολοκλήρωση, γενίκευση και αναπαραγωγή του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης αλλά και την τεράστια αναδιανομή —προς όφελος διαφόρων αρπακτικών, της ελληνικής αστικής τάξης και των δανειστών— όλου του συσσωρευμένου δημόσιου και ιδιωτικού πλούτου της χώρας. Αυτό γίνεται με την ιδιωτικοποίηση δημόσιων εκτάσεων, ακινήτων, δρόμων, επιχειρήσεων, κ.α., δημόσιων λειτουργιών (παιδεία, υγεία, κ.α.), την ιδιωτικοποίηση της επικουρικής ασφάλισης, όσο και την αρπαγή κατοικιών και επιχειρήσεων. Και το τελευταίο υλοποιείται μέσω του σχεδίου «Ηρακλής», του σχεδίου για την υποτιθέμενη εξυγίανση του ελληνικού τραπεζικού συστήματος.

Το σχέδιο «Ηρακλής», που ήδη ψήφισε η κυβέρνηση, στοχεύει υποτίθεται στην εξυγίανση των ελληνικών τραπεζών μέσω της απαλλαγής τους από τα «κόκκινα δάνεια», δηλαδή στεγαστικά δάνεια και δάνεια προς επιχειρήσεις, που δεν εξυπηρετούνται (δεν καταβάλλονται οι δόσεις). Με αυτό το σχέδιο η κυβέρνηση και οι τραπεζίτες στοχεύουν να απαλλαγούν από το 40% των «κόκκινων δανείων», ενώ για το υπόλοιπο 60% θα ακολουθήσει ένα επιπλέον σχέδιο της Τράπεζας της Ελλάδας. Υποτίθεται πως αν οι τράπεζες απαλλαγούν από τα «κόκκινα δάνεια», που υπολογίζονται κοντά στα 80 δις. ευρώ, τότε θα εξυγιανθούν και θα μπορέσουν να αρχίσουν να δανειοδοτούν επιχειρήσεις και νοικοκυριά, θα ανοίξει δηλαδή «ο δρόμος προς την οικονομική ανάπτυξη και την ευημερία»! Στην πραγματικότητα, μόλις τώρα ανοίγει ο δρόμος για μια τεράστια αναδιανομή πλούτου, κατοικιών και ακινήτων, που ίσως ξεπεράσει και την αντίστοιχη που είχε πραγματοποιηθεί επί γερμανικής κατοχής.

Στην χώρα μας, σε αντίθεση π.χ. με τις ΗΠΑ ή την Ισπανία, μετά την κρίση του 2008-09 δεν πραγματοποιήθηκαν μαζικά κύματα κατασχέσεων κατοικιών. Αυτό δεν οφειλόνταν στην καλοσύνη των δανειστών, των ελληνικών κυβερνήσεων και της ελληνικής αστικής τάξης. Οφειλόνταν στην πρωτοφανή καταστροφή που επήλθε από την χρεοκοπία και τα μέτρα (τα Μνημόνια) που εφαρμόστηκαν για τη ρύθμισή της. Με μία πτώση του ΑΕΠ κατά 25%, με ραγδαία πτώση των μισθών, των συντάξεων, του βιοτικού επιπέδου, και με μια ραγδαία και κατακόρυφη αύξηση της εκμετάλλευσης, η αναδιανομή δημόσιου και ιδιωτικού πλούτου δεν θα γίνονταν ανεκτή. Γι' αυτό και καθυστέρησαν σχετικά οι κάθε είδους ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων επιχειρήσεων, λειτουργιών, κ.α., και κυρίως δεν εφαρμόστηκαν σε μαζικά κλίμακα οι κατασχέσεις κατοικιών. Τώρα, με την επιστροφή στην «κανονικότητα», δηλαδή με την ολοκληρωτική και γενικευμένη εφαρμογή των Μνημονίων, ξεκινά η υλοποίηση και αυτής της επίθεσης.

Το σχέδιο «Ηρακλής»

Αν οι τέσσερις συστημικές τράπεζες

(Eurobank, Alpha, Εθνική και Πειραιώς) διέγραφαν από τους ισολογισμούς τους τα κόκκινα δάνεια (όπως λίγο πολύ έκαναν μέχρι σήμερα) θα έχαναν αμέσως γύρω στα 80 δις. ευρώ. Αν τα πουλούσαν, τότε το περισσότερο που θα εισέπρατταν θα ήταν 3-5 δις. Με το σχέδιο «Ηρακλής», καθώς και με αυτό της Τράπεζας της Ελλάδας που θα επακολουθήσει, σκοπεύουν να βγάλουν πολλά περισσότερα. Αλλά αυτό είχε σαν απαραίτητη προϋπόθεση η προστασία της πρώτης κατοικίας να περιοριστεί σε μεγάλο βαθμό (όπως και έγινε επί ΣΥΡΙΖΑ, και όπως πρόκειται να ενταθεί και μετά το 2021) ώστε όλο και περισσότερες κατοικίες ή επιχειρήσεις να μπορούν να αρπαχτούν από τις τράπεζες.

Σε γενικές γραμμές, το σχέδιο θα λειτουργήσει ως εξής: οι τέσσερις τράπεζες θα πουλήσουν 30 δις κόκκινων δανείων τους σε μια εταιρία, ας πούμε για 15 δις. Αυτά τα 15 δις. η εταιρία θα τα βρει δανειζόμενη κεφάλαια από διάφορους επενδυτές, παραχωρώντας τους ως αντάλλαγμα ομόλογα. Προφανώς κάθε χρόνο όσοι επενδυτές έχουν αυτά τα ομόλογα θα εισπράττουν και έναν τόκο, ας πούμε 3%. Αλλά που θα βρεθούν τόσο ανόητοι επενδυτές που θα πληρώσουν 15 δις. για αγορά κόκκινων δανείων (δηλ. δανείων που δεν αποπληρώνονται), δηλαδή οι ίδιοι θα κινδυνεύουν να χάσουν τα 15 δις.; Εδώ ακριβώς βρίσκεται ο ρόλος του ελληνικού δημοσίου. Αυτό θα εγγυηθεί με 12 δις. ότι κανένας επενδυτής δεν πρόκειται να χάσει τα λεφτά του, ακόμη κι αν το 1/3 των κόκκινων δανείων δεν αποπληρώνεται ή δεν έχει εγγυήσεις (υποθηκευμένα ακίνητα, κ.α.). Από την άλλη, αυτή η νεοσυσταθείσα εταιρία θα έχει την δυνατότητα να προχωρά χωρίς προσκόμματα και εμπόδια σε μαζικούς ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς ή σε ωμούς εκβιασμούς των δανειοληπτών, απαιτώντας την πληρωμή των δανείων στο ακέραιο.

Το μόνο σίγουρο με το σχέδιο «Ηρακλής» είναι ότι οι τράπεζες είναι διατεθειμένες, κι αυτό γιατί τις συμφέρει, να πουλήσουν κόκκινα δάνεια ύψους 26-30 δις. και ότι το δημόσιο θα προσφέρει εγγυήσεις 12 δις. που στο μέλλον δεν αποκλείεται και να αυξηθούν. Το πόσο θα πουλήσουν αυτά τα κόκκινα δάνεια οι τράπεζες (αυτό που υποθέσαμε ότι θα είναι 15 δις.) δεν είναι γνωστό και δεν πρόκειται να γίνει γνωστό λόγω τραπεζικού απορρήτου.

Ποιοι κερδίζουν και ποιοι χάνουν;

Από το σχέδιο «Ηρακλής», όπως και από το σχέδιο της Τράπεζας της Ελλάδας, αυτοί που κερδίζουν είναι καταρχήν οι τραπεζίτες. Αυτοί θα κατορθώσουν να ξεφορτωθούν κόκκινα δάνεια σε σχετικά καλή τιμή και χωρίς να σηκώσουν την κατακραυγή από τις κατασχέσεις κατοικιών. Έτσι θα διατηρήσουν τις τράπεζές τους, δηλαδή τη δυνατότητά τους να βγάζουν με χίλιους τρόπους κέρδη. Δεύτερον, τα διάφορα αρπακτικά, τα κοράκια, δηλαδή τα hedge funds, που θα μεσολαβήσουν. Ως γνωστόν αυτά δεν δραστηριοποιούνται αν δεν έχουν εξασφαλισμένο ποσοστό κέρδους τουλάχιστον 50%.

Ποιοι χάνουν; Καταρχάς το ελληνικό δημόσιο (που θα καταβάλλει τουλάχιστον 12 δις. ευρώ) όταν τα κόκκινα δάνεια δεν θα αποπληρώνονται, κι αυτό, ως εγγυητής, θα είναι

υποχρεωμένο να πληρώνει στην εταιρία. Δεύτερον, οι δεκάδες χιλιάδες οικογένειες που θα ξεσπιτωθούν από τους σύγχρονους τοκογλύφους, αλλά και ευρύτερα οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, από το τσουνάμι κλεισίματος επιχειρήσεων που πρόκειται να δημιουργηθεί.

Μήπως, παρ' όλα αυτά, με τα δύο σχέδια εξυγίανσης των τραπεζών θα προστατευτούν οι καταθέσεις και θα χρηματοδοτηθεί η ελληνική καπιταλιστική οικονομία; Με τα μέτρα των δανειστών και της ελληνικής μπουρζουζίας για την διάσωση των ελληνικών τραπεζών απαιτήθηκαν μέχρι σήμερα τρεις ανακεφαλαιοποιήσεις με χρήματα του ελληνικού δημοσίου. Η πρώτη κόστισε 25 δις., η δεύτερη 8,3 δις., η τρίτη 15 δις., και σήμερα, η τέταρτη, με τα δύο σχέδια, θα κοστίσει περίπου άλλα 25-30 δις. Συνολικά λοιπόν: θα χάσουμε τα σπίτια μας, θα πληρώσουμε 75 δις. (χωρίς να υπολογίζουμε τις άλλες διευκολύνσεις προς τις τράπεζες) για να... εξασφαλίσουμε τις μικρές και μεσαίες καταθέσεις μας, που είναι αμφίβολο αν φτάνουν αυτό το ποσό;

Από την άλλη, όσοι ήταν μέτοχοι τραπεζών (Κωστόπουλος, Λάτσης, Σάλλας, κ.α.) όχι μόνο χρεοκόπησαν τις τράπεζες χωρίς οι ίδιοι να πληρώσουν ούτε ένα ευρώ αλλά ταυτόχρονα διατήρησαν τα κέρδη τους, ύψους αρκετών δεκάδων δις. ευρώ, που έβγαλαν όλα τα χρόνια που τις λειτουργούσαν. Την ίδια στιγμή, έχουν διαγραφεί δάνεια δεκάδων δις. που έπαιρναν μεγαλοεπιχειρηματίες από τις τράπεζες τις τελευταίες δεκαετίες, χωρίς κανείς να τους ενοχλήσει — και που μόνο ένα μέρος τους γνωρίζουμε, όπως το σκάνδαλο του 1,5 δις. του Ταχυδρομικού Ταμειτηρίου, το 1,2 δις. ευρώ των τηλεοπτικών καναλιών, κ.α.

Αυτό είναι παράλογο, αισχρό και ληστρικό, αλλά αυτή ακριβώς είναι η «κανονικότητα».

Τα άλλα μέτρα ενίσχυσης των τραπεζών

Η ενίσχυση των καπιταλιστών και των τραπεζιτών δεν σταματά στο σχέδιο «Ηρακλής» και στο σχέδιο της Τράπεζας της Ελλάδας. Συμπεριλαμβάνει τουλάχιστον άλλα τρία μέτρα:

α) εκτεταμένες απολύσεις τραπεζοϋπαλλήλων, αλλαγή των συμβάσεών τους, κατακόρυφη μείωση μισθών, δραστικό περιορισμό των κατακτήσεών τους, αύξηση της εκμετάλλευσης, κ.α. Οι απολύσεις μαζί με το θράσος της Τράπεζας Πειραιώς, μιας τράπεζας που υπάρχει επειδή την έχουμε διασώσει εμείς, είναι μόνο η αρχή.

β) μέχρι τώρα οι κυβερνήσεις επιδοτούσαν έμμεσα τις τράπεζες επιτρέποντάς τους να μην πληρώνουν φόρους (η λεγόμενη αναβολή φόρου) μέχρι βέβαια που να ξεχαστούν αυτά τα ποσά. Τώρα, με πρόταση του Στουρνάρα, η κυβέρνηση ετοιμάζεται να προκαταβάλει(!) την επιστροφή φόρου που θα δικαιούνται(;) οι τράπεζες τα επόμενα χρόνια!

γ) η εκτίναξη όλων των ειδών των χρεώσεων αλλά και η επιβολή νέων που καταβάλλαμε στις τράπεζες. Ήδη οι τράπεζες έχουν αρχίσει να χρεώνουν ακόμη και για τα e-mail που στέλνουν.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Ανασκόπηση παγκόσμιας κα

**Χρονιά
αντίστροφης
μέτρησης
προς έναν νέο
παροξυσμό της
οικονομικής
κρίσης του
παγκόσμιου
καπιταλιστικού
συστήματος
μπορεί να
χαρακτηριστεί
το 2019.**

■ Δημήτρης Γκ.

Οικονομική Κατάσταση

Χαρακτηριστική ήταν η εκτίμηση του χρηματοπιστωτικού κολοσσού JP Morgan ότι η ετήσια παγκόσμια ανάπτυξη έχει πέσει μόλις στο 2,4%, επίπεδο «στασιμότητας πριν από μια ευθεία ύφεση». Βασικοί δείκτες της παραγωγής και των παραγγελιών έδειξαν: α) Συνδυασμένη οικονομική επιβράδυνση σε ΗΠΑ, Ευρωζώνη, Ιαπωνία, που στο επίκεντρό της βρίσκεται η μεταποίηση. β) Νέα συρρίκνωση του παγκόσμιου εμπορίου, αδυναμία της παγκόσμιας αγοράς να δώσει διέξοδο.

Οι αιτίες αυτής της εικόνας βρίσκονται στις αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος που το 2019 συνέχισαν να συσσωρεύονται: α) Οι φαραωνικές οικονομικές ανισότητες έχουν χειροτερέψει. β) Η εκρηκτική αύξηση του χρέους (δημόσιου και ιδιωτικού) έχει αγκαλιάσει το σύνολο του πλανήτη (είναι ενδεικτική η εκρηκτική αύξηση του χρέους των επιχειρήσεων της Κίνας). γ) Η διόγκωση του χρηματοπιστωτικού τομέα που έχει ξεπεράσει τα επίπεδα του 2007.

Έτσι δεν είναι περίεργο που μέσα στον Μάρτη η Κεντρική Τράπεζα των ΗΠΑ (Fed) όσο και η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) εγκατέλειψαν τα σχέδιά τους για αύξηση των επιτοκίων επιστρέφοντας ολοταχώς στην πολιτική «ποσοτικής χαλάρωσης» και μείωσης των βασικών τους επιτοκίων. Μεταστροφή που κρίθηκε επιβεβλημένη για να αντιμετωπιστεί η επικείμενη παγκόσμια ύφεση που αναμένεται να μετεξελιχθεί σε κάτι χειρότερο από την κρίση του 2007-09. εφόσον τα εργαλεία αντιμετώπισης της έχουν πλέον αχρηστευθεί λόγω: α) Της υπέρογκης διόγκωσης του δημόσιου χρέους, β) Του φυσικού ορίου στις φοροαπαλλαγές των επιχειρήσεων (οι τελευταίες σχεδόν... δεν πληρώνουν φόρους) γ) δεν είναι δυνατή πλέον μια ραγδαία μείωση

των επιτοκίων (είναι ήδη σχεδόν μηδενικά). Έτσι, είναι προφανές ότι η αντιμετώπιση της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος όλο και περισσότερο βασίζεται σε νέα –όχι απαραίτητα οικονομικά– μέτρα: ταξικούς πολέμους (αρπαγή καταθέσεων – εργατικών/λαϊκών περιουσιών, αποθεματικών ασφαλιστικών ταμείων) και αφετέρου ιμπεριαλιστικούς πολέμους και επεμβάσεις.

Ο οικονομικός πόλεμος ΗΠΑ–Κίνας γνώρισε νέες κορυφώσεις το 2019. Τον Αύγουστο ανακοινώθηκαν νέοι δασμοί (μετά τους δασμούς ύψους 200 δισ. του Μαΐου) στο διμερές εμπόριο αμερικανικών και κινεζικών προϊόντων, ενώ ο Τραμπ «διέταξε» τις μεγάλες αμερικανικές επιχειρήσεις να βρουν άμεσα εναλλακτική επαναπατρίζοντας επενδύσεις και εργοστάσια από την Κίνα. Είχε προηγηθεί η επίσημη «κατηγορία» από τις ΗΠΑ ότι η Κίνα χειραγωγεί το νόμισμά της, «νομιμοποιώντας» την χρήση και άλλων οικονομικών «όπλων» εναντίον της. Η σύγκρουση αυτή δεν αφορά φυσικά μόνο το εμπόριο προϊόντων αλλά μια συνολική προσπάθεια του αμερικανικού ιμπεριαλισμού να ανακόψει την αλματώδη πρόοδο της Κίνας, που έχει προβάδισμα και απειλεί να επικρατήσει οριστικά όχι μόνο στη μεταποίηση αλλά και στην υψηλή τεχνολογία, ενώ επιβάλλει διαρκώς νέα δεδομένα στον διεθνή καταμερισμό εργασίας, σε βάρος των παραδοσιακών ιμπεριαλιστών.

Ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις – Πόλεμος

Το 2019 όμως οι συγκρούσεις δεν περιορίστηκαν μόνο στο επίπεδο του νομισματικού πολέμου και του πολέμου δασμών αλλά εκφράστηκαν και με τις ωμές ιμπεριαλιστικές απειλές και επεμβάσεις ακόμη και μέσω ένοπλων συγκρούσεων.

Στη **Συρία** παρά την σταθεροποίηση του καθεστώτος Άσαντ με την επέμβαση της Ρωσίας και του Ιράν (εμμέσως και της Κίνας) και την συντριβή του ISIS, ο πόλεμος συνεχίζεται. Με το κλείσιμο του 2018 ο Τραμπ ανακοίνωσε την απόφαση να αποσύρει τα αμερικανικά στρατεύματα

από την χώρα. Απόφαση που ισοδυναμούσε με έμμεση παραδοχή της ήττας των ΗΠΑ στη Συρία αλλά και ενδεικτική της πρόθεσης τους να απελευθερωθούν από περιφερειακές διενέξεις στις οποίες δεν υπάρχουν άμεσα αποτελέσματα ώστε να επικεντρώσουν στις κύριες συγκρούσεις (ειδικά στην αντιμετώπιση της Κίνας). Η υλοποίηση της απόφασης ξεκίνησε τον Ιανουάριο και έδειξε μία ακόμη πρόθεση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, δηλαδή την προσπάθεια ανατίναξης της ισορροπίας δυνάμεων που έχει επιτευχθεί στη Συρία ανάμεσα στις εγγυήτριες δυνάμεις της συμφωνίας της Ασάνα (Ρωσία, Ιράν, Τουρκία). Αυτό επιχειρήθηκε με την προσπάθεια επαναπροσέγγισης και την παραχώρηση χώρου στην Τουρκία –εις βάρος των μέχρι πρότινος συμμάχων των ΗΠΑ, Κούρδων– η οποία τον Οκτώβριο πραγματοποίησε την τρίτη εισβολή της στη Συρία, με την ονομασία «Πηγή Ειρήνης», δημιουργώντας μια «ζώνη ασφαλείας» βάθους περίπου 30 χλμ και μήκους αρχικά 120 χλμ. (στοχεύει να την αυξήσει στα 440 χλμ.) με στόχο να αποτραπεί η διάχυση των ανταρτών του PKK.

Η σύγκρουση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού με το **Ιράν** επίσης κορυφώθηκε μέσα στο 2019. Για άλλη μια φορά, βιώσαμε αυτό που η κυβέρνηση Τραμπ αποκαλεί «άσκηση της μέγιστης πίεσης» και που πρόκειται για συστατικό στοιχείο του ολοκληρωτικού οικονομικού πολέμου του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Αφού ανατίναξε την δική του πυρηνική συμφωνία το 2018, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός επέβαλλε βαρύτατες οικονομικές κυρώσεις στο Ιράν με διακηρυγμένο στόχο του να εκμηδενίσει τις εξαγωγές πετρελαίου του, στερώντας από την ιρανική κυβέρνηση την βασική πηγή εσόδων της. Τελικός στόχος, η εξάπλωση της ανέχειας, της δυ-

συχίας και της δυσφορίας των ιρανικών μαζών. Με αφορμή την κατάρριψη ενός αμερικανικού drone από το Ιράν τον Ιούνιο, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός αύξησε την πίεση με την αποστολή επιπλέον 2.500 στρατιωτών (που προστίθενται στο σύνολο των 70.000 αμερικανών στρατιωτών στη ΜΑ), ενός αεροπλανοφόρου με τον συνοδευτικό στόλο στον Περσικό Κόλπο και την πρόκληση τοπικών επεισοδίων που λίγο έλειψε να προκαλέσουν επίθεση με πυραύλους εις βάρος του Ιράν.

Επόμενη φάση της σύγκρουσης αποτέλεσαν οι βομβαρδισμοί με drones πετρελαϊκών εγκαταστάσεων της Σ. Αραβίας από αντάρτες Χούτι της Υεμένης (οι οποίοι στηρίζονται από το Ιράν) τον Οκτώβριο, που σταμάτησαν το 50% της παραγωγής (5% της παγκόσμιας κατανάλωσης) προκαλώντας σοκ στις αγορές. Η επίθεση των Χούτι είναι δικαιολογημένη με βάση τις σφαγές της αεροπορίας της Σ. Αραβίας ενάντια στους πληθυσμούς της Υεμένης. Οι ΗΠΑ εμφανίστηκαν απόλυτα επιθετικές, κατηγορώντας την Τεχεράνη για πράξεις πολέμου και απειλώντας με επεμβάσεις, ενώ ακόμα και οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές ζήτησαν από το Ιράν να διαπραγματευθεί μια νέα συμφωνία που θα περιλαμβάνει εκτός από τα πυρηνικά και την απόσυρση των Φρουρών της Επανάστασης από την Μ. Ανατολή(!).

Φαίνεται από τον τρόπο με τον οποίο έκλεισε το 2019 και μπήκε το 2020 στο Ιράκ, με τους αμερικανούς ιμπεριαλιστές να χρεώνουν στο Ιράν τις ευθύνες για τον αποκλεισμό της πρεσβείας τους από τις εξεγερμένες σιιτικές ιρακινές μάζες και την δολοφονία του ιρανού στρατηγού Σουλεϊμάνι (βλ. αντίστοιχο άρθρο στο παρόν φύλλο) πως η κατάσταση που δημιουργείται από τον Αμερικανικό Ιμπεριαλισμό στη Μέση Ανατολή ηχεί τα τύμπανα του πολέμου.

Επανάστασης 2019

Με τον ίδιο ωμό τρόπο ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, τον Ιανουάριο, σε συνεργασία με την εγχώρια αντίδραση στη **Βενεζουέλα**, αναγνώρισε ως πρόεδρο τον Χουάν Γουαϊδό, ηγέτη της αντιδραστικής - νεοφιλελεύθερης «αντιπολίτευσης». Έτσι, η Βενεζουέλα βρέθηκε αντιμέτωπη με μια νέα φάση του «πραξικοπήματος διαρκείας» (που ξεκίνησε το 2002 και επιδεινώθηκε μετά το 2013 και τον θάνατο του Τσάβες), η οποία αφού πέρασε τον Φλεβάρη μέσα από την πίεση υπαινιγμών για επέμβαση του αμερικάνικου στρατού, οδήγησε τελικά σε μία απόπειρα πραξικοπήματος από τους αντιδραστικούς που χάρη στην κινητοποίηση των εργατικών και λαϊκών μαζών αλλά και τον έλεγχο του στρατού από την κυβέρνηση Μαδούρο μετατράπηκε σε καρικατούρα.

Δυστυχώς δεν είχε όμως την ίδια κατάληξη η ιμπεριαλιστική αμερικανική επέμβαση στη **Βολιβία** όπου εκεί παρά τη νίκη στις εκλογές του Έβο Μοράλες τον Οκτώβρη, μετά από παρέμβαση του επικεφαλής του στρατού που ζήτησε την απομάκρυνση του Μοράλες, πραγματοποιήθηκε τον Νοέμβρη πραξικόπημα. Έκτοτε εξαπολύθηκε ένα πογκρόμ ενάντια στην βάση υποστήριξης του Μοράλες (εργατική τάξη και φτωχές λαϊκές μάζες, ιθαγενείς λαοί). Η σημαντική αντίδραση όμως των μαζών μετά το πραξικόπημα δείχνει πως οι τελευταίες αναγνωρίζουν από πού προέρχεται ο πραγματικός θανάσιμος κίνδυνος για τα δικαιώματα τους.

Πολιτική Κρίση

Οι ελίτ στις παραδοσιακές ιμπεριαλιστικές χώρες βρίσκονται μπροστά στη νέα κρίση αδυνατισμένες και διαιρεμένες, πράγμα που αποτυπώνεται και σε μια ολοένα επιδεινούμενη κρίση παγκόσμιας αστικής ηγεσίας η οποία διαχεέται ως πολιτική κρίση σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη.

Καταρχήν σε επίπεδο κορυφής η Σύνοδος των **G20** που πραγματοποιήθηκε τον Ιούνη,στην Οσάκα χαρακτηρίστηκε από παταγώδη αποτυχία. Τα δύο μεγάλα προβλήματα που αντιμετώπιζε η Σύνοδος (Η επιβράδυνση της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας που ανά πάσα στιγμή μπορεί να μετατραπεί σε μια ανεξέλεγκτη κρίση και η επιτάχυνση της κλιματικής αλλαγής) στάθηκε ανίκανη να τα λύσει ή τουλάχιστον να ανοίξει δόδους για λύση.

Στο εσωτερικό των **ΕΠΑ** η διαίρεση συνεχίζει να βαθαίνει όσο περισσότερο εκπροσωπεί μία σύγκρουση ανάμεσα σε μερίδες της αστικής τάξης για την οικονομική πολιτική, για την αύξηση ή μείωση των επιτοκίων από την Fed, για τη συνολική στρατηγική της «παγκοσμιοποίησης» ή του οικονομικού «πατριωτισμού» του Τραμπ.

Στην **ΕΕ** είναι ακόμη πιο εμφανής η απουσία μιας στρατηγικής για την αντιμετώπιση της κρίσης και υποβάθμισης της ΕΕ και ακόμη χειρότερα των ισχυρών διαλυτικών τάσεων που λειτουργούν στο εσωτερικό της. Αρχής γενομένης από το **Brexit** το οποίο μετά από αλλεπάλληλες αναβολές οδήγησε τελικά στην ανάδειξη του Μπόρις Τζόνσον στην ηγεσία των Συντηρητικών, σε εκλογές και στην συντριπτική ήττα της δήθεν συμφιλιωτικής για το εσωτερικό των Εργατικών και ανοιχτά φιλοΕΕ πολιτικής του Τζερεμι Κόρμπιν (βλ. αντίστοιχο άρθρο στο παρόν φύλλο).

Αντιμέτωπη με την κυβερνητική κρίση βρέθηκε η **Ισπανία** με τα αποτελέσματα των πρόωρων εκλογών του Απρίλη να εγγυώνται την συνέχιση της πολιτικής αστάθειας όσο το PSOE αδυνατεί να κυβερνήσει αυτοδύναμα και το Καταλανικό παραμένει άλυτο. Στην **Ιταλία** άλλο ένα συνταγματικό πραξικόπημα αλά ΕΕ μαγειρεύτηκε μετά τις ευρωεκλογές από τον πρόεδρο της Δημοκρατίας Ματαρέλα ώστε να αποκλειστεί από την κυβέρνηση ο Σαλβίνι και να σχηματιστεί χωρίς εκλογές (τις οποίες άνετα θα κέρδιζε ο Σαλβίνι) κυβέρνηση μεταξύ Κινήματος 5 Αστέρων και Δημοκρατικού Κόμματος ώστε να παραμείνει στη θέση του πρωθυπουργού ο «εκλεκτός» τον Βρυξελλών Κόντε.

Τέλος συνεχίστηκε σε εκλογικά και δημοσκοπικά επίπεδα η φθορά των παραδοσιακών αστικών κομμάτων σχεδόν σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη με αποκορύφωμα ίσως τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών.

Αγώνες των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών μαζών

Αυτό το οποίο σίγουρα μένει σαν εικόνα από το 2019 είναι η πληθώρα των εξεγέρσεων και των αγώνων που πραγματοποιήθηκαν και που έκανε πολλούς να το παρομοιάσουν με το έτος της Άνοιξης των λαών, το περίφημο 1848.

Η χρονιά άνοιξε με τα Κίτρινα Γιλέκα

να μεταφέρουν την σκυτάλη από το 2018 στο 2019 με ένα μεγαλειώδες κίνημα το οποίο συγκλόνισε πέρα από το Παρίσι, επαρχιακές πόλεις και κωμοπόλεις σε όλη τη **Γαλλία**. Παρά την άγρια καταστολή συνεχίστηκε για μήνες και όσο το ερωτηματικό αν θα ενισχυθεί κανείς πολιτικά από τα Γιλέκα παραμένει, το απεργιακό κύμα που ξεδιπλώνεται στην εκπνοή του 2019 δείχνει πως η κοινωνική ριζοσπαστικοποίηση θα βαθύνει κι άλλο στη Γαλλία.

Η Λατινική Αμερική συγκλονίστηκε από μία σειρά εξεγέρσεων. Στον Ισημερινό οι κινητοποιήσεις των εργατικών και φτωχών λαϊκών μαζών που προκλήθηκαν από την απόφαση της κυβέρνησης να καταργήσει την επιδότηση στα καύσιμα της χώρας, οδήγησαν τελικά στα μέσα Οκτώβρη στην ακύρωση του προγράμματος του ΔΝΤ.

Στην **Χιλή** η αύξηση στην τιμή του εισιτηρίου του μετρό τον Οκτώβρη, οδήγησε σε κινητοποιήσεις της νεολαίας που πυροδότησαν μία εξέγερση που έχοντας στο επίκεντρο την αμφισβήτηση του συνόλου των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που εφαρμόζονται από την περίοδο της δικτατορίας του Πινοσέτ, παρά τις υποχωρήσεις της κυβέρνησης, παρά την πραγματικά ακραία καταστολή, δεν λείπει να υποχωρήσει.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ακόμη τις σημαντικές απεργίες που πραγματοποιήθηκαν τον Μάιο και συνδυάστηκαν με φοιτητικές κινητοποιήσεις ενάντια στη νεοφιλελεύθερη πολιτική της κυβέρνησης του νεοφασίστα Μπολσονάρο στην **Βραζιλία**, όπως και τις τεράστιες κινητοποιήσεις στην **Ονδούρα** που οδήγησαν σε υποχώρηση την κυβέρνηση του Ερνάντεζ που ετοίμαζε ιδιωτικοποιήσεις, περικοπές και απολύσεις σε υγεία και παιδεία.

Οι κινητοποιήσεις στο **Χόνγκ Κόνγκ** που ξέσπασαν από τον Ιούνη ως το τέλος του έτους παρά το γεγονός ότι στον πυρήνα των αιτημάτων τους είχαν τα πολιτικά και δημοκρατικά δικαιώματα, μια πιο προσεκτική ματιά έδειχνε ότι είναι η μετατροπή του Χόνγκ Κονγκ σε μια τεράστια «Offshore» για την κινεζική οικονομία που είχε σαν αποτέλεσμα να εκτιναχθεί το κόστος ζωής, γεγονός που άσκησε τρομακτικές πιέσεις σε εργαζόμενους και κατώτερα στρώματα, τα οποία εξεγέρθηκαν. Το γεγονός ότι οι ΗΠΑ επιχείρησαν να την μετατρέψουν σε μια ακόμη «πολύχρωμη επανάσταση», δεν αλλάζει το δίκαιο των αιτημάτων των εξεγερμένων ούτε τα οικονομικά αίτια της αναταραχής.

Οκτώ χρόνια μετά από το κύμα εξεγέρσεων κινητοποιήσεων που έμεινε στην ιστορία σαν Αραβική Άνοιξη, ένα νέο κύμα εξεγέρσεων και ανατροπών βρέθηκε στο προσκήνιο στις αραβικές

χώρες. Στο **Σουδάν** στις 11 Απριλίου, ο επί 30 χρόνια πρόεδρος-δικτάτορας του Σουδάν, Ομάρ αλ Μπασίρ, ανατράπηκε σαν αποτέλεσμα των συνεχιζόμενων και εντεινόμενων μαζικών κινητοποιήσεων που ξεκίνησαν τον Δεκέμβρη του 2018. Στις 3 Ιούνη οι στρατιωτικοί που ανέτρεψαν τον Αλ Μπασίρ στο όνομα του λαού, αιματοκύλισαν την γενική απεργία χωρίς όμως να μπορέσουν να κάψουν την δυναμική της εξέγερσης η οποία τους ανάγκασε σε υποχώρηση και συμβιβασμό.

Στην **Αλγερία** οι εργαζόμενοι και οι φτωχές λαϊκές μάζες μετά από περισσότερες από 40 ημέρες απεργιών και πρωτόγνωρων μαζικών διαδηλώσεων, κατέφεραν τον Απρίλη μια ιστορική νίκη, την αποπομπή του Μπουτεφλίκα, της ενσάρκωσης ενός καθεστώτος, αυταρχικού, σχεδόν μοναρχικού και υποταγμένου στις ιμπεριαλιστικές ξένες δυνάμεις. Έκτοτε οι μάζες δεν έχουν σταματήσει τις κινητοποιήσεις τους ενάντια τόσο στην προσπάθεια του πολιτικού κατεστημένου να επανέλθει στην διακυβέρνηση, όσο και στην επέμβαση του στρατού κατά τα «πρότυπα» του αιγύπτιου δικτάτορα Σίσι.

Στο νέο αυτό κύμα Αραβικής Άνοιξης ακολουθούν πολύ κοντά ο **Λίβανος** με τεράστιες κινητοποιήσεις από τον Οκτώβρη ενάντια στις οικονομικές ανισότητες και τη διαφθορά της κυβέρνησης, το **Ιράκ** όπου οι μάζες ζουν σε συνθήκες απίστευτης ένδειας λόγω του πολέμου και της ιμπεριαλιστικής επέμβασης των ΗΠΑ αλλά και στο **Ιράν** όπου τα υπαρκτά οικονομικά προβλήματα στα οποία πατάνε οι αγώνες έχουν την ρίζα τους στην οικονομική ασφυξία που προκαλεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, ενώ σημαντικοί αγώνες πραγματοποιήθηκαν στο **Μαρόκο**, την **Αίγυπτο** ακόμη και στη Συρία. Όσο τα κομβικά ζητήματα που οδήγησαν στην αραβική εξέγερση το 2011 –η οικονομική κρίση που οξύνεται, η ακραία φτώχεια που εξαπλώνεται, η ογκούμενη ανεργία, διαφθορά, οι τεράστιες οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες– παραμένουν, οι εκρήξεις σε αυτές τις χώρες θα είναι συνεχείς.

Το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα όπως φάνηκε το 2019 αντιμετωπίζει την έλευση της νέας κρίσης σε συνθήκες σοβαρής εξασθένησης του, για την ώρα, η κρίση του εργατικού κινήματος βαραίνει στο να ορθωθεί ως αντίπαλο δέος, παρά τους πολλούς ή και μεγάλους αγώνες ανά τον κόσμο – όμως η νέα κρίση του καπιταλισμού και οι τιτανικές συγκρούσεις που θα γεννήσει, μπορούν και πρέπει να γίνουν λίκνο ανασυγκρότησης και αντεπίθεσης της εργατικής τάξης, οικοδόμησης επαναστατικών δυνάμεων, όπου θα κριθεί και η σωτηρία της ανθρωπότητας. _

Ελλάδα 2019

Ακόμα πιο άθλια, επικίνδυνη κυβέρνηση Ολοένα χειρότερες αντεργατικές επιθέσεις

■ Σταύρος Σκεύος

Αρχές του 2019, η κυβέρνηση Τσίπρα επικύρωσε πραξικοπηματικά στη βουλή τη Συμφωνία των Πρεσπών, επιπλέον βήμα για την εξυπηρέτηση των σχεδίων των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΕΕ. Η ΝΔ καταψήφισε, σπεκουλάροντας και πάνω στα εθνικιστικά συλλαλητήρια, ξεκαθαρίζοντας ότι θα την τηρήσει, όπως πράγματι έκανε ως κυβέρνηση. Οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς και συλλογικότητες (ανάμεσά τους η ΟΚΔΕ) κινητοποιήθηκαν με σύνθημα ένα διεθνιστικό, ταξικό ΟΧΙ, σε διαφοροποίηση από την «πατριωτική» γραμμή του ΚΚΕ και άλλων δυνάμεων.

Οι πολιτικές εξελίξεις ξεκλείδωσαν: το δεκανίκι των ΑΝΕΛ ξεράστηκε από την κυβέρνηση, οδηγούμενο στην αφάνεια. Με μια πλειοψηφία-κουρελού, πηγαίνοντας προς τις εκλογές του Μαΐου (Ευρωεκλογές, αυτοδιοικητικές), ο ΣΥΡΙΖΑ έδωσε ρεσιτάλ εξαπάτησης: μιλώντας για «έξοδο από τα Μνημόνια» και «δικαιη ανάπτυξη», ενώ χάριζε ξανά φόρους στους εφοπλιστές, προσπάθησε να επιβάλλει αμνησία για το 3^ο Μνημόνιο και όλα τα εγκλήματά του, προβάλλοντας μέτρα όπως «επαναφορά» του κατώτατου μισθού, «αποκατάσταση» συλλογικών συμβάσεων, «προστασία» από απολύσεις, «μείωση» ΕΝΦΙΑ κ.λπ., που εκτός από εντελώς ανεπαρκή έκρυβαν και ύπουλες επιθέσεις στους εργαζόμενους. Το εκλογικό αποτέλεσμα έδειξε ότι βρισκόταν ήδη σε αποδρόμη, οδηγώντας στις βουλευτικές εκλογές της 7^{ης} Ιουλίου. Παρά το νέο κρεσέντο πολιτικού εκβιασμού, με «παροχές» όπως το αντίδωρο-βοήθημα της «13^{ης} σύνταξης», ο ΣΥΡΙΖΑ παρέδωσε την κυβερνητική σκυτάλη στη ΝΔ, ενώ επιβεβαιώθηκε η αποσύνθεση του ΚΙΝΑΛ και η εθνικιστική-ρατσιστική «Λύση» του Βελόπουλου τρύπωσε ως υποκατάστατο της καταρρέουσας Χρυσής Αυγής.

Στον δρόμο που έστρωσε ο ΣΥΡΙΖΑ, η κυβέρνηση Μητσοτάκη αποδείχτηκε ακόμα χειρότερη. Με το καλημέρα, οι «άριστοι» της ΝΔ έδειξαν πόσο είναι απατεώνες και ανίκανοι, αντιδραστικοί και επικίνδυνοι. Βολεύουν τους εαυτούς τους στο κράτος, για ένα νέο φαγοπότι (περιπτώσεις Διαματάρη, Πατέρα κ.ά.), ξερνάνε ρατσιστικό δηλητήριο και θρησκοληψία (π.χ. ο πρόεδρος της ΝΔ Λέρου Τσαχουργιαννίδης). Ενώ για τους καπιταλιστές, την ελίτ και το προσωπικό της έχει δοθεί σήμα της γενικής ατιμωρησίας από την αστική δικαιοσύνη (π.χ. σκανδαλώδεις αποφάσεις τον Νοέμβριο για Φλώρο (απελευθερώθηκε) και Μηλιώνη (αθωώθηκε) της Energa, για σωρηδόν παραγραφές για τα «μαύρα ταμεία» της Ζίμενς), κάθε σύγχρονος Γιάννης Αγιάννης τιμωρείται αμείλικτα (π.χ. καταδική τον Απρίλιο της καθαρίστριας που είχε «πλαστογραφήσει» το απολυτήριο δημοτικού, για να θρέψει τα 13 παιδιά της).

Έχοντας έναν ευνοϊκό κοινοβουλευτικό συσχετισμό, με την στήριξη της «υπεύθυνης αντιπολίτευσης» του ΣΥΡΙΖΑ (που γρήγορα ξεκίνησε τον ακόμα πιο δεξιό «μετασχηματισμό» του), με το εργατικό κίνημα σε κρίση, η ΝΔ ξεκίνησε σφοδρές επιθέσεις στους εργαζόμενους, τα λαϊκά στρώματα, τη νεολαία. Το «αναπτυξιακό»

πολυνομοσχέδιο, αντιγραμμένο απ' τα κιτάπια του ΣΕΒ, προχώρησε σε ουσιαστική κατάργηση των σε, κατάργηση υποτυπώδους προστασίας από τις απολύσεις, απελευθέρωση του κεφαλαίου από σχεδόν όλους τους ελέγχους-κανόνες για τις επενδύσεις, αντισυνδικαλιστικά και αντιπεργιακά χτυπήματα (φακέλωμα συνδικάτων, ηλεκτρονική ψηφοφορία, πλειοψηφία 50% κ.ά.). Ο προϋπολογισμός και το νέο φορολογικό συνέχισαν αμείωτη τη ληστεία των εργαζόμενων και λαϊκών στρωμάτων, την εξυπηρέτηση των δανειστών, τη μείωση των κοινωνικών δαπανών αλλά και των φόρων για καπιταλιστές-πλούσιους. Προχωράει η ιδιωτικοποίηση-διάλυση της ΔΕΗ, η παράδοση όλης της ενέργειας σε ιδιώτες-αρπακτικά, το ξεπούλημα των πάντων (υποδομές κ.λπ.). Οι «εμβληματικές» επενδύσεις, με προμετωπίδα το Ελληνικό, αποδεικνύονται αεριτζιδικές και καταστροφικές, με νέα θαλασσοδάνεια στον κάθε Λάτση, καταστροφή του περιβάλλοντος, ακόμα και της αρχαιολογικής κληρονομιάς.

Έτσι, παρά τις «αναπτυξιακές» φλυαρίες, η οικονομική και κοινωνική κατάσταση συνέχισε να χειροτερεύει το 2019. Η βμηνιαία έκθεση της Κομισιόν (Ιούνιος) επικύρωσε τις δεσμεύσεις για εξοντωτικά υπερπλεονάσματα. Η ΝΔ συνεχίζει την ελεημοσύνη των πετσοκομμένων «μερισμάτων», ενώ περίπου το 50% του πληθυσμού βουλιάζει στην φτώχεια, οι ανισότητες έχουν φουντώσει. Συνεχίστηκε η αύξηση του κρατικού και ιδιωτικού χρέους («κόκκινα» δάνεια κ.λπ.), η κατακύλα της παραγωγικής βάσης, με επιστέγασμα το λουκέτο στην ιστορική Χαλυβουργική. Το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης σκληραίνει διαρκώς: τεράστια ανεργία, επικράτηση ελαστικών-δουλικών σχέσεων εργασίας (περίπου 60% των νέων προσλήψεων), μισθοί πείνας των 300 ευρώ, όλο και πιο σκληρά χτυπήματα της συνδικαλιστικής/συλλογικής οργάνωσης και των απεργιών (αναμένονται νέοι νόμοι), κάθε είδους εξευτελισμοί και τραμπουκισμοί εργαζόμενων από αφεντικά, αιμάτινος φόρος των εργατικών «ατυχημάτων»-δολοφονιών.

Η ΝΔ εξαπέλυσε το πογκρόμ καταστολής του «Νόμος και Τάξη». Με αλλαγές στον Ποινικό Κώδικα και άλλα μέτρα, διευκολύνεται η ποινικοποίηση της αγωνιστικής δράσης (καταλήψεις κ.ά.),

ενώ έχει ανοίξει επιθετικά το ζήτημα του περιορισμού/κατάργησης των διαδηλώσεων. Αφού τον Μάιο είχαν «σπάσει» τα ισόβια των ρατσιστών δολοφόνων του Λουκμάν, τον Ιούλιο αφέθηκε ελεύθερος ο δολοφόνος Κορκονέας και τώρα επιχειρείται να την γλιτώσουν οι Χρυσανγίτες. Με εφόδους σε στέκια, καταλήψεις και σπίτια, κακοποιώντας και εξευτελίζοντας διαδηλωτές ή πολίτες (οικογένεια Ινδαρέ, ξεγύμνωμα στον δρόμο, προσαγωγές στο σωρό κ.λπ.), επιχειρούν να επιβάλλουν την «κανονικότητα» της πλήρους αυθαιρεσίας των κατασταλτικών μηχανισμών. Τα στοχευμένα χτυπήματα σε οργανώσεις της άκρας αριστεράς αυξήθηκαν (ασφαλίτικες συλλήψεις αγωνιστών στα σπίτια τους, κατάφωρα άδικη καταδίκη συντρόφων της ΟΚΔΕ στα Χανιά, πρόστιμα σε δημοτικές κινήσεις κ.λπ.). Τον Αύγουστο ψηφίστηκε η κατάργηση του Ασύλου, που κορυφώθηκε –μέχρι στιγμής– με τη χουντική εισβολή στην ΑΣΟΕΕ. Παρά τις δυσκολίες, το κίνημα έδειξε ισχυρά αντανάκλαστα, ιδιαίτερα με τη μεγάλη συμμετοχή στις πορείες του Πολυτεχνείου και της επετείου της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου.

Εφιαλτική έχει γίνει η κατάσταση των προσφύγων, με σειρά θανάτων στα κολαστήρια των hot spot. Οι «εθνικόφρονες» της ΝΔ σκληρύναν ακόμα περισσότερο την πολιτική της ρατσιστικής Συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας, με μέτρα που καταπατούν βασικά ανθρώπινα δικαιώματα: κάνουν απαγορευτική τη χορήγηση ασύλου στους πρόσφυγες, ετοιμάζουν κλειστά κέντρα-φυλακές, απελάσεις προς «ασφαλείς» χώρες όπου επικρατεί η κόλαση του πολέμου ή δικτατορικών καθεστώτων.

Με την αστάθεια στην περιοχή να γίνεται εκρηκτική και τον ανταγωνισμό των αστικών τάξεων σε Ελλάδα και Τουρκία να οξύνεται, η ΝΔ και ο ελληνικός καπιταλισμός ποντάρουν τα πάντα στην πλήρη στοίχιση με τα σχέδια των ΗΠΑ – μια πολιτική εξαιρετικά επικίνδυνη. Τον Οκτώβριο υπογράφηκε η ανανέωση της Στρατηγικής Συμφωνίας με τις ΗΠΑ, που κάνει τη χώρα μας μια απέραντη αμερικανονατοϊκή βάση, με κίνδυνο μεταφοράς ακόμα και πυρηνικών. Στο γύρισμα του χρόνου, υπογράφηκε με τον Νετανιάχου, σφαγέα των Παλαιστινίων, η συμφωνία για τον East Med. Προσπαθώντας να εξαπατήσει τον ελληνικό λαό για οφέλη στον ανταγωνισμό των εξο-

ρύξεων και ΑΟΖ, για προστασία από τους «ισχυρούς συμμάχους» και με τους επιθετικούς «άξονες» με τους χασάπηδες του Ισραήλ και της Αιγύπτου, εκμεταλλεόμενος το φόβητρο των «εθνικών κινδύνων», ο ελληνικός καπιταλισμός κινείται όλο και πιο τυχοδιωκτικά και η κυβέρνηση της ΝΔ προωθεί θηριώδεις, πανάκριβους εξοπλισμούς.

Εκδηλώθηκε πιο έντονη η κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος: διάλυση συνεδρίων ΓΣΕΕ, Εργατικών Κέντρων, Ομοσπονδιών, διορισμός διοικήσεων – με συνυπεύθυνη την αστικοποιημένη, μνημονιακή συνδικαλιστική γραφειοκρατία (ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ) και τους σταλινικούς του ΠΑΜΕ. Το ίδιο και η κρίση στην Αριστερά, καταγράφοντας το πιο χαμηλό εκλογικό ποσοστό μεταπολιτευτικά, αλλά κυρίως με τις εντελώς ρεφορμιστικές ή συντηρητικές θέσεις, τις διασπαστικές και βρώμικες πρακτικές της ηγεσίας του ΚΚΕ, την εξάπλωση της σύγχυσης, του αποπροσανατολισμού και την αναπαραγωγή των αδιεξόδων στην άκρα και ριζοσπαστική αριστερά.

Εργαζόμενοι και νεολαία έδειξαν τη δυνατότητά τους για αγώνες: απεργίες ενάντια στον «αναπτυξιακό» νόμο – εργατικές κινητοποιήσεις σε Cosco, ναυτεργάτες, ΟΤΑ, αναπληρωτές εκπαιδευτικούς, εργοσσία (ΣΙΔΕΝΟΡ κ.ά.), ιδιωτικούς εκπαιδευτικούς (Θεσσαλονίκη), επισιτισμό, τηλεπικοινωνίες (απεργία διαρκείας στον ΟΤΕ κ.ά.) – αξιόλογες κινητοποιήσεις στη Μέρα της Γυναίκας (8/3) και ενάντια στην περιβαλλοντική καταστροφή – προσπάθεια από την άκρα αριστερά για αντιπολεμικές και αντιιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις (π.χ. ενάντια στα αμερικανόκινητα πραξικοπήματα στη Λ. Αμερική). Οι φοιτητές έδωσαν μια πρώτη απάντηση με καταλήψεις στην κατάργηση του Ασύλου και στα νέα μέτρα Κεραμέως («αξιολόγηση» που διαλύει το δημόσιο-δωρεάν χαρακτήρα των ΑΕΙ, φέρνοντας διδάκτρα και διαγραφές), ανοίγοντας προοπτικές μιας σημαντικής μάχης ενάντια στην κυβέρνηση.

Η επίθεση της ΝΔ, η άθλια κατάσταση που βιώνουν οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα έχουν αρχίσει να διαλύουν τη χαίνωση των τελευταίων χρόνων. Μαζί με τις κοινωνικές εκρήξεις και εξεγέρσεις των λαών σε όλο τον κόσμο, αργά και βασανιστικά θα υπάρξει ξανά μια αγωνιστική κίνηση. Στην πολύ σκληρή περίοδο μπροστά μας, πρέπει να δώσουμε όλες τις δυνάμεις ώστε το συντομότερο να αρχίσει μια ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, να ενισχυθεί μια πολιτική ενωτική και ταξική ανεξαρτησίας, η οικοδόμηση μιας επαναστατικής δύναμης. Αυτή η αντιμετώπιση της κρίσης του εργατικού κινήματος είναι απαραίτητη για ένα σοβαρό δυνάμωμα των αγώνων, για να αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά την κυβέρνηση της ΝΔ και την «αντιπολίτευση» του ΣΥΡΙΖΑ, τους ιμπεριαλιστές, την απειλή της αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης και των πολέμων. Για ν' ανοίξουμε τον δρόμο σε μια πραγματική διέξοδο, στον Σοσιαλισμό.

Εκλογές Συλλόγου Εστιακών φοιτητών Ιωαννίνων

Οι εκλογές του Συλλόγου Εστιακών Φοιτητικών Πανεπιστημίου Ιωαννίνων πραγματοποιήθηκαν στις 10/12, αναδεικνύοντας για άλλη μια χρονιά στο ΔΣ με αυτοδυναμία το Ενωτικό Ψηφοδέλτιο, στο οποίο συμμετέχει η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη (ΣΣΠ) και αρκετοί ανένταχτοι αγωνιστές. Τα αποτελέσματα διαμορφώθηκαν ως εξής: Ενωτικό Ψηφοδέλτιο 159 (175) ψήφοι και 6 (7) έδρες, ΠΚΣ 52 (56) ψήφοι και 2 (2) έδρες και ΕΑΑΚ 15 (-) ψήφους και 1 (-) έδρα. Η συμμετοχή έμεινε σχετικά σταθερή με 239 (247) ψηφίσαντες, ενώ υπήρξαν 4 λευκά και 9 άκυρα ψηφοδέλτια.

Η εκ νέου πρωτιά του Ενωτικού Ψηφοδελτίου, με ποσοστό 70%, είναι αποτέλεσμα των διαρκών αγώνων και κινητοποιήσεων που πραγματοποιεί ο Σύλλογος από την δημιουργία του (δηλαδή τα τελευταία 5 χρόνια). Κρατώντας ζωντανές τις καλύτερες παραδόσεις του φοιτητικού/εργατικού κινήματος, ο Σύλλογος υπερασπίστηκε με όλες του τις δυνάμεις τα δικαιώματα των φοιτητών και έσπασε το κλίμα ηττοπάθειας που καλλιεργούν τόσο οι καθεστωτικές όσο και οι ρεφορμιστικές παρατάξεις. Πραγματοποιώντας τα τελευταία χρόνια δεκάδες γενικές συνελεύσεις, εκατοντάδες κινητοποιήσεις, δεκάδες καταλήψεις και διαδηλώσεις κατέκτησε μια αισθητή βελτίωση της ποιότητας ζωής στις εστίες. Χωρίς να σημαίνει ότι δεν υπάρχουν ακόμα αρκετά προβλήματα, ο Σύλλογος έχει ήδη πετύχει σημαντικές κατακτήσεις, όπως είναι η ενίσχυση της συντήρησης των υλικοτεχνικών υποδομών και κτηρίων, τα βραδινά δρομολόγια με το λεωφορείο, η υπενοικίαση ξενοδοχείων κ.α.

Μόνο για την φετινή χρονιά μεγάλη σημασία έχει η κατάργηση του χαρατσιού των 45€/μήνα (κανονισμό που έχει ψηφίσει

η Σύγκλητος από το 1991) και η κατάργηση του νέου Εσωτερικού Κανονισμού (Ε.Κ.), τον οποίο είχε ψηφίσει ομόφωνα στις 23/7 η Σύγκλητος του Πανεπιστημίου. Αν ο νέος Ε.Κ. εφαρμοζόταν, περίπου το 70% των φοιτητών θα αποκλειόταν από τις εστίες με την επιβολή φραγμών ακαδημαϊκού τύπου (αριστεία) και δίδακτρα (με το χαράτσι των 45 ευρώ). Με τις συνεχείς κινητοποιήσεις του Συλλόγου διπλάσιος αριθμός πρωτοετών πήρε δωμάτιο στις εστίες σε σχέση με πέρυσι και επιπλέον υπενοικιάστηκαν για άλλη μια χρονιά δωμάτια σε ξενοδοχεία. Ο σύλλογος οργάνωσε 2 πορείες ενάντια στο Νέο Νόμο Πλαίσιο μαζί με τους συλλόγους του Χημικού και του Φυσικού, ενώ συμμετείχε με το μαζικότερο φοιτητικό μπλοκ στην πορεία για την εξέγερση του Πολυτεχνείου, αλλά και στην πορεία για την επέτειο από τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου.

Οι κατακτήσεις του Συλλόγου, η ενεργός συμμετοχή αρκετών φοιτητών στις δράσεις και στις συνελεύσεις, η υιοθέτηση μαχητικών μέσων πάλης πρέπει να ενισχυθούν και να αποτελέσουν ένα παράδειγμα και για άλλους Συλλόγους. Η σφοδρότητα της επίθεσης απέναντι στα δικαιώματά μας με τον Νόμο Κεραμέως πρέπει να σημαίνει έναν γενικό συναγερμό σε κάθε σχολή. Η επίθεση στην μέριμνα θα είναι ολοκληρωτική, καθώς τα μνημόνια και η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού απαιτούν την πλήρη ιδιωτικοποίηση των δομών της και την εφαρμογή του νεοφιλελεύθερου ταξικού αποκλεισμού, δηλαδή το πέταγμα των φτωχών φοιτητών εκτός Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Θέλουν να ξεπουλήσουν πλήρως την διαχείριση και την συντήρηση των εστιών, αφήνοντας τους φοιτητές έρμαιο των ορέξεων του κάθε ιδιώτη που θα αρπάξει την χρηματοδότηση του Πανεπιστημίου και θα ξεζουμίζει τους εστιακούς ζητώντας

φουσκωμένα ενοίκια. Το φοιτητικό κίνημα του φθινοπώρου πρέπει να συνεχιστεί και να οργανωθεί ακόμα καλύτερα. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να μπλοκάρουμε την επιβολή διδασκτρων, διαγραφών, αξιολογήσεων και την διάλυση της μέριμνας.

Η Πανσπουδαστική Κίνηση Συνεργασίας (Π.Κ.Σ.), με το ρεσιτάλ ψεμάτων και συκοφαντιών που χρησιμοποιούσε σαν βασιική της προεκλογική καμπάνια, αλλά και με την διασπαστική πολιτική που ακολουθεί αποδοκμάστηκε από τους φοιτητές και σημειώνει πτώση για τέταρτη συνεχόμενη χρόνια. Δεν καλούσαν σε κινητοποίηση ενάντια στον Νέο Εσωτερικό Κανονισμό, προσπάθησαν να τον παρουσιάσουν σαν δευτερεύον ζήτημα και κατηγορούσαν τις καταλήψεις –και όχι το υπουργείο και τις πρυτανικές αρχές– ως την αιτία που οι πρωτοετείς φοιτητές δεν είχαν πάρει μέχρι τότε δωμάτιο! Όσον αφορά τον Νέο Νόμο Πλαίσιο έκανε τα πάντα για να εκτονώσει και να διασπάσει τις δράσεις και τις κινητοποιήσεις που ξέσπασαν. Μάλιστα, την ημέρα των εκλογών, όταν τα μέλη της Π.Κ.Σ. κατάλαβαν πως δεν μπορούν να αυξήσουν τις ψήφους τους με την λάσπη και την συκοφαντία για τους αγώνες του Συλλόγου, προσπάθησαν να διαλύσουν την εκλογική διαδικασία, με τραμπουκισμούς, χυδαία υβρεολόγια, και απειλές.

Τα αποτελέσματα των εκλογών αποκτούν ιδιαίτερη σημασία, ακριβώς γιατί πραγματοποιούνται σε μια δύσκολη περίοδο για τη νεολαία και το φοιτητικό κίνημα.

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας έχοντας ψηφίσει μια σειρά αντιεκπαιδευτικών μέτρων ετοιμάζεται να δώσει το τελειωτικό χτύπημα στη δημόσια και δωρεάν Παιδεία με τον νέο Νόμο Πλαίσιο της Κεραμέως. Απέναντι σε αυτήν την επίθεση πρέπει να οικοδομήσουμε ένα μαζικό φοιτητικό κίνημα πάνω σε τρία βασικά αιτήματα: «Οχι στα δίδακτρα», «όχι στο νέο νόμο πλαίσιο», «επαναφορά του ασύλου». Ο Σύλλογος των Εστιακών Φοιτητών Ιωαννίνων μπορεί να δώσει το παράδειγμα, να δείξει πως με τον σωστό πολιτικό προσανατολισμό, οι φοιτητές μπορούν να ανασυγκροτήσουν τους Συλλόγους τους, να παλέψουν μέσα από αυτούς και να πετύχουν σημαντικές κατακτήσεις.

Η ΣΣΠ θα συνεχίσει να παλεύει με όλες τις δυνάμεις της για την ανάπτυξη του φοιτητικού κινήματος μέσα από την ανασυγκρότηση και την ανασύνθεση των φοιτητικών συλλόγων, ώστε να ξαναγίνουν πραγματικά όργανα στα χέρια των φοιτητών. Για να υπερασπιστούμε τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις μας, πρέπει να δυναμώσουμε τον Σύλλογο ώστε να δυναμώσουμε τους αγώνες μας. Να μπλοκάρουμε τα σχέδια Κυβέρνησης/ΕΕ/μνημονίων για τσάκισμα του μέλλοντος και των δικαιωμάτων μας, υπερασπίζοντας τα με τη συλλογική μας πάλη. Να αγωνιστούμε ενάντια στα μνημόνια, την φτώχεια και την ανεργία, για σπουδές, εργασία και μέλλον με αξιοπρέπεια.

Τραμπούκικη επίθεση της ΠΚΣ/ΚΝΕ σε μέλη των φ.σ. Ιστορικού/Αρχαιολογικού Ιωαννίνων: Οι επίγονοι του Σταλινισμού συνεχίζουν να χτυπούν αγωνιστές

παρατάξεων μέσα στις σχολές. Ειδικά στο Ι/Α η ΠΚΣ διαρκώς συκοφαντεί, βρίζει ή ακόμα και χειροδικεί ενάντια σε όλες τις υπόλοιπες αριστερές παρατάξεις. Δεν ανέχεται καμία διαφορετική άποψη πέρα από την δική της και με κάθε ευκαιρία επιχειρούν να φιμώσουν, όποιον δεν είναι ΠΚΣ. Αλλά και στις φετινές εκλογές των εστιακών φοιτητών Ιωαννίνων, μία ημέρα πριν την επίθεση, η ΠΚΣ-ΚΝΕ επιχείρησε να τρομοκρατήσει με υβρεολόγια και τραμπουκισμούς φοιτητές του συλλόγου, με σκοπό να εμποδίσει την εκλογική διαδικασία.

Η λύσσα όμως με την οποία επιτέθηκε η ΠΚΣ στο τελευταίο περιστατικό έχει ξεπεράσει κάθε πολιτικό όριο και κάθε όριο ανοχής. Βρίσκεται έξω από το φοιτητικό κίνημα και τις διαδικασίες του και πρέπει να απομονωθεί. Στρέφεται ενάντια στη δημοκρατική λειτουργία των Συλλόγων και των οργάνων του φοιτητικού συνδικαλισμού.

Στρέφεται ενάντια σε όλους όσους θέλουν να παλέψουν για δημόσια δωρεάν παιδεία, δημοκρατικές ελευθερίες και δικαιώματα. Για την ΠΚΣ όταν η συκοφαντία και τα ψέματα δεν αρκούν, χρησιμοποιεί τραμπουκισμούς με πρακτικές και φρασσεολογία που θυμίζουν μέλη «υποκόσμου». Αυτός ήταν πάντα και θα είναι ο σταλινισμός.

Αυτές οι πρακτικές αποτελούν απ' ότι φαίνεται την μοναδική λύση για τα μέλη της ΠΚΣ/ΚΝΕ όταν αδυνατούν να απαντήσουν στην πολιτική αντιπαράθεση που εκφράζεται μέσα στους φοιτητικούς συλλόγους. Τελικά αποτελεί την καλύτερη βοήθεια στην κυβέρνηση για να διαλύσει τον φοιτητικό συνδικαλισμό και τις παρατάξεις και να φέρει τα δίδακτρα και την αστυνομία μέσα στις σχολές.

Η ΣΣΠ παρεμβαίνοντας με διακριτό σχέδιο μέσα στο φοιτητικό κίνημα, έχει πρωτοστατήσει στην οργάνωση αγώνων ενάντια στο Νέο Νόμο

Πλαίσιο και έχει βοηθήσει στην προσπάθεια του φοιτητικού κινήματος να απαντήσει στην επίθεση της κυβέρνησης. Αυτό είναι που ενόχλησε τόσο πολύ την ΠΚΣ/ΚΝΕ και τους οδήγησε να επιτεθούν με τέτοιο μένος απέναντι σε μέλη της ΣΣΠ. Δεν θα τους περάσει! Υπερασπιστήκαμε και θα συνεχίσουμε να υπερασπιζόμαστε τις ιδέες μας, τις κατακτήσεις και τα δικαιώματα των φοιτητών, την δημοκρατική λειτουργία των συλλόγων ενάντια σε όποιον τα απειλεί.

Ωστόσο ως ΣΣΠ, σε αντίθεση φυσικά με την ΠΚΣ/ΚΝΕ, δεν ξεχνάμε ότι ο βασικός μας αντίπαλος, είναι η κυβέρνηση, τα μνημόνια και η αστική τάξη που ετοιμάζονται να διαλύσουν την δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση. Απέναντι σε αυτήν την επίθεση το φοιτητικό κίνημα χρειάζεται να οργανωθεί και να παλέψει με μαχητικά μέσα πάλης και βασικά αιτήματα που θα συσπειρώνουν τους φοιτητές: «Να μην περάσει ο νόμος Κεραμέως» και «επαναφορά του ασύλου». Σε αυτούς τους αγώνες δεν χωρούν όσοι χτυπούν αγωνιστές και διαλύουν τους συλλόγους, διώχνοντας τους φοιτητές από το κίνημα και τους αγώνες. Αυτοί καταλήγουν να βοηθούν το αντίπαλο στρατόπεδο!

Την Τετάρτη 11/12 σε Δ.Σ. του Συλλόγου Φοιτητών Ιστορικού/Αρχαιολογικού που καλέστηκε από την ΠΚΣ/ΚΝΕ αντί να πραγματοποιηθεί κανονικά η διαδικασία, 10-15 γνωστοί τραμπούκοι της Π.Κ.Σ. επιτέθηκαν σε εκλεγμένο μέλος του Συλλόγου Εστιακών και του Ιστορικού με την Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη (ΣΣΠ). Αρχικά τον γρονθοκοπούσαν στο κεφάλι και στην συνέχεια, όταν τον έριξαν στο πάτωμα, συνέχισαν να τον χτυπούν σε όλο του το σώμα. Μέσα σε ελάχιστα λεπτά εμφανίστηκαν επιπλέον 20 τραμπούκοι της ΠΚΣ-ΚΝΕ για να συνδράμουν και αυτοί στο ξυλοδαρμό! Όταν 2 φοιτήτριες μέλη του συλλόγου Ι/Α και του Νηπιαγωγών αντίστοιχα, προσπάθησαν να τον υπερασπιστούν και να σταματήσουν τα χτυπήματα, κατέληξαν να δέχονται και οι ίδιες μπουνιές και κλωτσιές από την τραμπούκικη ομάδα. Και οι τρεις φοιτητές κατέληξαν στο νοσοκομείο όπου διαγνώστηκαν με κακώσεις και τραύματα στο κεφάλι, στον αυχένα και στα άκρα.

Η επίθεση αυτή έρχεται σαν συνέχεια μιας σειράς προηγούμενων τραμπούκικων επιθέσεων ενάντια σε μέλη της ΣΣΠ, αλλά και άλλων αριστερών

Απεργιακός αναβρασμός στη Γαλλία

Η Γαλλία βρίσκεται εδώ και ένα μήνα σε απεργιακό αναβρασμό. Τρεις μεγάλες γενικές απεργίες έχουν λάβει χώρα, στις 5, 10 και 17/12, ενώ από τις 5 του μηνός και μετά οι εργαζόμενοι των αστικών συγκοινωνιών του Παρισιού (RATP) και οι εργαζόμενοι του εθνικού σιδηροδρομικού δικτύου (SNCF) έχουν ξεκινήσει απεργία διαρκείας. Οι απεργίες στρέφονται ενάντια στις αντεργατικές μεταρρυθμίσεις του ασφαλιστικού που προετοιμάζει η κυβέρνηση.

Στις απεργιακές κινητοποιήσεις συμμετέχει το σύνολο των γαλλικών συνδικάτων, με πρωταγωνιστές το συνδικαλιστικό μέτωπο των CGT, FO, Solidaires και διάφορες νεολαιίστικες ομοσπονδίες, και την χλιαρή συμμετοχή του συνδικάτου CFDT, του μεγαλύτερου στη Γαλλία. Το τελευταίο τάσσεται καταρχήν υπέρ της «μεταρρυθμίσης» του ασφαλιστικού, αντιδρώντας κατά κύριο λόγο στην αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, ενώ το μέτωπο των υπόλοιπων συνδικαλιστικών οργανώσεων απαιτεί την απόσυρση του συνόλου των προτεινόμενων μεταρρυθμίσεων.

Οι συμμετοχή και στις τρεις γενικές απεργίες ήταν σημαντική, αν και κατά κύριο λόγο τον τόνο τον έδωσε ο δημόσιος τομέας, οι δε απεργιακές διαδηλώσεις πολύ μαζικές. Πα-

ράλληλα, η απεργία των σιδηροδρομικών (SNCF) και των εργαζόμενων των Μέσων Μαζικής Μεταφοράς του Παρισιού (RATP) συνεχίζει με πολύ μεγάλα και εντυπωσιακά ποσοστά συμμετοχής, έχοντας παραλύσει τη χώρα και το Παρίσι, καθώς ένα μικρό ποσοστό τραινών, λεωφορείων, μετρό και τραμ κυκλοφορεί. Οι κλάδοι αυτοί αποτελούν την αιχμή του δόρατος του κινήματος και ακολουθούν οι εκπαιδευτικοί, το νοσηλευτικό και ιατρικό προσωπικό, οι εργαζόμενοι στα ταχυδρομεία και σε διάφορες άλλες δημόσιες υπηρεσίες, που επίσης βρίσκονται σε κινητοποιήσεις διαρκείας. Τα συνδικάτα έχουν προκηρύξει ήδη από τις 18/12 μία νέα γενική απεργία για τις 9/1.

Στις 11/12 παρουσιάστηκαν από τον πρωθυπουργό Εντουάρντ Φιλίπ το σύνολο των συνταξιοδοτικών «μεταρρυθμίσεων» σε ειδική συνέντευξη τύπου, όπου σε γενικές γραμμές επιβεβαιώθηκαν οι κατευθύνσεις της έκθεσης του κυβερνητικού αξιωματούχου επιφορτισμένου με τον φάκελο, Ντελαβουά. Ο τελευταίος παραιτήθηκε στις 16/12, μετά από αποκαλύψεις ότι είχε παραλείψει να δηλώσει στο «πόθεν έσχες» του έσοδα από δραστηριότητές του στον ιδιωτικό τομέα, παράλληλες με τα κυβερνητικά του αξιώματα, και θέσεις ευθύνης σε εταιρείες εκπαίδευσης στελεχών

για ασφαλιστικές εταιρείες. Η κυβέρνηση εμφανίζεται αμετακίνητη, με τον πρωθυπουργό να έχει αναλάβει προσωπικά τη σύγκρουση. Εντούτοις, υπάρχουν δηλώσεις από διάφορα κυβερνητικά στελέχη και από τον ίδιο τον πρόεδρο Μακρόν που αφήνουν ανοιχτό το ενδεχόμενο ορισμένων τροποποιήσεων, που θα «απαλύνουν» την επίθεση για ορισμένους κλάδους ή θα μεταθέσουν την εφαρμογή διαφόρων όψεων της μεταρρύθμισης. Αυτά συνοδεύουν την προσπάθεια διάσπασης του μετώπου των συνδικάτων, τροφοδότησης του συντεχνιασμού ορισμένων κλάδων και των συνδικαλιστικών γραφειοκρατιών, εντέλει απόσπασης της CFDT από τις κινητοποιήσεις. Έτσι, οι συσκέψεις της κυβέρνησης με τα συνδικάτα και εργοδοτικές οργανώσεις είναι συνεχείς. Παράλληλα, συκοφαντεί τους απεργούς, κατηγορώντας τους ότι «πολιτικοποιούν τα Χριστούγεννα» καθώς απαιτούσε μια «χριστουγεννιάτικη ανακωχή», προσπαθώντας να κερδίσει την κοινή γνώμη με το μέρος της, αφού σύμφωνα με πολλές δημοσκοπήσεις η στήριξη ή συμπάθεια στις απεργιακές κινητοποιήσεις κυμαίνεται στο 55-65%.

Η μάχη, στην οποία έχει εμπλακεί το συνδικαλιστικό κίνημα και ένα σημαντικό τμήμα, παρότι μειοψηφικό, των εργαζόμενων, που συμμετέχει ενεργητικά στον αγώνα, έχοντας την πλατιά στήριξη της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, μπορεί να αποδειχτεί πολύ σημαντική. Πράγματι, όλα τα σενάρια είναι ανοιχτά: από τη διατήρησή του νομοσχεδίου, αλλά ξεδοντιασμένου λόγω των διαφόρων τροποποιήσεων, που θα αναγκαστεί να κάνει η κυβέρνηση υπό το βάρος των κινητοποιήσεων, μέχρι την πλήρη απόσυρσή του. Πολιτικά, ήδη πίσω από την παραίτηση του Ντελαβουά διαφαίνεται η παραίτηση του ίδιου του πρωθυπουργού σε περίπτωση αποτυχίας. Σε κάθε περίπτωση, η πολιτική κρίση του μακρονισμού μεγαλώνει και από την άλλη πλευρά τα περιθώρια για μια ενίσχυση του εργατικού κινήματος, των συνδικαλιστικών και πολιτικών του οργανώσεων διευρύνονται. Επιπλέον, μία νίκη ή ένα στόμωμα της επίθεσης θα αποτελέσει ένα πολύ σημαντικό παράδειγμα για τους εργαζόμενους όλης της Ευρώπης.

Τρομοϋστερία, βία και καταστολή

Την ίδια στιγμή που κάθε είδους «αγαπημένα παιδιά» της εξουσίας, και «άριστοι» βουτηγμένοι στα σκάνδαλα και κάθε βρώμικη ανηθικότητα (δολοφόνοι της ΕΛΑΣ Κορκονέας και Σαραλιώτης, φασίστες μαχαροβγάλτες της ΧΑ, μαυραγορίτες επιχειρηματίες, παιδεραστές και ναρκέμποροι) κυκλοφορούν ελεύθεροι, ενάντια στο εργατικό κίνημα και σε όσους αγωνίζονται εφαρμόζεται ένα μαύρο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης.

Με εκατοντάδες προληπτικές προσαγωγές και σωρηδόν συλλήψεις, σωματικούς ελέγχους στις κινητοποιήσεις, με την εκκένωση καταλήψεων (Μαρούσι, Κουκάκι) από πανίσχυρες αστυνομικές δυνάμεις – MAT, ΟΠΚΕ, ασφαλίτες– με χρήση δακρυγόνων, κρότου λάμψης ακόμα και πλαστικών σφαιρών (!). Με την παραβίαση ακόμη και του οικιακού ασύλου (μετά το πανεπιστημιακό, της ΑΣΟΕΕ) στην υπόθεση Ινδάρé, τον ξυλοδαρμό και την βίαιη προσαγωγή του ίδιου και των γιών του στη ΓΑΔΑ, επειδή αρνήθηκαν την είσοδο αστυνομικών στο σπίτι τους καθώς δεν είχαν ένταλμα. Με τις δεκάδες καταγγελίες που έρχονται συνεχώς στην δημοσιότητα για βασανισμούς προσαχθέντων από την αστυνομία (ξεβρακώματα, δημόσιος εξευτελισμός, ξυλοδαρμοί κ.α.). Τα αποθρασυμένα ακροδεξιά παραληρήματα κυβερνητικών στελεχών είναι χαρακτηριστικά: «Η αστυνομία μπορεί να ξεβρακώνει τους «μπαχαλάκηδες» κατά την προσαγωγή τους» η τοποθέτηση του γνωστού λαομίσητου αργυρώνητου δημοσιογράφου και νυν βουλευτή της ΝΔ, Μ. Παπαδημητρίου. «Δεν έχετε καταλάβει τίποτα. Το θέσαμε στον λαό. Του είπαμε ότι θα επιβάλουμε τον νόμο και την τάξη. Ότι τελείωσε το κράτος της Άκρας Αριστεράς και της βίας της. Και τα υλοποιούμε αυτά, έχουμε πάρε απευθείας την έγκριση του λαού. Αυτή είναι η αλλαγή ιδεολογικού προτύπου», ομιλία στη Βουλή του Υπ. Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων και γνωστού φασιστοειδούς Μ. Βορίδη.

Έξαρση τρομοκρατίας και καταστολής

Προετοιμάζουν απαγόρευση των διαδηλώσεων

Επιχειρώντας να καλλιεργήσει λογικές κοινωνικού αυτοματισμού, ο Μητσοτάκης τόνισε στο υπουργικό συμβούλιο που πραγματοποιήθηκε στις 23/12, πως «πρέπει να μολιάσουμε την κοινωνία με το βασικό μήνυμα ότι δεν μπορεί να κλείνει ο δρόμος με 50 άτομα». Έχοντας πλήρη κυβερνητική κάλυψη στα πρόσφατα περιστατικά αστυνομικής βίας και καταστολής, ο υπουργός Προ. Πο. Χρυσοχοϊδης παρουσίασε το εκτρωματικό σχέδιο νόμου, με άρωμα χούντας, που θα τεθεί σε διαβούλευση μετά τις γιορτές και θα επιχειρεί ουσιαστικά την απαγόρευση των διαδηλώσεων και τον ασφυκτικό έλεγχο κάθε μορφής κινητοποίησης από το αστικό κράτος. Με βάση τις επίσημες δηλώσεις κυβερνητικών στελεχών και τις μέχρι τώρα διαρροές στα ΜΜΕ, το νομοσχέδιο – που παραβιάζει ακόμη και τις προβλέψεις του αστικού συντάγματος για το δικαίωμα στη διαδήλωση, θα περιλαμβάνει τα εξής:

- η κυβέρνηση θα πρέπει να γνωρίζει εξαρχής βασικές λεπτομέρειες κάθε διαδήλωσης, όπως είναι για παράδειγμα το ονοματεπώνυμο του διοργανωτή της, ο οποίος ορίζεται ως ο «υπεύθυνος συνάθροισης» και θα φέρει και νομικές ευθύνες.

- καθιερώνεται η υποχρέωση έγκαιρης (48 ώρες πριν) γνωστοποίησης της δημόσιας συνάθροισης (!) στην κατά τόπο αρμόδια αστυνομική αρχή από τον οργανωτή της, ενώ επιτρέπεται η επιβολή περιορισμών αν «η δυσανάλογα μεγάλη διατάραξη προκαλεί πρόβλημα στην κοινωνικοοικονομική ζωή της περιοχής».

- η κυβέρνηση θα αποφασίζει εάν η διαδήλωση θα πραγματοποιηθεί σε κεντρικούς δρόμους ή ακόμα και σε πεζοδρόμιο με βάση τον όγκο της «ώστε να ενημερώνονται οι πολίτες για να αποφεύγουν δρόμους με κίνηση» (!).

- προβλέπεται η παρουσία εισαγγελέα καθ' όλη τη διάρκεια της διαδήλωσης, ο οποίος θα εξασφαλίζει... «την τήρηση της νομοθεσίας» και θα έχει τη δυνατότητα να υποδεικνύει ακόμα και εναλλακτικές διαδρομές.

- Η «αναλογικότητα στην κατάληψη δημόσιου χώρου» θεωρείται το «κλειδί» του νομοσχεδίου. Οι «μικρές» πορείες θα γίνονται σε μια λωρίδα, οι «μικρότερες» στο πεζοδρόμιο, ενώ οι «μεγάλες» θα γίνονται σε συγκεκριμένο τόπο και διαδρομή, χωρίς να είναι ακόμα σαφές πώς αυτό θα ορίζεται.

Επιβάλλουν το Δόγμα «Νόμος & Τάξη», ενισχύουν το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης

Η κυβέρνηση της ΝΔ –μαζί με τμήματα του κρατικού μηχανισμού και συμμάχους τους κάθε λογής αντιδραστικούς και ακροδεξιούς– ακολουθεί πιστά την επιβολή του δόγματος «Νόμος και Τάξη» και ενισχύει συνεχώς το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, αξιοποιώντας όλο το οπλοστάσιο που κληρονόμησε από τον ΣΥΡΙΖΑ (ενισχυόμενες δυνάμεις καταστολής [MAT, ΔΙΑΣ], νομικό μνημονιακό πλαίσιο κ.ά.).

Δεν είναι «μεμονωμένα» ή «τυχαία περιστατικά» η συνεχής αντιδημοκρατική αναδίπλωση, η τρομοκρατία των οργανώσεων, των αγωνιστών και των μεταναστών, ο περιορισμός απεργιών και διαδηλώσεων, η κατάργηση του ασύλου, η κατασυκοφάντηση και η επίθεση στους συνδικαλιστές, η αποπολιτικοποίηση του «δεν υπάρχει εναλλακτική» που ανοίγει τον δρόμο στον κοινωνικό κανιβαλισμό.

Πάγια τακτική αποτελεί και να φορτώνονται ένα σωρό κατηγορίες σε όσους η αστυνομία συλλαμβάνει πριν ή και μετά από διαδηλώσεις ή εκκενώσεις καταλήψεων κ.λπ. Τα κακούργηματα και τα πλημμελήματα ακόμα και σε περαστικούς δεν αποτελούν ούτε αυτά

μεμονωμένα περιστατικά. Η βιομηχανία κατασκευής ενόχων καλά κρατεί με ιδιαίτερη προτίμηση ενάντια σε συνδικαλιστές, αγωνιστές, εργαζόμενους και μετανάστες. Η κυβέρνηση των δήθεν «αρίστων» συνεχίζει να κλιμακώνει την αστυνομοκρατία, την άγρια επίθεση στα πιο στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες την ίδια στιγμή που δίνει γη και ύδωρ στο κεφάλαιο και στους επιχειρηματίες, διαλύοντας και ξεπουλώντας ότι έχει απομείνει από δημόσιο πλούτο, τσακίζοντας δικαιώματα και κατακτήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας.

Αυτή η τακτική είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα στην ούλτρα-νεοφιλελεύθερη επέλασή της, στο μνημονιακό καθεστώς και στο Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης που πατάει στο λαιμό την εργατική τάξη. Η αστυνομική βία και η προσπάθεια καταστολής κάθε αντίστασης, κινητοποίησης και διαμαρτυρίας, στην Ελλάδα αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο, είναι ένας μόνιμος μηχανισμός μνημονιακής πειθάρχησης και καθυπόταξης των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Αυτός είναι ο μοναδικός τρόπος διακυβέρνησης που έχει απομείνει σε μία αστική ελίτ, που βουλιάζει μέσα στην παρακμή και την κρίση, και η μόνη πολιτική της είναι η ωμή, βίαιη και συστηματική λεηλασία των κατακτήσεων και δικαιωμάτων της εργατικής τάξης.

Δεν θα τους περάσει!

Οι εργαζόμενοι, οι φτωχοί, οι νέοι πρέπει να απαντήσουμε και θα απαντήσουμε με την ενότητα και τους αγώνες μας, εμπνεόμενοι από τους εργαζόμενους και τη νεολαία που εξεγείρονται ενάντια στην φτώχεια, την εξαθλίωση και την καταστολή από τη Γαλλία και το Λίβανο ως την Χιλή! Για να υπερασπίσουμε αποτελεσματικά τα δημοκρατικά μας δικαιώματα και να τσακίσουμε το μνημονιακό Κράτος Έκτακτης Ανάγκης.

- Όλοι στον Αγώνα

- Με ένα Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο, να επιβάλλουμε μαχητικά τις ελευθερίες μας

IPAN

Ιμπεριαλιστική δολοφονία Σουλεϊμανί από τις ΗΠΑ Η Μέση Ανατολή σε κόκκινο συναγερμό

Λίγες μόλις ώρες μετά την υπογραφή στην Αθήνα της τυχοδιωκτικής και επικίνδυνης συμφωνίας του ενεργειακού αγωγού East Med μεταξύ Ελλάδας, Ισραήλ, Κύπρου υπό την επίβλεψη των ΗΠΑ, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός προχώρησε σε ακόμα ένα στυγνό έγκλημα, σε μια πράξη ιμπεριαλιστικής τρομοκρατίας που βάζει κυριολεκτικά φωτιά σε όλη την Μέση Ανατολή και φέρνει όλο και πιο κοντά τον κίνδυνο του πολέμου. Με επίθεση στο διεθνές αεροδρόμιο της Βαγδάτης (άλλη μια κατάφωρη παραβίαση της ιρακινής κυριαρχίας) τη νύχτα της Πέμπτης προς Παρασκευή 3/1 οι ΗΠΑ εξόντωσαν ιρανούς και ιρακινούς αξιωματούχους ανάμεσά τους τον ιρανό στρατηγό Κασίμ Σουλεϊμανί, επικεφαλής της Δύναμης Κούντς («Ιερουσαλήμ») των Φρουρών της Επανάστασης. Σύμφωνα με την ανακοίνωση του ιρακινού στρατού η επίθεση έγινε με τρεις ρουκέτες οι οποίες έπληξαν το διεθνές αεροδρόμιο της Βαγδάτης, κοντά σε αίθουσα διαχείρισης αερομεταφερόμενου φορτίου, με αποτέλεσμα να εκραγούν δύο αυτοκίνητα, να σκοτωθούν 8 άνθρωποι και να τραυματιστούν σοβαρά άλλοι 12.

Αυτή η στυγνή δολοφονία των ΗΠΑ έρχεται σε μια στιγμή που με πρωτοβουλία των ιρακινών σιιτικών οργανώσεων η ένταση των προηγούμενων ημερών στο Ιράκ είχε αποκλιμακωθεί. Τα γεγονότα που είχαν προηγηθεί ήταν μια επίθεση με ρουκέτες των σιιτών με έναν νεκρό αμερικανό, η ανταπάντηση στην συνέχεια των ΗΠΑ σε Ιράκ και Συρία εναντίον στόχων της Χεζμπολάχ με 25 νεκρούς και τέλος η πολιορκία της πρεσβείας των ΗΠΑ στην Βαγδάτη που λειτούργησε από μέρος των σιιτικών πολιτοφυλακών ως μια απάντηση ενάντια στην επιθετικότητα των ΗΠΑ επιλέγοντας με αυτή την ενέργεια (χωρίς να αφήσουν ανθρώπινες απώλειες) την αναστολή των διαδηλώσεων. Η εγκληματική ενέργεια των ΗΠΑ με την οποία δολοφονούνται ο Σουλεϊμανί αλλά και η σιιτική ιρακινή ηγεσία η οποία τον υποδεχόταν στο αεροδρόμιο τινάζει κυριολεκτικά στον αέρα ολόκληρη την Μέση Ανατολή και την ευρύτερη περιοχή.

Με διάγγελμα του το βράδυ της Παρασκευής (3/1) ο Τραμπ συνέχισε να ρίχνει λάδι στην φωτιά χαιρετίζοντας την δολοφονία του Σουλεϊμανί και δηλώνοντας πως τον σκότωσε «για να σταματήσει έναν πόλεμο και όχι για να ξεκινήσει έναν καινούργιο». Παρόλα αυτά ανακάλεσε τους αμερικανούς πολίτες να εγκαταλείψουν το Ιράκ ενώ παράλληλα ενισχύονται τα αμερικάνικα στρατεύματα στη Μέση Ανατολή με επιπλέον 3.500 οι οποίοι θα προέρχονται από την 82η Αερομεταφερόμενη Μεραρχία. Η κατάσταση που δημιουργείται από τον Αμερικάνικο Ιμπεριαλισμό στη Μέση Ανατολή ηχεί τα τύμπανα του πολέμου.

Οι αντιδράσεις σε Ιράκ και Ιράν ήταν άμεσες με χιλιάδες να διαδηλώνουν στους δρόμους ζητώντας εκδίκηση. Το Ανώτατο Εθνικό Συμβούλιο Ασφαλείας του Ιράν σε ανακοίνωση του ανέφερε πως αυτή η δολοφονία αποτελεί πράξη πολέμου και πως «η Αμερική πρέπει να ξέρει ότι η εγκληματική επίθεσή της εναντίον του στρατηγού Σουλεϊμανί ήταν το σοβαρότερο λάθος της χώρας (...)

Αυτοί οι εγκληματίες θα υποστούν τη σκληρή εκδίκηση (...) στο σωστό μέρος και τη σωστή στιγμή».

Ο Σουλεϊμανί δεν ήταν απλά ένας υψηλά ιστάμενος αξιωματικός αλλά ένα πρόσωπο κλειδί στην ιρακινή ηγεσία. Ως αρχηγός της «Δύναμης Κούντς» των Φρουρών της Επανάστασης ήταν επί της ουσίας ο δεύτερος ισχυρότερος άνδρας στην Τεχεράνη μετά τον Αγιατολάχ Αλί Χαμενεΐ. Επιπλέον θεωρείται αναντικατάστατος στις πολιτικοστρατιωτικές σχέσεις του Ιράν με τις χώρες τις Μέσης Ανατολής (Λίβανο, Συρία, Ιράκ, Υεμένη) και είχε παίξει καθοριστικό ρόλο στην ήττα του ISIS και την επικράτηση του Άσαντ στην Συρία. Η απώλεια του είναι ένα ισχυρότατο πλήγμα στο Ιράν και με αυτή την έννοια δεν μπορεί να μείνει αναπάντητη με ότι αυτό μπορεί να σημαίνει για τις εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή, ιδιαίτερα στα Στενά του Χορμούζ που βρίσκονται συγκεντρωμένες οι αμερικανικές δυνάμεις.

Οι εξελίξεις αυτές φέρνουν όλο και πιο κοντά τον κίνδυνο ενός ανεξέλεγκτου πολέμου. Η κατάσταση γίνεται ιδιαίτερα επικίνδυνη και για τις εργαζόμενες και λαϊκές μάζες στην Ελλάδα. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη προχωράει με γοργά βήματα στον δρόμο που έστρωσε ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Τσίπρας, σε μια στρατηγική συμμαχία της χώρας με το κράτος τρομοκράτη του Ισραήλ και την στυγνή δικτατορία της Αιγύπτου μετατρέποντας ταυτόχρονα την χώρα σε μια απέραντη στρατιωτική βάση των ΗΠΑ. Είναι χαρακτηριστικό πως ο σφαγέας χιλιάδων παλαιστινίων Νετανιάχου φεύγοντας εσπευσμένα από την Ελλάδα ένωσε άνετα να προχωρήσει σε δηλώσεις για την δολοφονία Σουλεϊμανί εντός της ελληνικής επικράτειας, στο αεροδρόμιο Ελ. Βενιζέλος. Στις δηλώσεις του τόνισε πως «οι ΗΠΑ είχαν το δικαίωμα να υπερασπισθούν εαυτές σκοτώνοντας τον ιρανό στρατιωτικό διοικητή Κασίμ Σουλεϊμανί», και πως «ο πρόεδρος Τραμπ αξίζει τα εύσημα γιατί ενήργησε γρήγορα, σθεναρά και αποφασιστικά. Το Ισραήλ παραμένει στο πλευρό των ΗΠΑ στον δίκαιο αγώνα τους για ειρήνη, ασφάλεια και αυτοάμυνα». Η ωμότητα με την οποία έθεσε το ζήτημα ο Νετανιάχου δεν εκφράζει άραγε το σύνολο των «συμμάχων» που δεν τολμούν να πουν τα πράγματα με το όνομα τους; Δεν πρέπει άραγε αυτή η ωμότητα να αποτελέσει κόκκινο αντιπολεμικό συναγερμό για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και την νεολαία στην χώρα μας που τέτοιες «συμμαχίες» την οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια σαν πρόβατο στην σφαγή;

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ
ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

στον κόσμο...

ΚΟΛΟΜΒΙΑ

Στο κύμα εξεγέρσεων και διαδηλώσεων στη Λατινική Αμερική μήκκε και η Κολομβία από τα τέλη Νοέμβρη, με τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τη νεολαία και τους ιθαγενείς να συμμετέχουν μαζικά στο κίνημα, σε βαθμό που έχει να συμβεί από τη δεκαετία του '70.

Ο 43χρονος πρόεδρος Ιβάν Ντούκε, εκλεκτός του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και διάδοχος-ανδρείκελο του ακροδεξιού πρώην προέδρου Ουρίμπτε, κατάφερε να αποδοκιμάζεται από το 70% της κοινωνίας μόλις 15 μήνες μετά την ανάληψη της εξουσίας, ενώ στήριξε και αναγνώρισε το πραξικόπημα του Γουαϊδό και την ανατροπή του Μοράλες.

Οι διαδηλωτές αγωνίζονται ενάντια στο νεοφιλελεύθερο πακέτο μέτρων, που περιλαμβάνει περαιτέρω ελαστικοποίηση της αγοράς εργασίας, μισθό στο 75% του βασικού για τους νέους, μεταρρυθμίσεις στο ασφαλιστικό που φέρνουν την ιδιωτικοποίησή του και φοροαπαλλαγές για την πλούσια ελίτ. Η αρχή έγινε με γενική απεργία στις 21/11 και από τότε, για τουλάχιστον 15 μέρες, ο λαός της Κολομβίας διαδήλωνε καθημερινά στους δρόμους, ενώ πραγματοποιήθηκαν άλλες δύο γενικές απεργίες (23/11 και 3/12).

Ο Ντούκε απάντησε από την πρώτη μέρα με σκληρή καταστολή. Το εξοργιστικό αποτέλεσμα είναι χίλιοι τραυματίες και 5 νεκροί, ανάμεσά τους ο 17χρονος Ντίλαν Κρους, που τραυματίστηκε στο κεφάλι από μεταλλικό περίβλημα βλήματος δακρυγόνου και τελικά πέθανε, αποτελώντας πλέον σύμβολο αγώνα για τον κολομβιανό λαό. Επιβλήθηκε, ακόμη, απαγόρευση της κυκλοφορίας στην πρωτεύουσα Μπογκοτά, με περιπολίες του στρατού.

Οι διαδηλωτές συνέχισαν τις πολύμορφες κινητοποιήσεις με δύο μεγάλες συναυλίες-διαδηλώσεις στις 8 και 22 Δεκεμβρίου. Τις κινητοποιήσεις συντονίζει η **Εθνική Επιτροπή Απεργίας**, που αποτελεί συσπείρωση εκατοντάδων εργατικών, αγροτικών, ιθαγενικών και φοιτητικών οργανώσεων και έχει συναντηθεί με την κυβέρνηση 4 φορές χωρίς αποτέλεσμα. Τα αιτήματα συνοψίζονται στην απόσυρση του πακέτου μέτρων, την αύξηση των δαπανών για την εκπαίδευση, τη διάλυση των μονάδων καταστολής ESMAD, τον τερματισμό των αθρόων δολοφονιών ακτιβιστών και ηγετών ιθαγενικών κοινοτήτων και την τήρηση από τον Ντούκε της ειρηνευτικής συμφωνίας του 2016 με τους αντάρτες των Επαναστατικών Ενόπλων Δυνάμεων της Κολομβίας-Λαϊκός Στρατός (FARC-EP).

Ενδεικτικό του κράτους-τρομοκράτη της Κολομβίας είναι ότι ο αριθμός των δολοφονηθέντων ιθαγενών ηγετών, αγωνιστών και ανταρτών έχει φτάσει τους 777 μόνο τα τελευταία τρία χρόνια. Η ανάπτυξη του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος και μια νίκη του, με ανατροπή του Ντούκε ή έστω των πολιτικών που προσπαθεί να επιβάλει, θα αποτελέσει μια πολύ σημαντική εξέλιξη, βάζοντας φρένο στα σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και των αστικών τάξεων της περιοχής, ενώ δείχνει τη δύναμη των κινημάτων και πώς αυτά αλληλοτροφοδοτούνται κερδίζοντας νέα δυναμική για το εργατικό κίνημα στη Λατινική Αμερική και παγκόσμια.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Μεγάλη διαδήλωση για τη σωτηρία της Γης πραγματοποιήθηκε στη Μαδρίτη στις 6/12, με αφορμή την 5^η Διάσκεψη για την Κλιματική Αλλαγή (COP 25). Οι διαδηλωτές έφτασαν τους 500.000, με την αστυνομία να βλέπει 15.000! Στη συγκέντρωση συμμετείχαν και διαδηλωτές από τη Χιλή, που φώναξαν συνθήματα κατά του προέδρου Πινιέρα, κατηγορώντας τον για τις δολοφονίες διαδηλωτών και φωνάζοντας συνθήματα εναντίον της δεξιάς πολιτικής του. Συμμετείχαν ακόμη αυτόχθονες από τον Παναμά, που τόνισαν ότι είναι οι πρώτοι που επηρεάζονται από την περιβαλλοντική κρίση.

Η Διάσκεψη για άλλη μια φορά δεν κατέληξε σε ουσιαστικές δεσμεύσεις και μέτρα, φανερώνοντας την εγκληματική τύφλωση των αστικών τάξεων μπροστά στην επερχόμενη καταστροφή. Για πρώτη φορά στην ιστορία, ένα κοινωνικό σύστημα απειλεί την ίδια την ύπαρξη της ανθρωπότητας, κάνοντας την ανατροπή του καπιταλισμού αναγκαία και επείγουσα.

Αλγερία: το κίνημα δεν αναγνωρίζει τις νόθες εκλογές του καθεστώτος

Από τις 22 Φεβρουαρίου 2019, οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της Αλγερίας βρίσκονται στους δρόμους, ενάντια στο καθεστώς που επί δεκαετίες λυμαίνεται τη χώρα. Οι πορείες που επί σχεδόν έναν χρόνο οργανώνονται κάθε Παρασκευή (ημέρα προσευχής και αργίας για τους μουσουλμάνους) πυροδότησαν μαζικές απεργίες και κινητοποιήσεις σε πολλούς κλάδους εργαζομένων (εκπαίδευση, υγεία, πετροχημική βιομηχανία κ.ά.) και στους φοιτητές και το κίνημα έχει ήδη πετύχει μια πρώτη πολύ σημαντική νίκη, αναγκάζοντας τον επί 20 χρόνια πρόεδρο-δικτάτορα Αμπντελαζίζ Μπουτεφλίκα να παραιτηθεί.

Οι αντιδραστικές δυνάμεις συσπειρώθηκαν γύρω από τον στρατό και συγκρότησαν μεταβατική κυβέρνηση, με επικεφαλής τον Αμπντελκαντέρ Μπενσαλά, πρόεδρο του ενός από τα δύο σώματα του κοινοβουλίου και πρώην πρωθυπουργό υπό τον Μπουτεφλίκα. Στην προσπάθειά τους να σταθεροποιήσουν και να ελέγξουν ξανά την κατάσταση, προκήρυξαν προεδρικές εκλογές για τις 12 Δεκέμβρη 2019. Χαρακτηριστικό για το πόσο «αδιάβλητες» ήταν αυτές οι εκλογές είναι ότι το λεγόμενο Συνταγματικό Συμβούλιο ενέκρινε μόνο πέντε υποψηφιότητες, όλοι πρωθυπουργοί και υπουργοί του Μπουτεφλίκα, απορρίπτοντας όλους τους υπόλοιπους,

ειδικά όσους αναφέρονταν στο κίνημα και την αριστερά. Στις εκλογές-παρωδία συμμετείχαν μόνο 9.760.000 ψηφοφόροι από τα πάνω από 24 εκατομμύρια εγγεγραμμένους και από όσους ψήφισαν πάνω από 1,2 εκατομμύρια έριξαν άκυρο ψηφοδέλτιο! «Πρόεδρος» αναδείχθηκε ο Ματζίντ Τεμπούν, ένα από τα πιο διεφθαρμένα στελέχη του καθεστώτος, με 58%.

Στην προσπάθεια ακύρωσης των νόθων εκλογών και στις προοπτικές του κινήματος αναφέρεται η ανακοίνωση που ακολουθεί, από το Σοσιαλιστικό Κόμμα Εργαζομένων (Parti Socialiste de Travailleurs), αλγερνικό τμήμα της Ενιαίας Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς, η οποία δημοσιεύθηκε στο ηλεκτρονικό περιοδικό International Viewpoint.

Ο λαός δεν αναγνωρίζει τις εκλογές του συστήματος, ώρα για αυτοοργάνωση

Στις 12 Δεκέμβρη 2019, η κυβέρνηση που κατέχει ντε φάκτο την εξουσία, με τη στήριξη του γενικού επιτελείου του στρατού, οργάνωσε εκλογές. Κινητοποίησε όλες τις δυνάμεις που έχει στη διάθεσή της, από πλευράς σωμάτων ασφαλείας και ελεγχόμενων από αυτή δικτύων, ώστε να επιβάλει τη διεξαγωγή τους. Όμως σε ολόκληρη την Αλγερία, ο λαός βγήκε στους δρόμους για να πει όχι στις εκλογές που οργανώθηκαν από το προηγούμενο καθεστώς.

Την Πέμπτη 12 Δεκεμβρίου, ο λαός διακήρυξε ότι αντιστέκεται σε όλες τις εκστρατείες εκφοβισμού, την επίσημη παραγάνδα όλων των τηλεοπτικών καναλιών

και εφημερίδων, που επί δύο εβδομάδες είχαν εξαπολύσει εκστρατεία παραπληροφόρησης περί υποτιθέμενης επέμβασης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, χρησιμοποιώντας το σκιάχτρο του αυτονομιστικού κινήματος της Καμπύλια και άλλες μεθόδους εκφοβισμού, ώστε να τρομοκρατήσουν τον λαό και να τον ωθήσουν να ψηφίσει.

Ο λαός ψήφισε στους δρόμους

Ήμασταν χιλιάδες στην Κωνσταντίνη, σε μια από τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις που έχουν γίνει ποτέ σε αυτή την περιοχή. Ήμασταν εκατοντάδες χιλιάδες στο Αλγέρι, σε όλη τη διάρκεια της ημέρας και μέχρι αργά τη νύχτα. Και σε όλη την Αλγερία. Στην Καμπύλια, ειδικά στην Μπετζάια όπου οργανώθηκε γενική απεργία, η ψηφοφορία δεν έγινε. Δεν άνοιξε κανένα εκλογικό κέντρο, εκτός από ένα κοντά σε έναν στρατώνα, όπου αναγκάστηκαν να γκρεμίσουν έναν τοίχο του στρατοπέδου, έτσι ώστε οι στρατιώτες να πάνε κρυφά να ψηφίσουν.

Η χτεσινή εκλογική ημέρα ήταν συνεπώς ένα μεγάλο βήμα, ήταν όμως κάτι προβλέψιμο. Σήμερα ο αγώνας συνεχίζεται, προβάλλοντας πιο πολύ από ποτέ την ανάγκη για τη δική μας οργάνωση. Γιατί χτες είδαμε ότι σε όλες τις περιοχές, όλους τους δήμους, όλα τα μέρη όπου υπήρχαν δομές αυτοοργάνωσης, λαϊκές επιτροπές, δεν πραγματοποιήθηκε ψηφοφορία. Μάλιστα η ψηφοφορία ματαιώθηκε χωρίς να χρειαστεί άσκηση βίας.

Η οργάνωση στην ημερήσια διάταξη περισσότερο από ποτέ

Την ίδια στιγμή που απαιτούμε «κάτω το σύστημα», πρέπει να οικοδομούμε την εναλλακτική σε αυτό το σύστημα. Δεν μπορεί κάποιος να οραματίζεται την ανατροπή ενός συστήματος χωρίς να έχει

προετοιμάσει ένα εναλλακτικό σύστημα, δηλαδή μια λαϊκή εξουσία βασισμένη στην αυτοοργάνωση, με εργοστασιακές επιτροπές, μαχητικά συνδικάτα και ιδιαίτερα λαϊκές επιτροπές σε όλες τις περιοχές της Αλγερίας. Μέσα από τη δυναμική της οικοδόμησης της αυτοοργάνωσης θα αντικατασταθεί το υπάρχον σύστημα.

Σκοπεύουν να ανακηρύξουν νικητή έναν από τους πέντε υποψηφίους προέδρους, που όλοι τους προέρχονται από το ίδιο καθεστώς, που ήταν πρωθυπουργοί, υπουργοί, αρχηγοί του γενικού επιτελείου ή σιδηρόποτε. Σε πρώτη ματιά, αυτός θα είναι ο Ματζίντ Τεμπούν, το όνομα του οποίου συνδέεται στενά με την υπόθεση των 70 τόννων κοκαΐνης.

Έτσι, για 43^η συνεχόμενη Παρασκευή, ο λαός θα κινητοποιηθεί για να φωνάξει «Τεμπούν κοκαΐνη» και «ειρηνική, ειρηνική διαρκής επανάσταση». Αυτό είναι που θα αναδειχθεί σήμερα. Αυτό το μακιγιάρισμα που θέλουν να κάνουν αντικαθιστώντας τον Μπενσαλά δεν έχει πιθανότητες επιτυχίας. Όμως αν αυτό δεν πρόκειται να πετύχει, εμείς πρέπει να προωθήσουμε τη δική μας εναλλακτική, μια συντακτική διαδικασία, μια κυρίαρχη συντακτική συνέλευση, που θα βασίζεται στον λαϊκό έλεγχο, στην αυτοοργάνωση, στις κοινωνικές ανάγκες της πλειοψηφίας του λαού. Αυτή είναι η πολιτική εναλλακτική που πρέπει να αντιπαραθέσουμε σε αυτό που θα μας προσφέρουν, το οποίο δεν θα είναι παρά μια άλλη βιτρίνα, που θα εξασφαλίζει τη συνέχεια του νεοφιλελεύθερου συστήματος.

Αυτό πρόκειται να κάνουμε: να συνεχίσουμε τον αγώνα, να οργανωθούμε καλύτερα για να αντιμετωπίσουμε το σύστημα και να προωθήσουμε τη ριζική αλλαγή που επιθυμεί η πλειοψηφία του λαού και της νεολαίας, η οποία αποτελεί την αιχμή του δόρατος αυτού του κινήματος.

Εκλογές Ην. Βασίλειο: Σαφής εντολή για υλοποίηση του BREXIT

Στο Ηνωμένο Βασίλειο οι κάλπες δικαιώσαν πανηγυρικά την επιλογή του Brexit με το τελικό αποτέλεσμα να δικαιώνει τους Τόρις που πήραν την αυτοδυναμία με 80 έδρες και τους Εργατικούς να πιάνουν πάτο με το χειρότερο αποτέλεσμα από το 1935.

Στις 12/12 ο Μπόρις Τζόνσον κέρδισε την εκλογική αναμέτρηση που ήταν επί της ουσίας ένα δεύτερο δημοψήφισμα που έδωσε σαφή εντολή για την υλοποίηση του Brexit. Ο Τζόνσον ατσάλωσε την νίκη αφού κεφαλαιοποίησε την δυσaréσκεια και την οργή της κοινής γνώμης, απέναντι κυρίως στους Εργατικούς, για την τακτική παρεμπόδισης, παράκαμψης, αγνόησης και τελικά ακύρωσης μέσω νέου δημοψηφίσματος για το Brexit.

Η πρόωρη προσφυγή στις κάλπες προκάλεσε ένα ακόμα πολιτικό σεισμό στο Ηνωμένο Βασίλειο μετά το δημοψήφισμα του 2016 αλλάζοντας άρδην τον εκλογικό χάρτη στη χώρα και καθορίζοντας πλέον ανεπιστρεπτί τη νέα θέση της στο διεθνές στερέωμα.

Οι κάλπες χάρισαν στους Τόρις την πιο σαρωτική νίκη μετά την τρίτη επικράτηση της Θάτσερ το 1978. Από τις 650 μονοεδρικές περιφέρειες κέρδισαν 365 έδρες στη Βουλή (+47 από τις εκλογές του 2017) και ποσοστό 43,6 % ενώ οι Εργατικοί μόλις 203 έδρες (-59) και 32,2%. Ακόμα και στα παραδοσιακά οχυρά των Εργατικών (δη-

λαδή στη Βόρεια και κεντρική Αγγλία) εκεί που βρίσκεται συγκεντρωμένη η εργατική τάξη (που βέβαια είχε ψηφίσει μαζικά υπέρ του Brexit το 2016) γύρισε την πλάτη στον Κόρμπιν εξαιτίας φυσικά της απογοητευτικής του στάσης έναντι της εξόδου της χώρας από την Ε.Ε.

Ο Κόρμπιν δήλωσε «λυπημένος αλλά περήφανος», επιρρίπτοντας το βάρος της ήττας στο Brexit «που κατέλαβε τις εκλογές», όταν ο ίδιος δεν ήθελε να δει το προφανές, πως αυτό είναι το ζήτημα για το οποίο έγιναν οι εκλογές. Πλέον στις τάξεις του Εργατικού Κόμματος επικρατεί η δεξιά μπλερική πτέρυγα του κόμματος που επιδιώκει με λύσσα να ξηλώσει τον Κόρμπιν. Ο Κόρμπιν δεν έχει την ευθυξία ούτε καν να παραιτηθεί, λέγοντας πως θα το κάνει στις αρχές του χρόνου μετά από μια «δικαστική διαδικασία» και εσωκομματικών διαβουλεύσεων.

Ο Τζόνσον από την άλλη πήγε στις εκλογές με το σλόγκαν «Ας υλοποιήσουμε το Brexit» και η αποχώρηση από την Ε.Ε. θα προχωρήσει την 31η Ιανουαρίου ακόμα και χωρίς συμφωνία. Άμεσα πήρε τα θερμά συγχαρητήρια του Τραμπ που ευελπιστεί σε μια «πολύ μεγαλύτερη και πιο επικερδή συμφωνία απ' ό,τι με την Ε.Ε.».

Ένα από τα προβλήματα που έχει να αντιμετωπίσει είναι το θέμα της Σκωτίας όπου το κόμμα εκεί συγκέντρωσε 48 (-13) από τις 59 έδρες και διακηρύττει πως ο

Τζόνσον «δεν έχει δικαίωμα», να εμποδίσει τη διενέργεια δεύτερου δημοψηφίσματος για ανεξαρτησία, αφού οι σκωτσέζοι είχαν ψηφίσει συντριπτικά κατά του Brexit.

Από τα υπόλοιπα κόμματα αυτά της Ιρλανδίας έμεινα περίπου στα ίδια, οι Φιλελεύθεροι (που είχαν ταχθεί υπέρ της ακύρωσης του Brexit) έχασαν μια έδρα και ο επικεφαλής τους παραιτήθηκε. Οι Τόρις εξαφάνισαν και το κόμμα του Φάρατζ που έμεινε τελικά εκτός βουλής.

Οι εξελίξεις με το Brexit είναι οι πιο ταραχώδεις στην ιστορία της Μεγάλης Βρετανίας, οι διαίρεσεις είναι τέτοιες που δείχνουν σημάδια ενός ιδιότυπου σύγχρονου εμφυλίου. Η Βρετανία είναι το επίκεντρο μιας ιστορικής περιόδου αναταραχής στην Ε.Ε. και είναι ενδεικτική η κατάσταση που επικρατούσε στην σύνοδο των 27, που όλοι σχεδόν αναρωτιόντουσαν τι θα κάνουμε χωρίς τους Εγγλέζους. Το Brexit πρέπει να συνοδευτεί με αγώνες των εργαζομένων της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων της Βρετανίας.

Οι δυνάμεις με αναφορά στην αριστερά εμφανίζονται ενάντια στη θέληση και τους αγώνες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών μαζών, τάσσονται υπέρ των δυνάμεων της Ε.Ε., των μνημονίων, της φτώχειας τις ανεργίας και των πολέμων. Εδώ μεγάλη ευθύνη έχουν και οι πολιτικές δυνάμεις που δηλώνουν ότι έχουν κάποια αναφορά στον τροτσισμό, βρίσκονται

ενάντια στο Brexit (!) και στήριξαν τον Κόρμπιν. Όπως επίσης και μια σειρά από πολύ σημαντικές προσωπικότητες που τοποθετήθηκαν προεκλογικά κατά του Brexit και μισοφανέρα υπέρ του Κόρμπιν όπως ο Roger Waters και ο Ken Loach.

Η πολιτική των δυνάμεων της άκρας Αριστεράς αφήνει ένα τεράστιο πολιτικό κενό και ενισχύονται τέρατα που βγαίνουν είτε από την ρεφορμιστική αριστερά (όπως ο Τσίπρας ή και ο ίδιος ο Κόρμπιν που αν κέρδιζε τις εκλογές θα ήταν ίσως και πιο επικίνδυνος) είτε από τα συντηρητικά κόμματα όπως ο Τζόνσον, Τραμπ κ.λπ. Μόνη λύση είναι η διάλυση της Ε.Ε. μέσα όμως από τους αγώνες των εργαζομένων. Χρέος των επαναστατικών δυνάμεων εκεί, είναι να παλέψουν για την οργάνωση αγώνων που θα βγάλουν την Βρετανία από την Ε.Ε. με καθαρά ταξικά χαρακτηριστικά. Από όποια σκοπιά και αν το δει κανείς είναι απαραίδεκτο να υποστηρίξουμε την αντιδραστική Ε.Ε., της φτώχειας, της πείνας, της εξαθλίωσης, του ιμπεριαλισμού και του πολέμου. Οι επαναστάτες πρέπει να αγωνιστούμε για να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική, σε μια Ευρώπη των Εργαζομένων, δημοκρατική και ριζοσπαστική, ενωμένη και σοσιαλιστική. Και για αυτό είναι αναγκαίοτητα σήμερα οι επαναστάτες μαρξιστές να παλεύουμε για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση της 4ης Διεθνούς.

Λίβανος: Νέα κλιμάκωση της λαϊκής εξέγερσης

Από τα μέσα Δεκέμβρη ένα νέο κύμα κινητοποιήσεων κατακλύζει τον Λίβανο, όπου από τις 17 Οκτώβρη εξελίσσεται ένα μεγαλειώδες λαϊκό κίνημα, το μεγαλύτερο από το τέλος του εμφυλίου πολέμου (1989) που ταλάνισε τη χώρα για 15 χρόνια. Αφορμή της νέας κλιμάκωσης στάθηκαν οι εμφανείς μεθοδεύσεις να αναλάβει και πάλι την πρωθυπουργία ο Σαάντ Χαρίρι – που είχε παραιτηθεί στις 29 Οκτώβρη κάτω από την πίεση των κινητοποιήσεων – και στη συνέχεια η ανάληψη της διακυβέρνησης από τον Χασάν Ντιαμπ, πρώην υπουργό Παιδείας στην κυβέρνηση Χαρίρι. Για τους Λιβανέζους, που βρίσκονται στον δρόμο απαιτώντας την παραίτηση της κυβέρνησης, την απομάκρυνση όλου του πολιτικού κατεστημένου και την ανατροπή του σεχταριστικού συστήματος διακυβέρνησης, η απάντηση ήταν άμεση: νέες μαζικές διαδηλώσεις και κατάληψη της κεντρικής πλατείας της Βηρυττού μπροστά στο κοινοβούλιο, ταχύτατη επέκταση των κινητοποιήσεων σε όλη την επικράτεια και αποκλεισμός κεντρικών οδικών αρτηριών.

Ένα Κίνημα Πάνω από τις Θρησκευτικές Διαιρέσεις

Το τέλος του εμφυλίου πολέμου με τη συμφωνία της Ταϊφ οδήγησε σε ένα κοινοβουλευτικό σύστημα με αναλογικό και καθορισμένο αριθμό εδρών ανά θρησκευτική ομάδα: 64 έδρες οι χριστιανοί (μαρωνίτες, ορθόδοξοι και ευαγγελιστές) και 64 οι μουσουλμάνοι (σουνίτες, σίιτες, δρούζοι και αλεβίτες). Ορίστηκε επίσης, ο πρόεδρος να είναι πάντα μαρωνίτης χριστιανός, ο πρωθυπουργός σουνίτης και ο πρόεδρος του κοινοβουλίου σίιτης. Η επιβολή αυτού του θρησκευτικού-σεχταριστικού μοντέλου

είχε ως αποτέλεσμα, από τη μία την ανάπτυξη ενός διεφθαρμένου πολιτικού προσωπικού, διαπλεκόμενου τόσο στο εσωτερικό του όσο και με το επιχειρηματικό και τραπεζικό κατεστημένο (ντόπιο και ξένο), και από την άλλη τη δημιουργία ενός ολόκληρου συστήματος πελατειακών σχέσεων της κάθε θρησκευτικής-πολιτικής δύναμης με τους οπαδούς-ψηφοφόρους και επιχειρηματίες-χρηματοδότες της. Όσο μάλιστα οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές που ακολουθήθηκαν και επιβλήθηκαν με αντάλλαγμα δάνεια και διευκολύνσεις, σε συνδυασμό με την εκτεταμένη διαφθορά, ιδιωτικοποιούσαν και μείωναν τον δημόσιο τομέα, κατέστρεφαν παραγωγικές δυνάμεις, μείωναν τις θέσεις εργασίας και αύξαναν το δημόσιο χρέος και την αρπαγή των εισοδημάτων, τόσο οι εργαζόμενοι και τα μικρομεσαία στρώματα εξαρτώνταν περισσότερο από τα «ρουσφέτια» των ηγετών της θρησκευτικής κοινότητάς τους για να επιβιώσουν. Τα κοινά ταξικά συμφέροντα χάνονταν κάτω από τις θρησκευτικές διαφορές, που έντεχνα προβάλλονταν και γίνονταν αντικείμενο εκμετάλλευσης από όλα τα κόμματα. Μια πρώτη προσπάθεια να ξεπεραστούν αυτές οι διαιρέσεις έγινε το 2011 στο πλαίσιο της Αραβικής Άνοιξης και αργότερα με το κίνημα του 2015, που ξέσπασε ενάντια στην ανικανότητα της κυβέρνησης να χειριστεί την αποκομιδή των σκουπιδιών, χωρίς ωστόσο να φτάσει στα σημερινά επίπεδα.

Το κίνημα του Οκτώβρη ξεκίνησε από τις φτωχότερες περιοχές και τα εργατικά στρώματα – σε αντίθεση με τα προηγούμενα κινήματα, που είχαν ξεπηδήσει από μικροαστικά στρώματα – και γρήγορα εξαπλώθηκε παντού. Στο αποκορύφωμά του, 1,5-2 εκατομμύρια άνθρωποι (σε πληθυσμό 6 εκατομμυρίων) από όλα τα θρησκευτικά δόγματα διαδήλωναν μαζί σε 60 διαφορε-

τικά σημεία της χώρας, με κύρια αιτήματα την παραίτηση της διεφθαρμένης κυβέρνησης και του προέδρου, την κατάργηση του θρησκευτικού συστήματος διακυβέρνησης, την απομάκρυνση όλου του πολιτικού κατεστημένου (ανεξαρτήτως παρατάξεων) και εκλογές.

Ούτε με τη Βία, Ούτε με την Πειθώ

Όταν ξέσπασε η εξέγερση, ως αποτέλεσμα των τελευταίων και πιο κραυγαλέων μέτρων λιτότητας και φοροληστείας κατά των φτωχότερων στρωμάτων, αλλά και της απέχθειας για το πολιτικό σύστημα και τη διαφθορά του, και όταν άρχισε να γίνεται αντιληπτό το μέγεθός της, όλα τα κόμματα, ακόμα κι αυτά της αντιπολίτευσης (Χεζμπολάχ, Ελεύθερο Πατριωτικό Μέτωπο), έκαναν ό,τι μπορούσαν για να την περιορίσουν και να την ελέγξουν. Η κυβέρνηση δοκίμασε αρχικά την άγρια καταστολή, στη συνέχεια την ακύρωση των μέτρων και τη μείωση των μισθών των βουλευτών, μέχρι που τελικά κατέρρευσε. Οι υπόλοιποι «παραδέχθηκαν» το δικίο των εξεγερμένων και επιχείρησαν να οικειοποιηθούν το κίνημα, ενθαρρύνοντας τους οπαδούς τους να συμμετέχουν και προσπαθώντας να επηρεάσουν τα αιτήματα και να εξασφαλίσουν τα δικά τους συμφέροντα (π.χ. περισσότερες θέσεις στην επόμενη κυβέρνηση). Μέχρι στιγμής, όλοι έχουν αποτύχει. Το κίνημα διατηρεί την ενότητά του και, παρά τα σκαμπανεβάσματα στη συμμετοχή (αναμενόμενα μετά από δύο μήνες κινητοποιήσεων), στις κρίσιμες στιγμές συσπειρώνεται και με όπλο τα μπλόκα στους κεντρικούς οδικούς άξονες ξεπερνά την ανυπαρξία συνδικάτων και κηρύσσει τις δικές του γενι-

κές απεργίες, παραλύοντας την οικονομική ζωή και διευκολύνοντας τη συμμετοχή των εργαζομένων στις κινητοποιήσεις. Όλες οι υποσχέσεις και παραχωρήσεις στα λόγια φαίνεται να αφήνουν τον κόσμο ανεπηρέαστο και οι τεχνητές αντιπαραθέσεις και ανακατατάξεις στα διάφορα κυβερνητικά πόστα αντιμετωπίζονται με νέες κινητοποιήσεις. Το κοινό αίτημα «να φύγουν όλοι» παραμένει σταθερό.

Ανάγκη Κοινής Ηγεσίας και Πολιτικής

Μικρές και μεγάλες ομάδες, οργανώσεις, δίκτυα και κινήσεις – λιγότερο ή περισσότερο οργανωμένα – καθένα με τα δικά του αιτήματα, άσχετα κάποτε και αντιφατικά μεταξύ τους, καταφέρνουν να συνυπάρχουν και να αγωνίζονται από κοινού, ενωμένοι απέναντι στο σάπιο πολιτικό σύστημα και τις απάνθρωπες πολιτικές που στραγγίζουν τις τσέπες και τη χώρα τους. Ωστόσο, αυτή η ενότητα στον δρόμο δεν έχει καταφέρει να βρει πολιτική και οργανωτική έκφραση. Ο κίνδυνος το ελπιδοφόρο αυτό κίνημα να χειραγωγηθεί και να εκτραπεί ή να σβήσει υπάρχει και μεγαλώνει όσο περνά ο καιρός χωρίς να διαμορφώνεται μια ριζοσπαστική, επαναστατική ηγεσία, άξια να το καθοδηγήσει στις πιο δύσκολες μέρες που έρχονται, καθώς τα ταμεία της χώρας αδειάζουν, η οικονομική κρίση μεγαλώνει και οι πιέσεις από τις ιμπεριαλιστικές και περιφερειακές δυνάμεις μεγαλώνουν.

μαρξιστής που με ολοκληρωμένο τρόπο κατανόησε το πέρασμα του καπιταλισμού στην εποχή της παρακμής του, στην εποχή του ιμπεριαλισμού, χαρακτηρίζοντάς την ως «εποχή πολέμων και επαναστάσεων», καταδεικνύοντας τον ιστορικά επίκαιρο χαρακτήρα της σοσιαλιστικής επανάστασης. γ) Με το έργο του Κράτος και Επανάσταση έδωσε το σύνθημα του τσακίσματος του αστικού κράτους, δείχνοντας τον δρόμο για την εργατική εξουσία. δ) Μαζί με τον Τρότσκι ίδρυσαν την Τρίτη Διεθνή, η οποία υπερασπίστηκε το ατμισμένο από την σοσιαλδημοκρατία όνομα του Σοσιαλισμού, βοήθησε στην ίδρυση πολλών δεκάδων κομμουνιστικών κομμάτων σε όλο τον πλανήτη και εμπλούτισε με τα τέσσερα πρώτα συνέδριά της την επαναστατική θεωρία. Πρότυπο αφοσίωσης και συστηματικής, ακούραστης δουλειάς για την υπόθεση των εργαζομένων, ηγέτης και πρωτεργάτης της Οκτωβριανής Επανάστασης πέθανε σε ηλικία 54 ετών.

Ακούραστοι επαναστάτες, σπουδαίοι θεωρητικοί του μαρξισμού, αποφασισμένοι και ταγμένοι ολόψυχα στην υπόθεση της σοσιαλιστικής επανάστασης, αποτελούν παράδειγμα για όλους τους εργαζόμενους του πλανήτη. Η ζωή και το έργο των Λένιν, Λούξεμπουργκ και Λίμπκνεχτ δείχνουν τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουν οι εργαζόμενοι και οι επαναστάτες για την ανατροπή του καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού παγκοσμίως. Το στίγμα τους παραμένει ανεξίτηλο στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος και του μαρξισμού και όσο η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος θα συνεχίζει να οξύνεται ανεξέλεγκτα, τα διδάγματά και το έργο τους θα αποτελούν μονόδρομο για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα.

ΛΕΝΙΝ - ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ - ΛΙΜΠΚΝΕΧΤ

Τρεις μεγάλοι ηγέτες του επαναστατικού μαρξισμού

Μπέρνσταϊν, υψώθηκαν ως μοναδικές φωνές αντίστασης η άρνηση του Καρλ Λίμπκνεχτ να ψηφίσει τις πολεμικές πιστώσεις και της Ρόζα Λούξεμπουργκ να δεχτεί την κατακράδα του κόμματός της στον σοβινισμό, ξεκινώντας αντιπολεμική καμπάνια. Καθώς ο πόλεμος έφτανε στο τέλος του, με βαριές συνέπειες για το γερμανικό προλεταριάτο, ήταν αναγκαία η δημιουργία ενός νέου επαναστατικού κόμματος, που θα οδηγούσε τους εργάτες στην ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος.

Έτσι, στα τέλη του 1918 ιδρύεται το KPD (S), οι λεγόμενοι Σπαρτακιστές, που αργότερα θα σχηματίσουν το ΚΚ Γερμανίας. Όντας ένα νέο κόμμα, χωρίς έμπειρα στελέχη και ηγεσία και απέχοντας ακόμη από την κατάκτηση της πλατιάς υποστήριξης των εργαζόμενων μαζών, προβαίνει λίγο μετά την ίδρυση του σε μια αυτοκαταστροφική εξέγερση ενάντια στη σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση του καγκελαρίου Σάιντεμαν. Η Λούξεμπουργκ, αν και αντιτάχθηκε στην εξέγερση, θεωρώντας την πρόωπη, δεν κατάφερε να την εμποδίσει. Ο αντεπαναστατικός στρατός της κυβέρνησης, τα γνωστά Φράϊκορπς, συνέλαβαν τους δύο επαναστάτες στις 15 Ιανουαρίου και τους εκτέλεσαν. Η Λούξεμπουργκ δεν υπήρξε απλώς μια αδιάλλακτη επαναστάτρια, αλλά και μια σημαντική θεωρητικός, που προσπάθησε να εξοπλίσει, με το έργο της, τους εργαζόμενους ενάντια στη προδοτική πολιτική των

ρεφορμιστών. Εξέχουσα θέση στην θεωρητική της παραγωγή αποτελούν, μεταξύ άλλων, τα *Μεταρρύθμιση ή Επανάσταση*, *Μαζική απεργία – Κόμμα – Συνδικάτα* και *Συσσώρευση του Κεφαλαίου*, όπου η Λούξεμπουργκ επιχείρησε να ερμηνεύσει την εξέλιξη και την κρίση της καπιταλιστικής οικονομίας.

Ο Λένιν, μαζί με τον Τρότσκι, αποτελούν τις σημαντικότερες ηγετικές φυσιογνωμίες της Ρώσικης Επανάστασης. Διετέλεσε επικεφαλής της ΕΣΣΔ ως τον θάνατό του, ηγέτης της Κομμουνιστικής Διεθνούς (Γ' Διεθνής) και του μπολσεβίκικου κόμματος. Έκανε τα πρώτα του βήματα στο επαναστατικό κίνημα από νεαρή ηλικία. Δέχτηκε πολλαπλές διώξεις, φυλακίσεις και εξορίες από το τσαρικό καθεστώς, έχοντας πρωταγωνιστικό ρόλο στην ανάπτυξη και ενοποίηση των πρώτων μαρξιστικών ομάδων στη Ρωσία. Αξιοσημείωτη ήταν η συμβολή του στην ανάπτυξη της μαρξιστικής σκέψης και πολιτικής. Οι ιδέες και το έργο του σφράγισαν τις πολιτικές εξελίξεις του 20ού αιώνα μέσω της Οκτωβριανής Επανάστασης στη Ρωσία και την ίδρυση του πρώτου εργατικού κράτους, παγκοσμίως, της Σοβιετικής Ένωσης.

Μια εντελώς συνοπτική απαρίθμηση της συνεισφοράς του περιλαμβάνει τα εξής: α) Έθεσε τις βάσεις για τον πρότυπο τρόπο πολιτικής οργάνωσης του προλεταριάτου με το έργο του *Τι να κάνουμε*. β) Ήταν ο πρώτος

Ο Γενάρης έχει συνδεθεί με τον θάνατο τριών μεγάλων επαναστατών μαρξιστών και σημαντικών ηγετών του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος. Ο Καρλ Λίμπκνεχτ και η Ρόζα Λούξεμπουργκ, δολοφονήθηκαν στις 15 Ιανουαρίου 1919, από τα Φράϊκορπς, στο Βερολίνο, ενώ ο Βλαντιμίρ Ίλιτς Λένιν, έπειτα από τέσσερα εγκεφαλικά, άφησε την τελευταία του πνοή στις 21 Ιανουαρίου του 1924, στο Γκόρκι. Με τον θάνατο τους, ολοκληρώνεται μια περίοδος που χαρακτηρίζεται αφενός από τις επαναστάσεις που σάρωσαν την Ευρώπη μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο (αποτέλεσμα των οποίων ήταν η εγκαθίδρυση, για πρώτη φορά, ενός εργατικού κράτους στη Ρωσία) και αφετέρου από την προδοσία της σοσιαλδημοκρατίας.

Με την έναρξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου η ευρωπαϊκή εργατική τάξη ήρθε αντιμέτωπη με την προδοσία της σοσιαλδημοκρατικής Δεύτερης Διεθνούς, η οποία συντάχθηκε με τις επιδιώξεις των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων, στην κούρσα των πολεμικών προετοιμασιών, οδηγώντας το ευρωπαϊκό προλεταριάτο στον αλληλοσφαγισμό και στο σφαγείο του ιμπεριαλιστικού πολέμου. Με ελάχιστες εξαιρέσεις, οι εκπρόσωποι των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων στα κοινοβούλια ψήφισαν υπέρ των πολεμικών δαπανών και κάλυψαν πολιτικά τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο.

Λίγες ήταν οι φωνές που αντιτάχθηκαν σθεναρά απέναντι στην προδοσία του Μπερνστάϊν, του Κάουτσκι και της ηγεσίας του γερμανικού Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος. Αυτό, είχε απομακρυνθεί από την επαναστατική στρατηγική και τακτική και είχε εκπαιδευτεί με τη ρεφορμιστική πολιτική του την εργατική τάξη. Στις εγκληματικές ρητορείες των ηγετών του, Καρλ Κάουτσκι και Εντουάρντ

Ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός: Το ιστορικό υπόβαθρο

■ Κώστας Δικαίος

Η διαμόρφωση του ελληνικού και του τουρκικού κράτους, σχεδόν στη σημερινή τους μορφή, βασίζεται στη Συνθήκη της Λωζάννης (1923), η οποία αποτέλεσε την καταγραφή του συσχετισμού δύναμης μεταξύ τους μετά τους Βαλκανικούς Πολέμους, τον Α' Π.Π. και την ήττα του ελληνικού καπιταλισμού στη μικρασιατική εκστρατεία. Ο ελληνικός καπιταλισμός επιχείρησε να επιβάλει συντριπτική ήττα στην προσπάθεια των Τούρκων (Κεμάλ) να ιδρύσουν εθνικό κράτος, αξιοποιώντας τη συνθήκη των Σεβρών (1920), που του έδινε την περιοχή της Σμύρνης και την ανατολική Θράκη, με μια τυχοδιωκτική πολεμική προσπάθεια να φτάσει μέχρι την Άγκυρα, έχοντας την πρόσκαιρη στήριξη των Άγγλων ιμπεριαλιστών, που ήθελαν να ελέγξουν τα στενά του Βοσπόρου και τα πετρέλαια της Μέσης Ανατολής.

Η Συνθήκη της Λωζάννης επικύρωσε την ίδρυση του τουρκικού κράτους (με όρους αστικοδημοκρατικούς και κοσμικούς), όμως για τους λαούς ήταν καταστροφική, αφού 1,3 εκατομμύρια χριστιανοί και μισό εκατομμύριο μουσουλμάνοι πήραν τον δρόμο της προσφυγιάς, οι Κούρδοι έχασαν τη δυνατότητα να έχουν ανεξάρτητο κράτος και η Μέση Ανατολή πέρασε στα ληστρικά χέρια των αγγλογάλλων ιμπεριαλιστών.

Παρά την υπογραφή ελληνοτουρκικού συμφώνου φιλίας από τον Βενιζέλο και τον Ινονού το 1930, οι δύο καπιταλισμοί θα συγκρουστούν για τα ζητήματα: α) της στρατιωτικοποίησης των νησιών του Αιγαίου και των απέναντι παραλίων, που δεν προβλέπεται από τη Συνθήκη της Λωζάννης, β) της ένταξης των Δωδεκανήσων στην Ελλάδα μετά τον Β' Π.Π. σε ό,τι αφορά τη στρατιωτικοποίησή τους και το καθεστώς βραχονησίδων (όπως τα Ίμια), γ) του εθνικού εναέριου χώρου, ο οποίος επεκτάθηκε μονομερώς από την Ελλάδα το 1931 στα 10 ναυτικά μίλια, με αποτέλεσμα να είναι η μοναδική χώρα στον κόσμο με εναέριο χώρο μεγαλύτερο από τα χωρικά της ύδατα (σε αυτή τη διένεξη οφείλονται οι λεγόμενες παραβιάσεις του ελληνικού εναέριου χώρου), δ) της καταπάτησης των δικαιωμάτων των μειονοτήτων που εξαιρέθηκαν από την εθνοκάθαρση του 1923 (Δυτική Θράκη, Τσάμηδες στην Ήπειρο, Έλληνες στην Ιστανμπούλ), ε) των χωρικών υδάτων, τα οποία με βάση τη Σύμβαση για το

Δίκαιο της Θάλασσας του 1982 μπορούν να επεκταθούν από τα 6 στα 12 ναυτικά μίλια, κίνηση όμως που δεν αποδέχεται η Τουρκία και τη θεωρεί «αιτία πολέμου» (αν γίνει η επέκταση, το Αιγαίο γίνεται ελληνική περικόλειστη θάλασσα, κάτι που αποκλείεται να δεχτούν όχι μόνο οι Τούρκοι αλλά και όλοι οι ιμπεριαλιστές!!), στ) της υφαλοκρηπίδας, που αφορά την εκμετάλλευση του πυθμένα και του υπεδάφους, ζ) της Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης (ΑΟΖ).

Η ΑΟΖ ταυτίζεται με την υφαλοκρηπίδα σε έκταση, αλλά αφορά την υπερκείμενη υδάτινη στήλη και την επιφάνειά της και απαιτεί απόφαση κήρυξης από τα κράτη που εμπλέκονται. Με βάση νομικούς ορισμούς, η Ελλάδα έχει δικαιώματα εκμετάλλευσης σε όλο το Αιγαίο και τη νοτιοανατολική Μεσόγειο μέχρι την Κύπρο (λόγω του Καστελόριζου) και η Τουρκία περιορίζεται σε μια στενή ζώνη στα παράλια της!! Έτσι όμως, η υφαλοκρηπίδα ενός μικρού νησιού μερικών εκατοντάδων κατοίκων παρέχει στην Ελλάδα ΑΟΖ απέναντι από ακτές με εκατομμύρια κατοίκους. Από την άλλη μεριά, η Τουρκία δεν αναγνωρίζει στα νησιά το δικαίωμα της υφαλοκρηπίδας και της ΑΟΖ, που σημαίνει ότι στο Αιγαίο η υφαλοκρηπίδα θα καθοριστεί από τις ηπειρωτικές ακτογραμμές και άρα θα μοιραστεί στα δύο (εγκλωβίζοντας στην τουρκική ΑΟΖ πολλά ελληνικά νησιά), ενώ στη νοτιοανατολική Μεσόγειο η Τουρκία θα καθορίσει ΑΟΖ με τη Λιβύη και την Αίγυπτο, ενώ Ελλάδα και Κύπρος θα έχουν καθόλου ή ελάχιστα δικαιώματα.

Οι δύο χώρες εντάχθηκαν στο ΝΑΤΟ το 1952 και αποτέλεσαν κομβικό στρατηγικό εξάρτημα του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού συστήματος (ιδιαίτερα των ΗΠΑ) ενάντια στην ΕΣΣΔ. Ο ελληνικός καπιταλισμός διατήρησε την πρωτοκαθεδρία στο Αιγαίο λόγω καλύτερης οικονομικής κατάστασης (ραγδαία ανάπτυξη 1960-1973). Η σύγκρουση επικεντρώθηκε στην Κύπρο, μετά την αρχική προσπάθεια του ελληνικού καπιταλισμού για Ένωση, η οποία γρήγορα εγκαταλείφθηκε και ανακηρύχθηκε ανεξάρτητη Κυπριακή Δημοκρατία (συνθήκες Ζυρίχης και Λονδίνου το 1959-1960). Ωστόσο, η προσπάθεια της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης να επιβληθεί στην τουρκοκυπριακή μειονότητα, σε συνδυασμό με τις τουρκικές διεκδικήσεις στο νησί, τις επιδιώξεις των Άγγλων

ιμπεριαλιστών και τον ανταγωνισμό ΗΠΑ-ΕΣΣΔ για το «αβύθιστο αεροπλανοφόρο» που ελέγχει τη νοτιοανατολική Μεσόγειο, οδήγησαν στο πογκρόμ του 1955 ενάντια στους Έλληνες της Ιστανμπούλ, σε δεκάδες σφαγές Τουρκοκυπρίων και στην εισβολή της Τουρκίας στην Κύπρο το 1974, ως απάντηση στο πραξικόπημα της ελληνικής χούντας ενάντια στην Κυπριακή Δημοκρατία, με στόχο την απόλυτη ταύτισή της με το εθνικό κέντρο και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Παρ' όλα αυτά, το Κυπριακό τα επόμενα χρόνια έπαψε να αποτελεί το κύριο ζήτημα της ελληνοτουρκικής σύγκρουσης.

Η Τουρκία, λόγω της απόλυτης ενεργειακής της εξάρτησης από εισαγωγές πετρελαίου και φυσικού αερίου αλλά και της ανόδου της στον διεθνή καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας, ασφυκτιά από την περικύκλωση της Ελλάδας στο Αιγαίο και τη νοτιοανατολική Μεσόγειο και επιζητά επαναδιαπραγμάτευση του στάτους. Έτσι, προωθεί έρευνες μέσα στη θεωρούμενη ελληνική υφαλοκρηπίδα. Αυτή είναι μέχρι σήμερα η κύρια αιτία της σύγκρουσης. Το 1976 το τουρκικό ερευνητικό σκάφος Χόρα μπήκε στην «ελληνική» υφαλοκρηπίδα προκαλώντας τη γνωστή φράση του Ανδρέα Παπανδρέου «βυθίσατε το Χόρα». Η κυβέρνηση Καραμανλή προτίμησε να απαντήσει με διπλωματικούς όρους, προσφεύγοντας στον ΟΗΕ και στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης (ΔΔΧ), με μόνο αποτέλεσμα το Πρακτικό της Βέρνης, το οποίο ουσιαστικά όριζε ότι οι δύο χώρες θα απείχαν από έρευνες στο Αιγαίο. Το 1981 η κυβέρνηση Α. Παπανδρέου ακολούθησε πιο «επιθετική» πολιτική, σταματώντας τις διαπραγματεύσεις και εντεινόντας τους εξοπλισμούς, με αποκορύφωμα την κρίση του 1987, όταν το ίδιο ερευνητικό σκάφος (μετονομασμένο σε Σισμίκ) βγήκε ξανά στο Αιγαίο. Η κινητοποίηση του ελληνικού στρατού, η απειλή Παπανδρέου στους Αμερικάνους ότι θα κλείσει τη βάση τους στη Νέα Μάκρη και η συνεννόηση με τη Βουλγαρία (μέλος τότε του Συμφώνου της Βαρσοβίας) οδήγησαν σε υποχώρηση της Τουρκίας αλλά και έναρξη διαλόγου, που κατέληξε στη Συμφωνία του Νταβός, η οποία προέβλεπε διαπραγματεύσεις εφ' όλης της ύλης από εκεί που η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δεν διαπραγματευόταν τίποτα!! Ο Παπανδρέου αργότερα θα χαρακτηρίσει τη συμφωνία *mea culpa* (λάθος μου)!!

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη που ακολούθησε, προτίμησε μια στρατηγική διάλογου με την Τουρκία, επικεντρώνοντας την προσοχή της στα βόρεια σύνορα (Μακεδονικό), λόγω των αλλαγών στα Βαλκάνια μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού».

Η επιστροφή του Παπανδρέου στην εξουσία το 1993 έφερε μια πιο επιθετική αντιμετώπιση, με κύριο χαρακτηριστικό το Ενιαίο Αμυντικό Δόγμα Ελλάδας-Κύπρου, που προέβλεπε ότι οποιαδήποτε αμφισβήτηση των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Κύπρου θα αντιμετωπιζόταν σαν συνολική απειλή για την Ελλάδα. Ωστόσο, η οικονομική κρίση και η κατάρρευση της ΕΣΣΔ υποβάθμισαν, αντίστοιχα, η πρώτη την οικονομική και η δεύτερη τη γεωστρατηγική σημασία του ελληνικού καπιταλισμού.

Η Τουρκία ανερχόταν οικονομικά, ενώ η θέση της, ο όγκος της, οι πολιτισμικές της διεισδύσεις και η στρατιωτική της ισχύς της προσέδιδαν μεγάλη σημασία για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, στην προσπάθειά τους να ενσωματώσουν τους λαούς των Βαλκανίων, της ανατολικής Ευρώπης και της κεντρικής Ασίας (παντουρκικό τόξο). Αυτά έγιναν ιδιαίτερα φανερά στην κρίση των Ιμίων το 1996, όταν ο Σημίτης ευχαρίστησε τους Αμερικάνους επειδή απέτρεψαν την ελληνική άρχουσα τάξη από μια δυναμική αναμέτρηση στο Αιγαίο για την κυριότητα δύο βραχονησίδων. Στις ελληνοτουρκικές διαφορές προστέθηκαν οι λεγόμενες «γκρίζες ζώνες», αποκαλύπτοντας τόσο τις νέες δυνατότητες της Τουρκίας όσο και τη στήριξή της από τους ιμπεριαλιστές.

Το νέο καθεστώς στην Τουρκία, με το ισλαμικό κόμμα του Ερντογάν στην εξουσία ενάντια στο κεμαλικό «βαθύ κράτος», ακολούθησε το δόγμα Νταβούτογλου (διεκδίκηση από την Τουρκία ενός παγκόσμιου στρατηγικού ρόλου) και επιζητούσε πολιτικούς και οικονομικούς συμμάχους στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Λόγω των νέων δεδομένων, η κυβέρνηση Σημίτη ακολούθησε πολιτική συνεννόησης, που έφτασε μέχρι την αποδοχή μιας συγκυριαρχίας με τον τουρκικό καπιταλισμό στην περιοχή των Βαλκανίων και του Αιγαίου. Η θέση της Ελλάδας στην ΕΕ χρησιμοποιήθηκε (αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στο Ελσίνκι τον Δεκέμβριο του 1999) ως όχημα για να ενταχθούν τόσο η Τουρκία (οι αποφάσεις προέβλεπαν ότι οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις της θα εξαρτώνταν και από την επίλυση των ελληνοτουρκικών διαφορών, αλλιώς αυτές θα παραπέμπονταν στο ΔΔΧ), όσο και η Κύπρος (χωρίς προηγούμενη λύση του Κυπριακού). Το Ενιαίο Αμυντικό Δόγμα με την Κύπρο ξεχάστηκε και οι S-300 που αγοράστηκαν από τη Ρωσία εγκαταστάθηκαν στην Κρήτη και «παροπλίστηκαν». Παράλληλα, προωθήθηκε το σχέδιο Ανάν, που μετέτρεπε την Κύπρο σε προτεκτοράτο των ιμπεριαλιστών, χωρίς ουσιαστική πρόοδο στα ζητήματα της διχοτόμησης, ενώ το 1999 η Ελλάδα παρέδωσε τον Οτζαλάν στην Τουρκία.

Ωστόσο, το 2004 ο ελληνοκυπριακός λαός καταψήφισε το σχέδιο Ανάν. Η νέα κυβέρνηση του Καραμανλή δίστασε να συνεχίσει τον διάλογο και να καταφύγει στο ΔΔΧ, καθώς τίποτα δεν εξασφάλιζε ότι οι αποφάσεις του θα ικανοποιούσαν τις ελληνικές θέσεις. Αντίθετα, η ιστορία των αποφάσεων του ΔΔΧ δείχνει ότι αποδέχεται μεν ότι τα νησιά έχουν υφαλοκρηπίδα, αλλά πρέπει ταυτόχρονα να ληφθεί υπόψη η θέση τους, το μέγεθός τους και το μήκος των ακτών απέναντί τους!! Για παράδειγμα, στην περίπτωση της διένεξης Ρουμανίας – Ουκρανίας (2009), το ΔΔΧ όρισε την υφαλοκρηπίδα αγνοώντας τελείως το Νησί του Φιδιού!! Παράλληλα, η Τουρκία όλο και περισσότερο ακολουθούσε έναν δικό της δρόμο ανάπτυξης, χωρίς να εξαρτάται άμεσα από την ΕΕ, ενώ και η ΕΕ λόγω της εσωτερικής της κρίσης δυσκολευόταν να εντάξει έναν καπιταλισμό με το μέγεθος της Τουρκίας, με αποτέλεσμα η ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας και οι ελληνικές ελπίδες να πάνε περίπατο.

